

திருமந்திரம் உபதேசப்பகுதி மூலமும் - உரையும்

8928

Q23

உரையாசிரியர் :

C. S. சுந்தர முதலியார்

திருமுல நாயனார் அருளிச் செய்த

திருமந்திரத்தில்

உபதேசப் பகுதி

மு ல மு ம்

கோயமுத்தூரை அடுத்த

புதுமதுரை, ரிடையர்ட் டிப்டி-குபரிண்டெண்டு

C. S. சுந்தர முதலியார்

எழுதிய

உ ர ய ம்

புதுமதுரை, ரிடையர்ட் டிப்டி-குபரிண்டெண்டு
— டி. ப. ரமணி

முதல் பதிப்பு: 1912-க்கும் முன்பு

இரண்டாம் பதிப்பு: 1923

மூன்றாம் பதிப்பு: 1978

© All rights reserved by Kanchi Sri Gnanaprakasas Mutt.

இந் நூலின் பிரதி வேண்டுவோர் அடியிற்காணும்
முகவரிக்கு ரூ. 1 (தபால் செலவிற்கு) அனுப்பினால்
பிரதியைத் தபால்மூலம் பெறலாம்.

முகவரி :

ஸ்ரீலக்ஷ்மி மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசர் மடம்

நிமந்தக்காரத் தெரு,

காஞ்சிபுரம்-63 1501.

லலிதா பப்ளிகேஷன் & பிரஸ்
நுங்கம்பாக்கம், சென்னை-34.

1/6

காஞ்சிபுரம் தொண்டைமண்டல ஆதீனம்
230ஆவது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவம்பலம் உடையார் துணை

காஞ்சிபுரம் தொண்டைமண்டல ஆதின கர்த்தர்
மூலமூர்த்தி குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் வழங்கிய

ஆசியுரை

மனிதர்களாகப் பிறந்தவர் அனைவரும் ஒரு குறிக் கோளுடன் வாழவேண்டும் என்று நம் பெரியோர் அனைவரும் ஒருமுகமாகக் கூறியுள்ளனர். எத்துணை வளம்படைத்த வாழ்க்கையாயினும் குறிக்கோள் இல்லாத வாழ்க்கை பயனற்ற வாழ்க்கை ஆகிவிடும். ஒரு நாடு முன்னேற வேண்டுமாயின் அதில் வாழும் சமூகத்தினர் அனைவரும் 'உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வு உள்ளல்' என்ற முறையில் உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் வாழ வேண்டும்.

சமூகத்தில் வாழும் மனிதன் உயர்ந்த குறிக்கோளை எவ்வாறு அறிந்து மேற்கொள்வது? ஒரு நாட்டு மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு என்பவற்றின் வெளிப்பாடாக விளங்குவது அந்த நாட்டினர் செய்த நூல்களேயாகும். நம்முடைய இனத்தவரின் பண்பாட்டின் விளைவுதான் தமிழ்மொழியில் தோன்றிய நூற்றுக்கணக்கான இறவா வரம் படைத்த நூல்கள்.

இத்தகைய நூல்களுள்ளும் மிக உயர்ந்தவை என்று கருதப்பெறுபவை சமய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு ஆன்ம முன்னேற்றம் அடைந்த பெரியோர்கள் இயற்றிச் சென்ற நூல்களாகும். தமிழர்களாகிய நமக்குப் பன்னிரு திருமுறைகள், நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் முதலியவை கிடைத்தற்கரிய கருவூலங்களாகும். இவற்றைப் போற்றிப் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்த வேண்டியது நம்மவர் தலையாய கடமைகளுள் ஒன்றாகும்.

கால மாறுபாட்டால் இப்பெரிய நூல்களை முழுவதுமாகப் படிப்பது ஓரளவு இயலாத காரியமாகும். எனவே, இவற்

றைச் சுருக்கியும், தேர்ந்தெடுத்த சில பகுதிகளை வெளியிடுவதும், மிகமிக இன்றியமையாத ஒரு தொண்டாகும்.

தொண்டைமண்டலம் கொண்டைகட்டிச் சமூகத்தார் சேக்கிழார் மரபில் வந்தவர்கள். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாடும் தமிழரும் குறிக்கோள் இல்லாத அவல வாழ்க்கை நடத்தியதைக் கண்ட இப் பெருமகனார் திருத் தொண்டர் புராணத்தை இயற்றித் தமிழர்கட்கு ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்ட முயன்றார். அத்தகைய பெரியார் தோன்றிய சமூகத்தினர் இன்று திருமணம் போன்ற விழாக்களில் பெரும் பொருளைச் செலவழிக்கின்றனர். ஆனால், அவ்வாறு செலவழிக்கப்படும் பொருள் முழுவதும் பயனுடைய செலவு என்று கூறமுடியாது.

திருமணச் செலவில் ஒரு சிறு பகுதியேனும் உயிருக்கு உறுதி பயக்கும் அருளாளர்களின் திருவாக்கை நினைவுறுத்தும் பணிக்குச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்ற சீரிய நோக்கத்தோடு 'திருமந்திரம் உபதேசப்பகுதி—மூலமும் உரையும்' என்ற இந் நூல் இத் திருமடத்தின் சார்பான முதல் வெளியீடாகச் செய்ய முன்வந்தள்ளதைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம்.

திருமந்திரம் ஓர் அனுபவ ஞானத் திருநூல். நம் செந்தமிழ் சிறக்க எழுந்த ஒரு பெரு நூல். மக்களை நல்வழிப்படுத்துகின்ற யோக நூல். திருமந்திரம் 'மனிதன் வாழப் பிறந்தவன்; அவன் உடலையும் பொறி புலன்களையும் உள்ள வாறு ஒழுக்கத்துடன் பேணுதல் வேண்டும்; நெடுங்காலம் உயிருடன் இருத்தல் வேண்டும்; எடுத்த உடம்பை வைத்தே இருமை இன்பங்களையும் அடையவேண்டும்' என்று கூறுகிறது.

இம் முதன் முயற்சியைப் பின்பற்றி எதிர்காலத்தில் நம் சமூகத்தில் நடைபெறும் திருமணம், மணிவிழாப் போன்ற மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் இத்தகைய நூல் ஒன்றை வெளியிடுவார்கள் என்னும் உறுதி நமக்குண்டு.

மணமக்கள் எல்லா நன்மைகளும் பெற்று இனிது வாழ ஸ்ரீ காமாட்சி அம்பாள் பங்குடைய ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதர் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தொண்டைமண்டல மரபினர்

மங்கல விழா

வெளியீடு எண்— 1

காஞ்சிபுரம் தொண்டைமண்டல ஆதீனம்

230 ஆவது குருமகாசந்திநானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாச

தேசிக சுவாமிகள்

அவர்களின் அருளாசியுடன்

திருமூல நாயனார் அருளிச் செய்த

திருமந்திரத்தில் உள்ள

உபதேசப் பகுதி மூலமும்

கோயமுத்தூரை அடுத்த புதுமதுரை

ரிடையர்ட் டிப்டி-சூபரிண்டென்டு

C. S. சுந்தர முதலியார்

எழுதிய

உரையும்

காளயுக்தி ஆவணி 26ஆம் தேதி (11-9-'78)
 திங்கட்கிழமை காலை 6-15 7-30 அளவில்
 தஞ்சை ஜில்லா பாபநாசம் தாலுகா புலிமங்கலம்
 Dr. S. சங்கரனின் தமையனார் S. மருதவாணம்
 பிள்ளையவர்களின் குமார்கள்

திருவளர் செல்வன்
 ம. சிவசுப்பிரமணியத்திற்கும்
 ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ N ராஜகோபால்
 பிள்ளையின் மைந்தர்
 சப் ஜட்ஜ்
 நமசிவாயம் அவர்களின் மகள்
 திருவளர் செல்வி
 ந. தரணிராஜத்திற்கும்

திருவளர் செல்வன்
 ம. இராஜமாணிக்கத்திற்கும்
 திருச்சி ஜில்லா திருவளர் சோலை
 பிராகதார்
 N. பிரகலாதன் பிள்ளை அவர்களின்
 மகள் திருவளர் செல்வி
 பி. மைதிலிக்கும்

நடைபெற்ற திருமணத்தன்று
 உரையாசிரியரின் பெயர்த்தி
 திருவளர் செல்வி இந்திரா சங்கரன், B.Sc.,
 அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

மதிப்புரைகள்

Thiruvalar

S. Anavaratavinayakam Pillay, M.A.

Editor of the Tamil Lexicon, Madras.

I am much obliged to you for the copy of your valuable commentary on an important portion of the mystic *Tirumantram* of Tirumula Nayanar. Considering that the work is a practical guide to the attainment of Divine wisdom, and that the portion you have selected forms the cream, as it were, of the whole work, one need not despair now that no good edition of the *Triumantram* or its Commentary which, I am afraid, is yet to be written, is available. Your Commentary will be specially useful in a study of the *Tirumantram* as it, without confining itself to the portion selected, is often found to clear up difficulties in many other portions of the work. I shall be glad, however, if you can endeavour to bring out a correct text of this much appreciated Saiva Siddhanta treatise.

Thiruvalar **Manicka Naicker,**

Superintending Engineer.

I thank you much for the copy of your Commentaries on the Upathesam Chapter of *Tirumantram*.

The whole of the valuable aphorisms of *Tirumantram*, needs commentaries of the sort you have produced to render them understandable by all Tamil Students and I wish you would write commentaries on the other Chapters as well, one after another.

The parallels you have quoted from the "SIDDHANTA SASTRAS", "TEVARAM" and "TIRUVACHAKAM" are very valuable and show the great depth of your learning and the extent of your labours.

திருவாளர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்,
 Head Tamil Pandit,
 S. P. G. College, Trichy.

சிவாநுபூதிப் பெருவாழ்வு தலைக்கொளும் சீரியராகிய
 ஐயா,

தாங்கள் அன்புடன் அளித்த மூன்று நூல்களும் ஒரு
 முறை படித்து மகிழ்ந்தேன். மற்றும் பன்முறை படித்தல்
 வேண்டும்.

இலக்கிய இலக்கணங்களை நன்கு கற்றவர்களும்
 அறிதற்கரிய ஆகம நுண்பொருள் கூறும் திருமந்திரத்தின்
 உபதேசப் பகுதிக்குத் தாங்கள் வெளியிட்ட சீரிய உரை
 தமிழுலகிற்குப் பெரும்பயனளிக்கு மென்பது துணிபு.
 திருமந்திரத்தின் பல பொருள்களைச் சொற்றொடரும்
 தழுவிச் சிவஞானசித்தியார் முதலிய சித்தாந்த நூல்களின்
 ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்டு அமைத்திருத்தலை யெடுத்து
 விளக்கியிருப்பது தங்கட்குச் சைவ சித்தாந்த நூல்கள்
 பலவற்றிலுமுள்ள ஆராய்ச்சியின் திறனையும் தெளிவை
 யும் புலப்படுத்தி இன்பம் விளைக்கின்றது. இத்தகைய
 பேரறிவாளராய் தாங்கள் திருமந்திர நூன்முழுதுக்கும்
 பாடம் செப்பஞ்செய்து ஒரு குறிப்புரையேனும் எழுதி
 வெளிப்படுத்தின் உலகிற்குப் பேருபகாரமாக இருக்கும்.
 அவ்வணம் சிவபெருமான் திருவருள் பாலித்தல்
 வேண்டும்.

திருவாளர் M. C. ஆனையப்ப முதலியார்,
Tamil Pandit,
High School, Namakal.

திருமூலர் திருமந்திர உபதேசவுரையைப் பார்வையிட்டேன்.

திருமூலர் சிற்சில இடங்களில் விஷயங்களைத் தொகுத்துக் கூறியும், பின் சிலசில இடங்களில் அவற்றை வகைப்படுத்தியும், வேறு சில இடங்களில் தெளிவாய்ப் பொருள் விளங்கும்படி விளக்கியும் காட்டியுள்ளார் என்பதை இவ்வுரை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. சித்தாந்த சாஸ்திரப் பயிற்சியில்லாதாரும் சுலபமாய்த் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. மூலத்தைப் போலவே சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைக்குந் தன்மை இவ்வுரையின்கணுமுள்ளது. இஃகை மறை காய்போல் மறைந்துகிடக்கும் சித்தாந்தக் கருத்துக்களை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்தக்கூடியது. இத் திருமந்திர மொன்றுமே மற்றச் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கட்கு முதனூலாயிருக்கக்கூடுமென்பதையும் சிற்சில இடங்களில் குறிப்பாய் உணர்த்தக்கூடியது.

இவ்வுபதேச உரையொன்றுமே இந் நூல் முழுமையும் நன்கு பயில மனவெழுச்சியை உண்டுபண்ணக்கூடிய தென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை.

Tiruvalar

K. Subrahmaniam Pillay, M.A., M.L.,

Advocate and Tagore Professor of Law,

Madras.

தாங்களனுப்பிய புத்தகங்கள் முன்றும் பார்வை யிட்டேன். 'அண்டபிண்ட சமத்துவ' மென்பது, மிகவும் அருமையான நுண்பொருள்களை யெடுத்து விளக்குவ தோடு நம்மவர்களது திருவிழா முதலிய பல்வகைச் சமயச் சிறப்புக்களின் உட்பொருளைத் தத்துவக் கருத்துக் களின் வைத்து விளக்குகின்றது. ஜம்புத்தீவு முதலிய தீவுகளினிடத்தையும், பாற்கடல் முதலிய ஏழுகடனிலை யையும் இனிதாக இந்நூல் இயம்புவதோடு, திருவைந் தெழுத்தின் நுட்பங்களுக்குக் கண்ணாடிபோல் இலகு கின்றது.

'திருமந்திர உபதேச'ப்பகுதி உரை, ஸ்ரீ மெய்கண்ட சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுக்கும் திருமந்திரத்திற்கும் உள்ள பொருளொற்றுமையை எடுத்துத் தெளிவு செய்வதில் இணையற்றதாகவுள்ளது.

'ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மான்மியம்' அப்பெரியாரது வரலாறு முழுவதும், சித்தாந்த உண்மைக் கோவைப்படம் என்று விளக்குவதால், பாமரர் பண்டிதர் என்னும் இரு திறத்தாரும் வியக்கத்தக்க பெருநலன் உடையதாகக் காணப்படுகிறது.

திருவாளர் S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, B.A., L.T.

Govt. Training School,

Srivilliputhur.

திருமூலர் திருமந்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகிய “உபதேசத்” திற்குத் திருவாளர் கோ. சுந்தர முதலியாரவர்கள் இயற்றிய உரை முழுவதையும் வாசித்துப் பார்த்தேன். அது, சைவ சித்தாந்த நுண்பொருள்கள் பலவற்றைச் தெள்ளிதின் விளக்கி மிளர்கின்றது. அதன் துணையில்லா விடத்து, நூலாசிரியரது திருவுள்ளக் கருத்து இப்போது புலப்படுமவ்வளவு நன்றாகப் புலப்படுதல் அரிதே. திருமந்திரத்திலும் ஏனைய சித்தாந்த நூல்களிலும் உரையாசிரியருக்கிருக்கும் ஆராய்ச்சியின் திட்டம், நான்முகத்தாலும் விரிவுரையாலும் இனிது வெளியாகின்றது. சாத்திர ஆராய்ச்சியாளர்க்கு இது ஒரு நல் விருந்தாயிருக்கும், தமது குருவாகிய சிவயோகியாரிடம் தாம் கேட்டுத் தெளிந்த உண்மைகளைப் பிறருக்கும் உதவ வேண்டும் என்னும் உயரிய நோக்கத்தோடு, உணர்ந்தோதற்கரிய திருமந்திரத்தின் ஒரு செவ்விய பாகத்தை இவ்வாறு பலர் அறிந்துய்யுமாறு விளக்கி வெளியிட்ட சைவத் திருவாளராகிய முதலியாரவர்கட்கு உலகம் என்றும் நன்றி பாராட்டும். இவ்வுரையாசிரியர் நூலின் மற்றைய பகுதிகளையும் விரைவில் உரையோடு வெளியிடுவராயின் சைவத்திற்குப் பேருதவி செய்தவராவர். அவரது வயது முதிர்ச்சியைக் கருதும்போது, அச்சுப்பிழை திருத்தும் வேலையைத் தக்க பிறர் ஏற்றுக்கொள்ளல் முறை என்று தோன்றுகிறது. அவருக்கும் அச்சீரிய கருத்துள்ளது அதை இனிது முற்றுவிக்கத் திருவருள் துணைசெய்வதாக

அறிமுகம்

உலகில் இன்றுள்ள மொழிகள் அனைத்திலும் பழமை பான மொழிகள் மிகச் சிலவற்றுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று என ஆராய்ச்சிவல்லுநர் கூறுகின்றனர். இவற்றுள் சில மொழிகளில் பக்தி இலக்கியம் அல்லது சமய இலக்கியம் என்று கூறத்தக்கவை உண்டு. ஆனால், பக்தி இலக்கியம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் தமிழ் மொழியில் இருக்கின்ற அளவு ஹீப்ரு மொழியிலோ, வடமொழி என்று கூறப்பெறும் சமஸ்கிருதத்திலோகூட இல்லை என்று பன்மொழி அறிந்த அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். அத்தகைய பக்தி இலக்கியங்களில் கூடத் தமிழ் மொழியில் இருக்கின்ற ‘திருவாசகம்’, ‘திருமந்திரம்’ என்ற இரண்டுக்கு ஒப்பான நூல் வேறு எந்த மொழியினும் இல்லை.

பன்விரண்டு திருமுறைகள் என்று சைவ சமயத்துக்குரிய பக்தி நூல்களை இடைக்காலத்தில் யாரோ தொகுத்துள்ளனர். அவற்றுள் திருமந்திரம் 10ஆவது திருமுறை என்று வைக்கப்பெற்றுள்ளது.

‘நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையின் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப’

— (தொல்—பொருள்—செய். கு. 171)

என்பது தொல்காப்பியம். கிறித்துநாதர் தோன்றுவதற்குச் சின்னாறு ஆண்டுகள் முன்னர்த் தோன்றிய தொல்காப்பியமே மந்திரங்கள் என்றும் இருத்தலையும் அவை சீவன்முத்தர்களால் அவ்வப்போது கண்டு வெளியிடப்படுகின்றன என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டு பேசுகிறது. இந்தச் சீவன்முத்தர்கள் ஆக்கல் அழித்தல் என்ற இரண்டு சக்திகளையும் பெற்றவர்கள் எனினும், சாதாரண மக்கள்மாட்டுக் கொண்ட கழிபெருங் கருணையினால் இம் மந்திரங்களைத் தாம் காண்ப

துடன் நமக்கும் தந்தனர். இம் மந்திரங்கள் ஒலிவடிவில் நின்று பெரும்பயன் விளைக்கக்கூடியவை. இவற்றிற்குப் பொருள் காண்டல் நம் போன்ற சிற்றறிவினர்க்கு இயலாத காரியம். இந்த ஒலிகள் அமைப்பு முறையில் வெவ்வேறு பயன்களை அளிக்கவல்லவை. உதாரணமாக, பஞ்சாட்சரம் எனப்படும் 'நமசிவாய' என்பதை, 'நம சிவாய' என்றும், 'சிவாய நம' என்றும், 'வாயசிவ' என்றும், 'சிவாய' என்றும், 'சிவ' என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு ஒரே மந்திரம் வடிவ மாற்றம் பெறும்பொழுது அது தருகின்ற பயனிலும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது.

வேதி இயலில் சூத்திரங்கள் (Chemical formulae) அவற்றின் உட்பொருளை அறியாதவர்கட்கு ஆங்கில எழுத்துக்களின் தொகுதியாகவே காட்சி நல்கும். ஆனால், வேதி இயல் அறிந்தவர்கட்கு இவை அடையாளச் சொற்கள் (symbols) என்பது எளிதின் விளங்கும். அதேபோல, இம் மந்திரங்களும் அவற்றின் உட்பொருளை எளிதின் உணர்த்த மாட்டா. வேதி இயல் சூத்திரம் ஒன்றின் குறியீடுகளை மாற்றிப் போடுவதன்மூலம் மாறுபட்ட கிரியைகளைக் குறிக்க முடியும். அதேபோலத்தான் ஒரே மந்திரத்தை மாற்றிக் கூறுவதன்மூலம் வேறுபட்ட பயன்களைப் பெற முடியும். வேதியியல், உயர் கணிதம் என்பவற்றில் பயன்படுத்தப்பெறும் குறியீடுகள் அனைவருக்கும் புரியவில்லையே என்று யாரும் பழிகூறுவதில்லை. அத்துறையில் பயிற்சி உடையவர்க்கே அவை பயன்படும்.

அதேபோன்று திருமந்திரம் போன்ற நூல்கள் கூறும் மந்திரம், சக்கரம் என்பவை குறியீடுகளால் ஆயவை. எல்லோரும் அவற்றைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. மந்திரம், சக்கரம் என்பவை ஒருபுறம் இருக்கப் பிற விஷயங்களைக் கூறும்பொழுதுகூடத் திருமந்திரம் பரியாயச் சொற்களைப் (Symbolic words) பயன்படுத்துகிறது.

‘பார்ப்பான் அகத்தில் பால்பசு ஐந்துண்டு’ (2853)

‘மலைமேல் மழைபெய்ய மான்கன்று துள்ளக்
குலைமேல் இருந்த கொழுங்கனி வீழ்’ (2882)

‘வழுதலை வித்திடப் பாகல் முளைத்தது
புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசணி பூத்தது’ (2869)

இவ்வாறு பாடும் ஒரு நூலைப் படிப்பதும் புரிந்துகொள்வதும் சாதாரண மக்கட்கு இயலாத காரியம். ஆனால், இதன் உட்பொருளை உணர்ந்துகொண்டோர் இதனை விடுவதில்லை. சாதாரணக் கல்வி அறிவு உடையவனுக்கு எப்படியெயர் கணிதம், உயர் வேதியியல் என்பவற்றில் நாட்டஞ் செல்வதில்லையோ அப்படியே சாதாரண பக்தர்கட்கும் இத்தகைய நூல்களில் நாட்டஞ் செல்வதில்லை.

பெரும்பான்மையானவர்கள் யோகவழி, ஞானவழி என்பவற்றில் அதிகம் ஈடுபடுவதில்லை. ஒரோவழி இத்தகைய நூல்களைக் கற்கவேண்டும் என்று தொடங்கினாலும் இவற்றிலுள்ள பரியாயச் சொற்கள், மந்திரங்கள், சக்கரங்கள், யோகப் பயிற்சி, யோக சாதனை என்பவை அவர்களை வெருட்டிவிடுகிறது. எனவேதான் இதிலேயே நாட்டங் கொண்டு எத்தகைய இடையூற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு இவ்வழிச் செல்லத் தொடங்குபவர்களைக் குரு முகமாகக் கேட்டுணர்ந்து கொள்க எனக் கூறிவிடுகின்றனர்.

இறையன்பில் ஈடுபட்டுக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதவேண்டிய தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற பக்திப் பனுவல்களை இவை ஒன்றும் இல்லாமல் படித்தாலும் தவறு இல்லை. ஆனால், யோக நூல்களின் கூறியுள்ள வழிகளைப் படித்துவிட்டு ஒருவர் அனுட்டிக்கத் தொடங்க முடியாது. சாதாரணப் பிராணாயாமத்தைக்கூடக் குரு முகமாக அன்றிச் செய்தால் விளைவது ஆபத்தேயாகும். ஏனைய மந்திரம், சக்கரம் என்பவற்றைப் படித்துப் பார்த்துச் செய்ய முற்படுதல் கண்டிப்பாக நலம் பயவாது. எனவே

தான் குருமுகமாக இவற்றைக் கேட்டுத் தெனிக எனக் கூறிப்போயினர். உடலுக்கு நலம் பயக்கும் விஷ மருந்துகள், வல்ல மருத்துவர்கையால் தரப்படும்பொழுது நலஞ் செய்யும். அன்றேல் அதே மருந்து தீமை விளைக்கும். இம் மந்திரங்களும் அவ்வாறே. இதனால் விஷ மருந்துக்குப் பிகட்கு மேலே 'விஷம்' என்று அறிவிப்புத் தருகின்றனர். இப் பாடல்களைப் பரியாயச் சொற்களைப் பயன்படுத்திப் பாடிச் சென்றனர். மருத்துவரை நாடிச் சென்றால் அவர் நம்மைச் சோதித்துவிட்டுத் தேவையானால் இவ்விஷ மருந்தைத் தருவது போல, குருவிடஞ் சென்றால் நம்மைச் சோதித்துப் பார்த்து நம் தகுதி அறிந்து இவற்றின் பொருளை விளக்குவர்.

திருமந்திரம் இத்தகைய நூல் என்றாலும் மூவாயிரம் பாடல்களில் ஓர் ஆயிரம் பாடல்கள் யாவருக்கும் பயன்படும் வகையில் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது. நூல் பாயிரத்துடன் தொடங்குகிறது எனினும் பாயிரத்தை அடுத்துள்ள பகுதி 'உபதேசம்' எனப்படும். முப்பது பாடல்களை உடைய இப் பகுதி, சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை, திருமந்திர நூல் என்பவற்றின் சாரம் என்றால் மிகையாகாது.

திருமந்திரத்தின் இந்த அருமையான பகுதிக்கு ஏறக்குறைய 65 ஆண்டுகளின் முன்னர் ஒரு பெருமகனார் உரை கண்டுள்ளார். யோக அனுபவ நூலாகிய இதற்கு உரை காண அப்பயிற்சி உடையார்தாம் தக்கவர் என்பதை அனைவரும் அறிவோம். எனவே ஒருவர் உபதேசப் பகுதிக்கு உரை கண்டுள்ளார் என்றால் அவர் துறவியாகக் காடுகளிலோ அன்றி மடங்களிலோ வாழ்ந்திருந்து இதனைச் செய்திருப்பார் என்று எண்ணுவது சகஜம். ஆனால், இப் பகுதிக்கு உரை எழுதிய திருவாளர் C. S. சுந்தர முதலியார் முற்றிலும் முரண்பாடான ஒரு துறையில் அலுவல் பார்த்தவர். காவல் துறையில் மாவட்டத் துணைக் கண்காணிப்பாளராக (Dy. Supt. of Police) அலுவல் பார்த்து ஓய்வு பெற்றவர் என்பதை அறியும்பொழுது நம் வியப்புப்

பன்மடங்காகிறது. இதில் மற்ருெரு வேடிக்கையும் உண்டு. ஏறத்தாழ இந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்து இவரைப் போலவே திருமந்திரத்தில் ஈடுபட்டு அதற்கு உரையும் கண்ட இவரது மருமகனார் துடிசைக்கிழார் சிதம்பரனாரும் காவல் துறையில் பணிபுரிந்தவர்தாம். எனவே திருமந்திர நூலுக்கும் காவல் துறைக்கும் தொடர்பு உண்டுபோலும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது! அதிலும் வியப்பு ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இருவர் போலீஸ் துறையில் உயர் பதவி வகித்துக்கொண்டு அதே நேரத்தில் திருமந்திர நூலில் ஈடுபட்டுப் பொருள் எழுதும் அளவிற்கு உயர்ந்தனர் என்றால், சேக்கிழார்குடி பழமையை விடவில்லை என்று கூறத் தோன்றுகிறது. தொண்டைமண்டலம் கொண்டல்கட்டி (கொண்டைகட்டி) சைவ முதன்மையார் மரபில் சிவபூதராயர் கோத்திரத்தில் உதித்துக் காவல் துறையில் பணிபுரிந்த திரு. C. S. சுந்தர முதலியார் என்னும் பெரியாரே இவ்வுபதேசப் பகுதி உரையாசிரியராவார்.

இப் பெருமகனார் உரை எழுதியது மூவாயிரம் பாடல்களில் முப்பது பாடல்கட்கு மட்டுமேயாகும். ஆனால், அந்த முப்பதன் உரையில் அவருடைய தமிழறிவு, சாத்திர அறிவு, தோத்திர நூலறிவு ஆகிய அனைத்தையும் காண முடிகிறது. இவர் தம் உரைப் பகுதியில் மேற்கோளாக எடுத்தாண்ட நூல்கள் திருக்குறள், தேவாரம், திருவாசகம், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் 14, திருவாதவூரர் புராணம் என்பனவற்றுடன் அருணகிரியார், பட்டினத்தார், தாயுமானார், பத்திர கிரியார் என்பவர்களின் நூல்களுமாகும். பழுத்த தமிழ்ப் புலவரைப் போல உம்மைக்கும் (4ஆவது பாடல் உரை) பொருள் விரிக்கும் ஆற்றல் உடையார் இவ்வுரையாசிரியர். சாதாரணமாக வழங்குகின்ற கதைகட்கெல்லாம் (பாயிர உரை) உட்பொருள் கூறி விளக்கந்தரும் இயல்பினர் இவர். ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பதவுரை, பொழிப்பு, விசேட வுரை எனப் பகுத்து எழுதிச் செல்கின்றார். முப்பதாவது பாடலின் இறுதியில் முப்பதையும் மனத்துட் கொண்டு அவை என்ன என்ன கருத்தை வெளியிடுகின்றன என்ப

வற்றையும் முடித்துக் கூறுதல் கற்று மகிழவேண்டிய தொன்றும்.

அக்கால வழக்கைப் பின்பற்றித் திருமூலர் 3000 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் என்றும், 'சிவம்' என்பது செம்மை என்ற பண்படியிற் பிறந்த தமிழ்ச்சொல் என்றும் (18ஆம் பாடல் உரை) இவர் நம்பி ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெரிகிறது. 10ஆம் பாடலின் உரையில் சாதாரணமாக மூச்சிழுத்து விடுபவர் வீணடிக்கும் பிராணன் எவ்வளவு என்பதையும் அவ்வாறு வீணுக்காமல் இருப்பின் சரீர சித்தி உண்டாகும் என்பதையும் கணக்குப் போட்டுக் காட்டியுள்ளார். இறைவனின் திருவருள் முன்னின்று C. S. சுந்தர முதலியாரை இத்தகைய அற்புதமான பணியைச் செய்யுமாறு செய்துள்ளது என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. அப் பெருமகனுக்குச் சைவ உலகம் என்றுங் கடப்பாடுடையது.

மூன்றாவது பதிப்பாக வெளிவரும் இதில் புதிதாகச் செய்தது ஒன்றும் இல்லை. பழங்கால முறைப்படி மேற்கோள் பாடல்கள் எந்த நூலில் எத்தனையாவது பாடல் என்று குறிப்பிடாமல் முதற் பதிப்பு அச்சாகி இருந்தது. இக்கால முறைப்படி மேற்கோள் பாடல்கள் எந்த நூலில் எந்தப் பகுதியில் எத்தனையாவது பாடல் என்பதை மட்டும் வளை கோட்டினுள் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இவ்வுரையாசிரியப் பெருமகனார் கொண்டுள்ள பாடங்கள் சில இக்காலத் திருமந்திரப் பதிப்புகளில் மாறுபட்டுக் காணப்பெறினும் அவற்றை அப்படியே இருந்தவாறே பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. வளை கோட்டினுள் நூற்பெயர் எழுதாமல் வெறும் எண்மட்டும் தரப்பெற்றிருப்பின் அது திருமந்திரப் பாடலின் எண்ணைக் குறிக்கும்.

இத்தகைய ஓர் அரும்பெரும் கருவூலம் (பொக்கிஷம்) நம் நாட்டில் நம்மவரால் செய்து வைக்கப்பெற்றிருந்ததை

நாம் இதுவரை அறியாமல் இருந்தது நம் தவக்குறை. அக் குறையைப் போக்கத் திருவுளங் கொண்ட இறைவன் Dr. S. சங்கரனார் மூலம் இக் குறையைப் போக்கினான். உரையாசிரியப் பெருமகனாரின் மகள் வயிற்றுப் பெயர்த்தியை மணந்து இல்வாழ்வெனும் நல்வாழ்வு நடாத்தும் Dr. சங்கரனார் யாவற்றிற்கும் மேலானதும் ஈடு இணையற்றதுமான ஸ்ரீவித்தையில் ஈடுபட்டுப் பலபடிகள் அதில் மேற்சென்று திளைப்பவர். உடலுக்கு மருத்துவஞ் செய்து நலப்படுத்துவதுடன் உயிருக்கும் மருத்துவஞ் செய்யும் பணியாகும் ஸ்ரீவித்தை. எனவே சங்கரனார் தம் பெயருக்கேற்பப் பிறர் படும் உடல் நோய், மனநோய் என்ற இரண்டையும் சங்காரம் செய்வதுடன், அப் பெருமானைப் போலவே நல் வாழ்வு (மங்களம்) நல்குபவராகவும் உள்ளார். இப் பெருநூலை மூன்றாவது பதிப்பாக டாக்டர் வெளியிட முன்வந்தது தமிழரும் தமிழும் சைவமும் செய்த நற்பேருகும். இறையருள் அவருக்கும் அவர் குடும்பத்திற்கும் என்றும் நிறைவதாக.

பல்லாண்டுகளாகக் கிடைக்காமலிருந்த இந்நூலின் பிரதியைப் பாதுகாவலுடன் காப்பாற்றிவைத்திருந்து இன்று மூன்றாம் பதிப்பு வெளிவருவதற்கு உதவியாகப் பழைய பதிப்பின் பிரதியைத் தந்து உதவிய துடிசைக்கிழாரின் மகனார் டாக்டர் C. மாணிக்கவாசகம், M.B.B.S., B.S.Sc., அவர்கட்கு நம்முடைய நன்றி உரியதாகும்.

இத்தகைய ஒரு நூல் வெளிவந்து தமிழ் உலகத்திற்குப் பெரிதும் பயன்தரவேண்டும் என்ற அளவிலா ஆர்வத்துடன் அரிதின் முயன்று இந்நூல் வெளிவர அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்ட உரையாசிரியரின் மகள் வயிற்றுப் பெயரான திரு. C. சிவசுப்பிரமணியம், B.Sc., (அஸ்ஸாம் C. S. மணி) அவர்கட்கும் நம் நன்றி உரியதாகும்.

திருமண காலத்தில் ஆடம்பரச் செலவு செய்வதைக் காட்டினும் இத்தகைய பெரு நூல்களைப் பதிப்பித்து அத் திருமண நினைவாக வெளியிட வேண்டும் என்பது டாக்டர்

அவர்களின் அவா. இதனை அனைவரும் ஏற்று இதுபோலவே செய்து நற்பயன் விளைப்பர் என்னும் உறுதி உண்டு.

அம் முறையில் திருவளர் செல்வன் மா. சிவசுப்பிரமணியன், திருவளர் செல்வி ந. தரணிராஜத்தையும்; திருவளர் செல்வன் ம. இராஜமாணிக்கம், திருவளர் செல்வி பி. மைதிஸியையும் தம்தம் வாழ்க்கைத் துணையாய்க்கொள்ளும் திருமண நாளாகிய இன்று இப் பெரு நூல்—வாழ்வு நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

இம் முறையில் வெளிவரும் நூல்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்தும் முறையில் நமது குல முதல்வரான காஞ்சி ஞானப்பிரகாசர் மடாலய அதிபர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி. குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் முன்னுரை ஒன்று வழங்கி உள்ளார்கள். அவர்கள் திருவடிகட்கு நம் கடப்பாடு என்றும் உரியது.

சென்னை,
11—9—78. }

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

திருமுலர் திருமந்திர உபதேசப்பகுதி

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	பாடல் வரிசை	பக்கம்	செய்யுள்	பாடல் வரிசை	பக்கம்
அப்பினிற்	(24)	105	திருவடியே	(26)	108
அடங்கு	(25)	107	தூங்கிக்கண்டார்	(17)	91
அளித்தான்	(11)	82	தெளிவு	(27)	110
அறிவைம்புல	(7)	59	பதிபசு பாசம்	(3)	31
ஆமேவு	(8)	61	புரையற்ற	(22)	103
இருந்தார்	(15)	89	பெருமை	(21)	101
எவ்வாறு	(18)	94	பெற்றார்	(20)	98
களிம்பறுத்	(2)	27	போதந்தரும்	(30)	113
சத்தமுதல்	(23)	104	மலங்களைந்தா	(6)	57
சந்திப்பது	(29)	112	மாணிக்கத்	(19)	96
சித்தர்	(13)	84	முப்பதும்	(14)	88
சிவயோக	(10)	66	விண்ணின்	(1)	26
சூரிய காந்தமும்	(5)	56	வித்தைக்	(9)	64
சோம்பர்	(16)	90	வெளியின்	(12)	83
தானேபுலன்	(28)	110	வேயினெழுங்	(4)	52

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுலர் வரலாறு

கயிலாயத் தொருசித்தர் பொதியிற் சேர்வார்
காவிரிதும் சாத்தனார் கருது முலன்
பயிலாநோ யுடன்வியத் துயர நீடும்
பசுக்களைக்கண் டவனுடலிற் பாய்ந்து போத
வயலாகப் பண்டையுட லருளான் மேவி
யாவடுதண் டுறையாண்டுக் கொருபா வாகக்
குயிலாரு மரசடியி லிருந்து கூறிக்
கோதிலா வடகயிலை குறுகி னாரே.

—திருத்தொண்டர் புராண சாரம்.

திருமுலநாயனார் திருக்கயிலாயத்திலே திருநந்தி தேவருடைய திருவருளப் பெற்ற சிவசித்தர்களிலொருவர். இவர் பொதியமலையிற் சின்னொன்றையக் கருதிக் கயிலாயத்தை விடுத்து வழியிலுள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு தென்திசை குறித்துச் செல்லுங்காலை, காவிரியாற்றங்கரையிலுள்ள சாத்தனார் சார்ந்தனர். அப்போம்து அவ்வூரின் பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த சாத்தன் (முலன்) என்னும் ஓரிடையன் இறந்துகிடப்பதையும் அப் பசுக்கூட்டங்கள் அவன் உடலையடைந்து கதறிக் கொண்டிருப்பதையும் இச் சிவசித்தர் கண்ணுற்றார். உடனே அவர் அப் பசுக்கள் படுந்துயரத்தை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு தம் திருமேனிக்கு அரண்செய்து, தமது உயிரை இறந்துகிடந்த இடையன் உடலில்

நுழைத்து எழுந்தனர். பசுக்களெல்லாம் மிகுந்த களிப்பெய்தி மீளப்போய் மேய்ந்து, பொழுது சாய்ந்ததும் தாமே சாத்தனாருக்குத் திரும்பத் தலைப்பட்டன. இவரும் அவைகளுக்குப் பின் சென்று, அவைகள் வீடுகள்தோறும் போனபின் வந்த வழியே திரும்பி, சேமித்த தேகத்தைத் தேடினர். தேடிக் காணாது மெய்ப்பொருளைத் தமிழ் நாட்டினர்க்குத் தம் வாயிலாய் விளக்கியருளும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் இச் சரீரத்தை மறைத் தருளினர் எனத்தெளிந்து திருவாவடு துறையை அடைந்து, அங்குள்ள சிவாலயத்திற்கு மேற்குப் பக்கத்திலே அரசின் கீழ்ச் சிவயோகத்திலமர்ந்தனர். பின்னர், ஒவ்வோர் ஆண்டிற்கு ஒவ்வொரு திருப்பாட்டாக மூவாயிரம் திருப்பாட்டினால் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் விளக்கும் திருமந்திரமாகிய இவ்வரும் பெருந் தமிழ் நூலைப் பாடியருளிப் பின் திருக்கயிலாயத்தை அடைந்தனர்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

முதற்பதிப்பின் நூ ன் மு க ி

சிவபிரான் பெருங்கருணையாளன் ஆதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மல நீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமுஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு அவைகளுக்கு மாயையின்கண்ணே தநு கரண புவன போகங்களை யளித்தருளுகின்றனன். இதுவே பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சிருட்டியாம். இதனை,

“சக்தி சிவன் விளையாட்டா லுயிராக்கி
ஒத்த விருமாயாக் கூட்டத் திடைபூட்டிச்
சுத்த மதாகத் துரியம் பிரிவித்துச்
சித்தம் புகுந்து சிவமய மாக்குமே” (1771)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

ஆன்மாக்களது கன்மத் தளவிலுண்டாகிய பக்குவ பேதத்தை யறிந்து, மல பரிபாகமில்லாத உலகர் உய்தற் பொருட்டுத் தனது ஐந்து திருமுகங்களில் சத்தியோசாத முதலிய நான்கு திருமுகங்களினின்று இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களையும், மல பரிபாக மடைந்த சத்தி நிபாதர் உய்தற்பொருட்டு ஐந்தாவது முகத்தினின்று ஆகமங்களையும் இறைவன் தோற்றுவித்தனன். ஆகமங்கள் ஐந்தாவது திருமுகத்தினின்று தோற்றுவிக்கப்பட்டன வென்பதை யுணர்த்தவே எமது திருமுலநாயனார்,

“அஞ்சா முகத்தி லரும்பொருள் கேட்டதே” (57)
என வோதியருளினர்.

இவ்வரும்பொருள் ஆரியம், தமிழ் என்னும் இரண்டு சீரிய மொழிகளினும் ஒரே காலத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுண்மையை அறியாதார் சிலரும், அறிந்தும் ஒப்புக் கொள்ள மனமில்லார் சிலரும், வீட்டுநெறி கூறும் நூல்கள் முதற்கண் ஆரியத்திற்குள் தோன்றின என்றும், தமிழ் லுள்ள ஞான நூல்களியாவும் ஆரிய நூல்களின் மொழி பெயர்ப்பே என்றும் சொல்லுகின்றனர். இவரேயன்றி, “வீட்டு நெறி கூறாராயினர் தமிழாகலின்” என்று எழுதிய ஓர் ஆசிரியருமுண்டு. ஆதலின் இக் கருத்துக்களின் நேர்மையைச் சிறிதாராய்தல் பயனுடைத்தாம்.

1. மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்
 றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
 ஆரிய முந்தமிழும் உடனே சொல்லிக்
 காரிகை யார்க்குங் கருணை செய்தானே. (65)

2. அவிழ்க்கின்ற வாறு மதுகட்டு மாறுஞ்
 சிமிட்டலைப் பட்டுயிர் போகின்ற வாறுஞ்
 தமிழ்ச்சொல் வடசொல் லெனுமில் விரண்டு
 முணர்த்து மவனை யுணரலு மாமே. (66)

இம் மந்திரங்களால் சிருட்டியின் தொடக்கத்திற்குளே இறைவன் ஆரியம், தமிழ் என்னும் இரு மொழிகளையும் தோற்றுவித்தனன் என்பதும், அஞ்ஞான்றே அவ்விரண்டினும் முத்திநெறியை விளக்கி யருளினன் என்பதும் தெற்றெனப் புலப்படும். ஆதலால், ஞான நூல்கள் தமிழிலில்லா திருந்து வடமொழியினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டன வென்னுங் கூற்றுச் சரியானதன் றென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஆரிய பாஷையில் வேதத்தை யொழுங்குபடுத்தற்கு வியாசர் அவதரித்தது போல் ஆகமங்களைத் தமிழில் ஒழுங்குபடுத்தற்குத் திருமூல நாயனார் அவதரித்தனர் என்னலாம்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறே.” (81)

என்னும் எமது திருமூல நாயனார் திருவாக்கே இதற்குப்
போதிய சான்றும்.

“உள்ளுணர் வான ஞான முதலிய வொருநான் குண்மை
தெள்ளுதீந் தமிழாற் கூறுந் திருமூலர் பெருமை”

—(பெ. புரா. ஏயர்கோன், 409)

என வெழுஞ் சேக்கிழார் நாயனார் செஞ்சொல்லும் இதனை
வலியுறுத்துவதாம்.

இனி, திருமந்திர ஆசிரியரது காலத்தைக் குறித்துச்
சிறிது கூறுவாம் :

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த திருத்தொண்
டத் தொகையில் திருமூல நாயனார் பெயர் கூறப்பெற்
றுள்ளது. சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

“முன்னியவப் பொருண்மாலேத் தமிழ்முவா யிரஞ்சாத்தி
மன்னியமு வாயிரத்தாண் டிப்புலியின் மகிழ்ந்திருந்து”

—(பெ. புரா. திருமூலர், 27)

எனக் கூறியிருக்கின்றனர்.

இவற்றை நோக்குங்கால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திரு
வவதாரஞ் செய்த காலத்திற்குக் குறைந்தது 3000 ஆண்டு
களுக்கு முன்னரே திருமூல நாயனார் தென்னாட்டிற்கு
வந்தாரென்பது பெறப்படும்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்
டின் தொடக்கமாயின், திருமூல யோகிகள் திருமந்திரம்
அருளத்தொடங்கிய காலம் இற்றைக்குச் சுமார் 4000
வருடங்களுக்கு முன் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

மெய்கண்டார் சிவஞானபோதத்தை அருளிச்செய்த காலம் இற்றைக்குச் சுமார் 700 வருடங்கட்கு முன் என்று தெரியவருகிறது. அதற்கு 3000 வருடங்களுக்கு முன்னரே சிவஞானபோதத்திற் காணப்படாத சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பலவடங்கிய திருமந்திர மிருந்ததென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

ஈண்டு, மற்றோருண்மையும் உற்றுணரற்பாலது. திருமுல நாயனார் நந்தியெம்பெருமான் திருவருள் பெற்றவர். நந்தியெம்பெருமானுக்குச் சிவாகமங்களுள் நவாகமங்கள் கிடைத்தனவென்பது,

“சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்கும் பெற்ற
நவவா கமமெங்க ணந்திபெற் றுனே” (62)

“பெற்ற நல்லாகமங் காரணங் காமிகம்
உற்ற நல்வீரமுயர் சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்திரந்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே” (63)

என்னும் மந்திரங்களால் விளங்கும் இவ்வொன்பதில் சிவஞானபோதத்தைத் தன்பாலுடையதென்று சிறப்பிக்கப்படும் ரௌரவாகமம் சேர்க்கப்பட்டிலது.

சிலர், திருமுல நாயனார் 3000 வருடம் இருந்திருக்கக் கூடுமாவென்று ஐயப்படுகின்றனர். விதிப்படி பஞ்சாக் கரத்தைக் கணித்தலாகிய யோகானுட்டிப்பிற் சித்தி பெற்றவர்கள் கூற்றை யுதைக்குஞ் சமர்த்துள்ளவர்கள் என்பது திருமுலர் தரும் விடை.

இதனை,

“காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறிவா ளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே” (571)

என்னும் மந்திரத்தானும்.

“அஞ்சக அஞ்செழுத் துண்மை யறிந்தபின்
நெஞ்சகத் துள்ளே நிறையும் பராபரம்
வஞ்சக மில்லை மனைக்குமழி வில்லை
தஞ்ச மிதுவென்று சாற்றுகின் றேனே” (980)

என்னும் மந்திரத்தானுங் காண்க. “மனைக்குமழிவில்லை”
யென்பது தேகம் நாசமாகாதென்பதாம்.

இவ்வாறு, காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கை யறிந்து
பிறர்க்கும் அதன் பெற்றியைத் தம்மனுபவத்தாற் றேன்றும்
அதிகாரத்தோடு போதிக்கவல்ல திருமூல மகாயோகிகள்
பல்லாயிரம் வருடம் ஒருடலிலே யிருந்தனர் என்பது
சித்தர் திறம் சிறிது கேள்வியுற்றோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்
கூடிய உண்மையே. விரிப்பிற் பெருகும்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள், “தமிழ் மூவாயிரஞ் சாத்தி”
யென வோதியிருத்தலானும், இப்போது அச்சிட்டிருக்குந்
திருமந்திரங்களில் மூவாயிரத்திற்குமேல் சில மந்திரங்கள்
காணப்படுதலானும், பிற்காலத்தவர் சிலர் பாயிரத்தினும்
நான்முடிவினும் தாம் கொண்ட கொள்கையை நாட்ட
வேண்டித் தாமே சில செய்யுள் செய்து இந் நூலுட்
கோத்துவிட்டதாகச் சிலர் எண்ணுகின்றனர். இவர்கள்
இவ்வாறு மிகுதியாய்க் காணப்படுவனவென்று கூறும்
மந்திரங்கள் சீரிய சித்தாந்தக் கருத்தை விளக்குவன.
ஆதலால், அவைகளைப் பாடினவர்கள் சித்தாந்த நூல்களை
யோதியுணர்ந்த அறிஞர்களா யிருந்திருக்கவேண்டும்
என்பது ஒருதலை. அத்தகைய பெரியோர்களுக்குத்
திருமூல நாயனார் அருளினவை மூவாயிரம் மந்திரங்களே
யென்பதும், இச் சிறந்த நூலில் தங்கள் செய்யுட்களைக்
கோத்தல் முறையன்றென்பதுந் தெரியாதிருக்குமா? இவ்
வாறு ஆராயாது துணிந்து கூறுவது பெருங்குற்றமாம்.
திருமந்திரச் செய்யுட்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கில்
நாற்பது மந்திரங்களுக்குமேல் ஒவ்வொன்றும் இரண்டு

முன்று இடங்களில் உள்ளது காணப்படும். நூலை அச்சிட்டவர்கள் கவனித்திருந்தால் இவ்விதத் தப்பெண்ணத்திற்கு இடந் தந்திராது.

சில உதாரணங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன :—

“ஏனோர் பெருமைய னாயினு மெம்மிறை” (490)

என்னும் மந்திரம்,

(i) கர்ப்பக்கிரியை, (490)

(ii) சீவன், (2012)

(iii) தோத்திரம் (3024)

என வரும் அத்தியாயங்களினும்;

“ஏறுடையா யிறைவா எம்பிரா னென்று” (1862)

என்னும் மந்திரம்,

(i) மகேசுர பூசை, (1862)

(ii) இதோபதேசம் (2111)

என்னும் அத்தியாயங்களினும்;

“காயக் குழப்பனைக் காயநன் னுடனை” (2071)

என வரும் மந்திரம்,

(i) சுத்தாசுத்தம், (2550)

(ii) கூடாவொழுக்கம் (2071)

இவைகளினும்;

“சீவன் முதல் மூவரோ டைவர்” (106)

என வரும் மந்திரம்,

(i) திருமுர்த்திகளின் சேட்ட, கனிட்ட முறைமை, (106)

(ii) திருவம்பலச் சக்கரம் (990)

இவைகளினும் காணப்படும்.

இனி, திருமந்திரமே சித்தாந்த நூல்களுக்கெல்லாம் முதல் நூலென்பதைச் சில எடுத்துக்காட்டுக்களாற் சிறிது விளக்குவாம்.

1. “அருளல்ல தில்லை யரனவ னன்றி
அருளில்லை யாதலி னவ்வோர் உயிரை” (475)

என வரும் திருமந்திரம். இதைத் தழுவின சிவஞான போதம்,

“அருளுண்டா மிசற் கதுசத்தி யன்றே
அருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றரனன்றே யில்லை”

—(சிவ. போ. சூ. 5-அதி. 2-உதா. 3)

என்றெழும் இச் செய்யுட்களின் கருத்து வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திலில்லை.

“கண்ணென்று தான்பல காணுந் தனைக்காண” (440)
என்னும் திருமந்திரம்,

2. “காட்டிய கண்ணே தனைக்காண”

—(சிவ. போ. சூ. 9-அதி. 1-உதா. 2)

என வரும் சிவஞானபோதம்.

3. “ஆணவ மாயையுங் கன்மமு மாமலங் (2192)
காணு முனைக்குத் தவுடுமி யான்மாவும்”

என்று திருமந்திரம் கூற,

“நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்பும்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே”

—(சிவ. போ. சூ. 2-அதி. 2-உதா. 3)

எனச் சிவஞானபோதம் செப்பிற்று. சிவஞானபோதத் தில் ஆசிரியர் உமியை மாயை மல கன்மங்களுக்கு உவமை கூறினார். திருமந்திரத்தில் நாயனார் ஆணவம், மாயை, கன்மம் இவைகளுக்கு முறையே முனை, தவிடு,

உமிகளை உவமை கூறியிருக்கிறார். இதை யொட்டியே சித்தியாரில்,

“நெல்லினுக்கு முனையொடு தவிடுமிப்போல்”

—(சிவ. சித். து. 2-அதி. 4-பா. 86)

என அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்தது பாராட்டத்தக்கது.

4. “சிவமொடு சத்தி திகழ்நாதம் விந்து
தவமான வைம்முக னீச னரனும்
பவமுறு மாலும் பதுமத்தோ னீரும்
நவமவை யாகி நடிப்பவன் றுனே” (1807)

“தலையான நான்குந் தனதரு வாகும்
அலையா வருவுரு வாகுஞ் சதாசிவம்
நிலையான கீழ்நான்கு நீடுரு வாகுந்
தலையா விவைமுற்று மாயல்ல தொன்றே” (1810)

என்பன திருமந்திரச் செய்யுள்கள். இவற்றின் கருத்து, சிவஞான சித்தியாரில்,

“சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் நிகழு மீசன்
உவந்தரு ளருத்தி ரன்றன் மாலய னென்றி னென்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்று
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்.”

—(சிவ. சித். து. 2-அதி. 4-பா. 74)

என வெளியாகின்றது. முன்றிடத்தில் எதுகைகளிலும் ஒற்றுமையிருத்தல் காண்க.

5. “வேதமோ டாகமம் மெய்யா மிறைவனூல்
ஓதும் பொதுவும் சிறப்புமென் றுள்ளன” (2397)

என்னுந் திருமந்திரம்,

“வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்.....

.....ஆரண நூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்”

—(சிவ. சித். து. 8-அதி. 2-பா. 15)

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார்.

6. “தூரிய காந்தமுஞ் சூழ்பஞ்சம் போலவே
தூரிய காந்தஞ்சூழ் பஞ்சைச் சுடமாட்டா
தூரியன் சந்நிதியிற் சுடுமாறுபோல்
ஆரியன் தோற்றமு னற்ற மலங்களே.” (117)

என்னுந் திருமந்திரம்,

“தூரியகாந் தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனா மாசான்வந் தருளாற் றேன்ற
அடிஞான மான்வாவிற் றேன்றுந் தோன்ற”
—(சிவ. சித். து. 8-அதி. 2-பா. 28)

என வருஞ் சிவஞான சித்தியார்.

7. (i) அறிவிலன் அமூர்த்தன் அராகாதி சேரான்
குறியொன்றி லானித்தன் கூடான் கலாதி
செறியுஞ் செயலிலான் திண்கர்த்தா அல்லோன்
கிறியன் மலன்வியாபி கேவலத் தோனே. (2247)

- (ii) உருவுற்றுப் போகமே போக்கியந் துற்று
மருவுற்றுப் பூதம னாதியான் மன்னி
வருமச் செயல்பற்றிச் சத்தாதி வைகிக்
கருவுற் றிடுஞ்சீவன் காணுஞ் சகலத்தே. (2261)

- (iii) இருவினை யொத்திட வின்னருட் சத்தி
மருவிட ஞானத்தா லாதன மன்னிக்
குருவினைக் கொண்டருட் சத்திமுன் கூட்டிப்
பெருமல நீங்கிப் பிறவாமை சுத்தமே. (2262)

என்பன திருமந்திரச் செய்யுள்கள். இவற்றின் கருத்து,
சிவஞான சித்தியாரில்,

- (i) அறிவில னமூர்த்த னித்த
னராகாதி குணங்க ளோடுஞ்
செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ்
சேர்விலன் செயல்க ளில்லான்

குறியிலன் கருத்தா வல்லன்
 போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
 பிறிவிலன் மலத்தி னோடும்
 வியாபிகே வலத்தி லான்மா.

- (ii) உருவினைக் கொண்டு போக
 போக்கியத் துன்னல் செப்பல்
 வருசெயன் மருவிச் சத்த
 மாதியாம் விடயந் தன்னிற்
 புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா
 யோனியும் புக்கு ழன்று
 திரிதருஞ் சகல மான
 வவத்தையிற் சீவன் சென்றே.

- (iii) இருவினைச் செயல்க ளொப்பி
 லீசன்தன் சத்தி தோய்ந்து
 குருவருள் பெற்று ஞான
 யோகத்தைக் குறுகி முன்னேத்
 திரிமல மறுத்துப் பண்டைச்
 சிற்றறி வொழிந்து ஞானம்
 பெருகிநா யகன்றன் பாதம்
 பெறுவது சுத்த மாமே.

—(சிவ. சித். சூ. 4-அதி. 3-பா. 38 முதல் 40)

என வெளியாகிறது. இவற்றில் பொருளொற்றுமையோடு சொல்லொற்றுமையும் நிரம்பியிருத்தல் பெரிதும் கவனிக் கத்தக்கது.

8. (i) “திருந்துநற் சீயென் றுதறிய கையும்
 அருந்தவர் வாவென் றணைத்த மலர்க்கையும்
 பொருந்தி லிமைப்பிலி யவ்வென்ற பொற்கையும்
 திருந்தத்தீ யாகும் திருநிலை மவ்வே.” (2797)

- (ii) “அரன்றுடி தோற்ற மமைத்தல் திதியாம்
 அரனங்கி தன்னி லனறையிற் சங்காரம்
 அரனுற் றணையி லமருந் திரோதாயி
 அரனடி யென்று மனுக்கிரக மென்னே” (2799)

என்னுந் திருமந்திரம்,

- (i) “சேர்க்குந் துடிசிகரம் சிக்கெனவா வீசகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனா
தங்கு மகரமது தான்.”
- (ii) “தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—முற்றமா
வூன்று மலர்ப்பதத்தே யுற்றதீரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.”

என்னும் உண்மை விளக்கம் (பா. 34, 36).

9. “நம்முத லோரைந்தி னுடுங் கருமங்கள்
அம்முத லைந்தி லடங்கிய வல்வினை
சிம்முத லுள்ளே தெளியவல் லார்கட்குத்
தம்முத லாகுஞ் சதாசிவன் றுனே.” (983)

என்னுந் திருமந்திரம்,

“நம்முதலா வோதிலரு ணுடாது நாடுமருள்
சிம்முதலா வோதுந் சென்று”

என்னும் உண்மை விளக்கம் (பா. 42).

10. “வெளியின் வெளிபோய் விரவிய வாறும்
அளியி னளிபோ யடங்கிய வாறும்
ஒளியி னொளிபோ யொடுங்கிய வாறும்
தெளியு மவரே சிவசித்தர் தாமே.” (124)

என்னுந் திருமந்திரம்,

“நெறிகொள்

வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியி
லொளியி லொளியி லொளியன் — ஒளியில்
அளியி லளியி லளிய னளியி
லளவில் அளவி லளவன்”

என்னும் நெஞ்சுவிடு தூது (கண்ணி, 32 முதல் 34).

11. “மெய்கலந் தாரொடு மெய்கலந் தான்றன்னைப்
பொய்கலந் தார்முன் புகுதா வொருவனை” (2600)

எனவரும் திருமந்திரம்,

“மெய்யர்க்கு மெய்யன் வினைக்குவினை யாயினான்
பொய்யர்க்குப் பொய்யாய்ப்பொய் யாயினான்”

எனவோதும் நெஞ்சுவிடு தூது (கண்ணி, 7).

12. “ஏனோர் பெருமைய னாகிலு மெம்மிறை
ஊனே சிறுமையுள் ளுள்கலந் தங்குள்ள
வானோ ரறியு மளவல்லன் மாதேவன்
தானே யறியுந் தவத்தி னளவே” (490)

என்னுந் திருமந்திரம்,

“பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றி
னருமைக்கு மொப்பின்மை யான்”

“ஆன வறிவா யகலா னடியவர்க்கு
வானுடர் காணாத மன்”

என்னுந் திருவருட்பயன் (3, 7).

13. “ஒருமையு ளாமைபோ லுள்ளைந் தடக்கி
இருமையுங் கேட்டிருந் தார்புரை யற்றே” (133)

என்னும் திருமந்திரம்,

“புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலநடக்கு மாமை தக”

என்னுந் திருவருட்பயன் (94).

14. “நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிவிடு மந்திரம்” (2770)

என்பர் திருமூலர்,

“உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிதரு மானந்தமதை
நெற்றிக்கு நேர்கண்டு நிலைப்பதினி யெக்காலம்”

— (மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல், 228)

என்பர் பத்திரகிரியார்.

இவை போல்வன இன்னும் பலவுள.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு தந்திரமும் விஷயப் பாகுபாடு நோக்கிச் சிறு பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. “உபதேசம்” என்னும் பகுதி முதல் தந்திரத்தில் ஓர் உட்பிரிவு. இது 30 மந்திரங் கொண்டது. 3000 மந்திரங்களின் சித்தாந்தக் கருத்தெல்லாம் இம் முப்பது மந்திரங்களில் அடங்கியுள்ளது.

“மூல னுரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்
மூல னுரைசெய்த முந்நூறு மந்திரம்
மூல னுரைசெய்த முப்ப துபதேசம்
மூல னுரைசெய்த முன்று மொன்றாமே.” (3046)

என்னும் ஆசிரியர் திருவாக்கானே இனிது இவ்வுண்மை பெறப்படும்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை அடிமையாக்கிக் கொள்ள விரும்பிச் சிவபிரான், ஆசாரிய மூர்த்தங்கொண்டு கயிலை மலையினின் றிறங்கிப் போந்து, விளக்குத் தன்முன்கிடந்த இருளைக் கெடுப்பது போல், தம் அருட் பார்வையால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குப் பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து, அவர் சிரசில் தம்மிரண்டு திருவடிகளையுஞ் சூட்டி, முத்திநெறிகளை உபதேசித் தருளிய செய்தியைத் திருவாதவூரர் புராணம் திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம் விளங்க உரைக்கும். இம் முறையானே பக்குவான்மாக்களுக்கு உபதேசமருளும்பொருட்டுச் சிவபிரான் குரு வடிவங்கொண்டு பரமாகாயத்தினின்று இழிந்துவந்து அருள் புரிவதாக “விண்ணின்றிழிந்து” என வருஉம் மந்திரங்களால் எமது நாயனார் கூறுகின்றார். இம்மட்டன்றி, வாதவூரடிகட்கு இறைவன் உபதேசித்தருளிய முறையைத் திருவாதவூரர் புராணம் விளக்கிச் செல்லும் நெறியையும் திருமந்திர உபதேசப் பகுதியையும் ஒப்பு நோக்குவார்க்குப் பற்பல ஒற்றுமை நயங்கள் தெரியவரும்.

ஈண்டு, தாயுமான சுவாமிகளுக்கு உபதேச மருளிய மௌன குருவும்,

“மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.” —(தாயு. மௌனகுரு, 1)

என்ற சுவாமிகள் திருவாக்காற்போதருகின்றபடி, திருமூலர் திருமரபில் வந்தவரென்பது கருதத்தக்கது. அன்றியும், தாயுமானார் தம் பாடல்களிற் பல திருமந்திரக் கருத்துகளையும் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் தழுவிச் செல்வதும் ஆய்வார்க்கு இனிது புலனும். இங்ஙனமே திருவாசகத் திருச்செய்யுட்கள் பலவற்றினும் இவ்வொற்றுமை நயம் காணக்கிடக்கின்றது. இந் நூலுரைக்கண்களில் உதாரணங்கள் வந்துழிக் காணலாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் இந் நூல் ஒரு பெரிய சிவசித்த சிகாமணியின் அனுபவத் திருவாக்கென்பதும், மிகப் பழையதென்பதும், சித்தாந்த சாத்திரங்கட்கும் மற்றும் பல நூல்கட்கும் மூலமென்பதும் விளங்கும். இத்தகைய அரும்பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த திருமந்திரத்தைப் “பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்” பெறும் பேற்றை அளவிட்டுரைத்தலரிது. அதனைத் திருமூல யோகிகள்,

“மூல னுரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்
ஞால மறியவே நந்தி யருளது
காலை யெழுந்து கருத்தறிந் தோதிடின்
ஞாலத் தலைவனை நண்ணுவ ரன்றே” (99)

என்னுந் திருமந்திரத்தாற் கூறியுள்ளார்.

மேற்காட்டியபடி திருமந்திரம் மூவாயிரத்தின் கருத்தும் “உபதேசம்” என்னும் இப்பகுதியில் அடங்கியிருத்தலால் இப் பகுதியைக் கருத்தறிந் தோதுவார்க்கு ஒப்புயர்வற்ற திருவருட்பேறு சித்தியாம் என்பது வெளிப்படை.

இந் நூலைத் தமிழேன் வெளியிட நேர்ந்த அவசரத்தையும் இங்குச் சிறிது கூறல் முறையாம் என்றெண்ணுகின்றேன்.

சுமார் 30 வருடங்களுக்குமுன் உத்தரதேச வாசியாகிய ஒரு சிறந்த யோகீசுவரர் தமிழேற்கு நேரப்பட்டார். அவருடன் சில காலம் சஞ்சரித்ததில் அவர் கிருபை கூர்ந்து அண்டபிண்ட சமத்துவத்தைக் காட்டும் ஒரு படத்தை யெழுதி ஈந்து, அதிலடங்கிய விஷயங்களை விளக்குதற்குத் திருமூல நாயனார் திருமந்திரத்தையும், அவர் குரு பரம்பரையினறிந்த உண்மைகளையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு இதுவரை சிந்தாந்த சாத்திரங்களில் விரித்தோதப் பெறாத சில விபாக்கியானங்களையும் வெளியிட்டருளினார். இவைகளைக் குறித்து வைத்திருந்து சில வருடங்களுக்கு முன் அண்டபிண்ட சமத்துவ விளக்கம், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மான்மியம் என்னும் நூல்களை யெழுதி, வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீமான் நல்லதம்பிப் பிள்ளையவர்களிடம் காட்ட, அவர்கள் அவைகளை யொழுங்காக்கி அச்சிடுமாறு தூண்டினார். அவ்வாறே அவைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டன. அதன்மேல் மேற்கூறியபடி 3000 மந்திரங்களி னுட்பொருளைச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கும் திறனுடைய திருமந்திர உபதேசத்தை உரையோடு வெளியிடின் பலருக்கும் பயன்படுமென்னுமோர் எண்ணந் தோன்றியது. ஆனால், திருமந்திரத்திற்குப் பொருள் எழுதுதலின் அருமை மிகவும் அச்சந்தந்தது. ஆயினும், சொற்பொருளிலக்கணம் முற்றத் தெரியாதேன் இப்போது இவ்வுரையை வெளியிடத் துணிந்ததற்கு ஒரே காரணமுண்டு. முன்னோர் அரும் பெருநூல்களை முறைப்படி கற்போர் இக்காலத்து மிக அருகி வருகின்றனர். இச்சமயத்து உண்மைப் பெரியார் ஒருவர் மாபெருஞ் சிறப்புடைய இந் நூலுக்குச் சுருக்கிச் செய்த உரையை என்னோடு மறைந்துபோக விடாது, பிறர்க்கும் பயன்படுத்துதல் கடமையாகத் தோன்றியது. “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்னும் திருவாக்கை ஏற்றப் பெற்றி, கடைப்பிடித் தொழுகவேண்டுமென்னும் கொள்கையே அடியேனை இம் முயற்சியிற் செலுத்தியது. ஆதலின், இவ்வத்தியாயத்தில் அடங்கிய 30 மந்திரங்களுக்கும் மேற்சொன்ன யோகீசுவரர் காட்டி-

யருளிய விளக்கத்தைத் துணைக்கொண்டு ஒருவாறாக உரை எழுதி முடித்தேன்.

பின்னர் அதை வித்துவ சிரோமணிகளாகிய ஸ்ரீமான் S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, B.A., L.T., அவர்கள், ஸ்ரீமான் C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார், B.A., அவர்கள் ஆகிய இருவர்களிடமும் காட்ட, அவர்கள் அதைத் திருத்தி ஒழுங்காக்கி விரைவாய் அச்சிடும்படி வற்புறுத்திக் கூறவே அச்சிடத் துணிந்தேன்.

மேற்குறித்த வித்துவசிரோமணிகளுக்கு எக்காலமும் நன்றியறிதலுள்ளவனாக இருக்குங் கடப்பாடுடையேன்.

இங்ஙனம்,

அடியார்க்கடியன்,

கோ. சுந்தரம்.

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

மங்கல வாழ்த்து

இந் நூலாசிரியர் தமக்குச் சிவபிரான் மானுடச்சட்டை
கொடுத்ததின் கருத்தைத் திருவருளால் அறிந்திருந்தார்
என்பது,

“என்னை நன் ருக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன் ருகத் தமிழ்ச்செய்யு மாறே” (81)

என்னும் மந்திரத்தானும்,

“மாலாங்க னேயிங்கி யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனி நேரிழை யாளொடு
முலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே” (77)

என்னும் மந்திரத்தானும் விளங்கும். இவ்வாறு தாம் வந்த
காரணத்தை உணர்ந்த ஆசிரியர் அதன்படியே தமிழ்
செய்யத் தொடங்கினார். தொடக்கத்திலே மங்கல வாழ்த்
துக் கூறுகின்றார். என்னை? ஆன்மாக்கள் முதல்வனுக்கு
எத்திறத்தானும் அடிமையேயாம் என்பதன் உண்மை
யையும், விநாயகக் கடவுள் உற்பவித்த காலத்தில்,

“என்னரே யாயினும் யாவதொன் றெண்ணுதன்
முன்னரே யுனதுதான் முடியுறப் பணிவரேன்
அன்னர்தஞ் சிந்தைபோ லாக்குதி யலதுனை
யுன்னலார் செய்கையை யூறுசெய் திடுதிநீ”

என இறைவன் கட்டளை யிட்டிருப்பதின் உண்மையையும் மாணக்கர்க் கறிவுறுத்தற்பொருட்டு முதற்கண் இடைபூறு நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவது இன்றியமையாதாதலின். இவ் வாழ்த்தானது வணக்கத்தைக் குறிப்பதனோடு நூல் நுதலும் பொருளியல்பையும் ஓரற்றும் குறிக்கும்.

* திருமந்திர நூலின் விநாயகர் காப்பு

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தி னிளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

[பதவுரை] ஐந்து கரத்தனை—ஐந்து திருக்கரங்களை யுடையவனை; யானை முகத்தனை—பிரணவ சொருபமாகிய யானை முகத்தையுடையவனை; இந்தின் இளம் பிறை போலும் எயிற்றனை—மதியின் இளம்பிறை போன்றகொம் பினை யுடையவனை; நந்தி மகன்றனை—சிவபெருமானது முத்த குமாரனை; ஞானக் கொழுந்தினை—ஞானமுடிவு அல்லது சித்தாந்தச் செல்வமாகிய விநாயகக்கடவுளை; புந்தியில் வைத்து—சிந்தித்து; அடி போற்றுகின்றேன்—அவன் திருவடிகளைத் தோத்திரம் செய்கின்றேன்.

[விசேடவுரை] விநாயகக்கடவுளின் ஐந்து திருக்கரங்களும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருள லென்னும் பஞ்ச கிருத்தியத்தைக் குறிப்பனவாம். இவ் வைந்து திருக்கரங்களில் ஒன்றில் எழுத்தாணியும், ஒன்றில் மோதகமும், ஒன்றில் யானைத்தோட்டியும், ஒன்றில் பாசமு முளவெனவும், ஐந்தாவது திருக்கரம் துதிக்கையென வும் புராணங்கள் கூறுநிற்கும். எழுத்தாணியானது விதியெழுதும் கருவி. அது பிரமாவின் கிருத்தியமாகிய சிருட்

* இது திருமந்திரத்தின் முதலிலுள்ள காப்புச் செய்யுள். உபதேசம் என்னும் பகுதியைச் சேர்ந்ததன்று.

டியையும், மோதகமானது தீதி கர்த்தாவின் கிருத்திய மாகிய போஷித்தலையும், யானைத்தோட்டியானது மும் மலத்தை நாசஞ்செய்து அடக்கும் உருத்திரன் கிருத்திய மாகிய மல சங்காரத்தையும், பாசமானது மறைத்தலாகிய மகேசுரன் கிருத்தியத்தையும், துதிக்கையானது பரிசம் நாற்றமாகிய இரண்டும் அத்துவிதமாயுள்ளதாகையால் ஆன்மாக்களிடத்து உயிர்க்குயிராயிருந்து பக்குவாபக்குவ மறிந்து அருளலாகிய சதாசிவத்தின் அனுக்கிரக கிருத்தியத்தையும் குறிக்கும்.

“யானை முகத்தனை” யென்றதில் யானை முகம் பஞ்ச கிருத்தியத் தாண்டவம் நடக்கும்பொருட்டு,

அ — ஆகிய சிவமும்

உ — ஆகிய சத்தியும்

ம் — ஆகிய குடிலையிற் றிருக்கண் சாத்தியதா லுண்டான பிரணவ சொரூபம்.

பார்க்கவ புராணத்தில் இறைவன் சர்வ சங்காரத்தில் ஆன்மாக்களைத் தம்மிடத்தில் ஒடுக்கி வைத்து, அவைகள் இளைப்பாறிய பின் தநு கரண புவன போகங்களை யளித்து முத்தியிற் சேர்க்கு நிமித்தம் மீளவும் சிருட்டியாதி தொழில் களை நடப்பித்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு விநாயகராகச் சகளிகரித்து, பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் இவர்களை யுண்டாக்கி, சிருட்டியாதி தொழில்களைச் செய்யும்படி கட்டளை யிட, அவர்கள் அத் தொழில்களை யெவ்வாறு செய்வதோ கடாட்சித் தருளவேண்டுமென்று கேட்க, அவர்களைத் தனது துதிக்கையிலிருக்கின்ற புழையின் வழியாக எடுத்து விழுங்கவே அவர் வயிற்றினுள்ளிருந்து பார்க்குமளவில், அதில் அளவிறந்த அண்டங்களும் விசித்திர சிருட்டி களும் காணப்பட்டன என்று ஓதப்பெற்றுள்ளது.

“ஆன்மாக்களைத் தம்மிடத்தில் ஒடுக்கிவைத்து” என்ற தின் கருத்து, முதல்வனுக்கு அபின்னமாயுள்ள சிற்சத்தி

சந்நிதிப்பட்டிருக்கும் குடிலையில் ஒடுக்கி வைத்து என்ப
தாம். மீளத் தோற்றுவித்தலும் இக் குடிலையினின்றுதான்.
இதை,

ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தவைம் பூதங்கள்
ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசரம்
ஓங்காரா தீதத் துயிர்முன்று முற்றன
ஓங்காரஞ் சீவ பரசிவ ரூபமே. (2677)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

இதைத்தான் விநாயகர் வயிற்றினுள்ளிருந்து அள
விறந்த அண்டங்கள் முதலிய புலப்பட்டன வென்பது.

சித்தாந்த நூல்களில் மாசங்கார முடிவின் கண் உலகங்
களை மீளப் படைத்தற்பொருட்டுப் பரம சிவத்தினுடைய
பராசத்தி குடிலையை நோக்கிய வழி, வேதாகமங்கள் குடிலை
யினின்று தோன்றின எனக் கூறுவதும் மேற்கூறிய
கருத்தையே விளக்கும்.

இவ்வுண்மையைக் கந்தபுராணம் கூறும் விநாயகர்
உற்பவ வரலாற்றினும் காணலாம். அவ் வரலாறு பின்
வருமாறு :

கயமுகன் என்னும் அவுணராசன் தவமுயற்சியால்
தேவேந்திரன் முதலியோர் வணங்கக் கொடுங்கோல்
செலுத்தி வருகின்ற காலத்தில், ஒருநாள் தன்னைப்பணிந்த
தேவர்களை நோக்கி, “இன்று முதல் நீங்கள் நம்முடைய
சபைக்கு வரும்போதெல்லாம் சிரத்தில் முன்றுதரம் குட்டிக்
கொண்டு, கரங்களை மாறி இரு செவிகளையும் பற்றி,
முவிசை இறங்கி யெழக்கடவீர்” எனக் கட்டளையிட்டான்.
அவ்வாறே, அவனாணைக்கஞ்சி நாடோறும் நடந்துவந்த
தேவர்கள், இதனைப் பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு முறையிட,
அவர்கள் இவர்களைத் தேற்றித் திருக்கயிலைக்கு அழைத்
துப்போய், ஆலயத்திற்சென்று பரமசிவத்தை வணங்கி,
கயமுகனைக் கொன்று தங்கள் துன்பத்தை நீக்கிக் காக்க

வேண்டுமென்று போற்றினர். இறைவன் இரங்கி, “நாம் ஒரு பிள்ளையைப் படைத்து உங்களிட்டப்படியே செய்விப்போம்” என்று திருவுளம்பற்றினன். அதை விஷ்ணு முதலானவர் கேட்டுத் தத்தம் பதவிகளிற் சேர்ந்தனர்.

சில காலத்திற்குப் பின்பு, இறைவன் தனது வாமபாகத் தமர்ந்த பராசத்தியின்மேல் திருக்கண் சாத்தி, “நமது நந்தவனத்தின் சிறப்புகளைப் பார்த்து வருவோம்” என்று அழைத்துச் சென்று, அச் சோலை நடுவிற் சொர்னமயமாய்ச் சித்திரங்களமைந்த மண்டபத்திற் புக்கனன். அப்போது பார்ப்பதியார் அதனிடத்தடங்கிய ஓவியங்களை நோக்கா நிற்கையில், ஆதியாய் விளங்காநின்ற தனியெழுத்தானது, பரமனையால் ஈருருக்கொண்டு யானைபோற்றோன்றிற்று. உமையவள் பார்த்ததும் அவ்வுருக்கள் களிறும் பிடியுமாகிப் புணர்ச்சியில் முயன்றன. இது யாது காரணம் பற்றியென எண்ணிய பராசத்தி, தன்னோடு பொருந்தி நிற்கும் முதல்வனை வணங்கி, “இறைவனே, மூலமாகிய தனியெழுத்தானது யானையுருவாய்ப் புணர்வது ஏன்? அருளவேண்டும்” என, இறைவன் “தேவியே! உன் அருட்பார்வையால் முன்பு பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ள பழமையான தனி யெழுத்தானது ஈருருக்கொண்டு அன்பினால் ஆனைகளைப்போற் புணர்வதால் நினது பெருங்கருணையை நீயே நினைக்கவல்லாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினன். அவ்விரண்டு யானைகளும் இன்பமுற்றி முன்போற் குடிலையிலடங்கின. உடனே முக்கண், நால்வாய், மும்மதம் முதலியவைகளோடு பிள்ளையார் அவதரித்தார். இறைவன் பிள்ளையாரை வாழ்த்தி, “குமாரனே! உலகங்களை யலைத்துக் கொடுங்கோல் செலுத்தும் கயமுகா தூரனைச் சங்கரித்து, முகுந்தன் முதலானோர் இடுக்கண்களைத் தவிர்த்து வருவாய்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

ஈண்டு, கயமுகா தூரனென்றது ஆணவம் மாயை கன்மமென்னும் மும்மலங்களை, இவைகள் கண்ணுக்குத் தோன்றுவன அல்லவாதலால், காட்சிப் புலனாய் எளிதி

லறியப்படுவனவாகிய ஐம்பொறிகளைக் குறிக்கும் யானை யாக உருவகம் செய்யப்பெற்றன. இக்கருத்து, திருமந்திரத்தில் “ஐந்திந்திரியம் அடக்கு முறைமை” என்னும் அத்தியாயத்தில்,

“முழக்கி யெழுவன மும்மத வேழம்

அடக்க அறிவெனுங் கோட்டையை வைத்தேன்”

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க (2034). மும்மலங்களாகிய ஆனையை அடக்கக்கூடியது பிரணவமாகிய கோட்டையே.

பஞ்ச கிருத்தியத் தாண்டவத்தின் கருத்து, ஆன்மக்களுக்கு மாயையின்கண்ணே தநு கரண புவன போகங்களை அருளி, அவர்களை உபாதித்து நிற்கும் மும்மலங்களையும் நாசஞ்செய்து முத்தியளிப்பதாதலான், ஆன்மக்களைத் தேவர்களாயும், மும்மலங்களைக் கயமுகனாகவும், சிவமும் சத்தியும் குடிலையிற் றிருக்கண் சாத்தியதாலுண்டான பிரணவத்தை அம்மலங்களை நாசஞ் செய்யும் விநாயகராகவும் ஆன்றோர் உருவகம் செய்தருளினர் என்க.

உ
கணபதி துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

உபதேசம்

உபதேசம் — இவ் வடசொல் உப = பக்கம்; திஸ் = காட்டல் என்னும் பகுதிகளை யுடையது. அஃதாவது இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் அப்பாலுள்ள இறைவன் இவ்வுலகத்திலெழுந்தருளி வந்து பக்குவான்மாக்களுக்கு உண்மையைக் காட்டுவதென்பதாம். இவ்வாறு பக்குவான்மாக்களுக்கு குருவாயெழுந்தருளி வந்து ஞான நெறியுணர்த்துவது சிவபிரானே யென்பதும், அவ்வாறு அவர் உபதேசம் அருளாவிடில் உயிர்களுக்கு முத்தி சித்தியாதென்பதும்,

(i) “எல்லா வுலகிற்கு மப்பாலோ னிப்பாலாய்
நல்லா ருள்ளத்து மிக்கரு ணல்கலால்
எல்லாரு முய்யக்கொண் டிங்கே யருளலால்
சொல்லார்ந்த சற்குரு சுத்த சிவமே.” (1576)

(ii) “திருவாய சித்தியும் முத்தியும் சீர்மை
மருளா தருளும் மயக்கறும் வாய்மைப்
பொருளாய வேதாந்த போதமும் நாதன்
உருவா யருளா விடிலோர வொண்ணாதே” (1584)

என்னும் மந்திரங்களால் விளங்கும்.

மேல் நல்லாரென்றது நன்மார்க்கம் அல்லது சன்மார்க்கத்தி னொழுகுந் துறவிகளை,

“சிறந்த சிவனருட் சேர்பரு வத்துத்
துறந்த வுயிர்க்குச் சுடரொளி யாமே” (1615)

என்றதானும்,

“துறவனுங் கண்டிர் துறந்தவர் தம்மைப்
பிறவி யறுத்திடும் பித்தகன் றானே.” (1616)

என்றதானுங் காண்க.

நூல்

1. விண்ணின் நிழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தானைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
உண்ணின் றுருக்கியொ ரொப்பிலா வானந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத் தானே. (113)

[இதன் பொருள்] விண்நின்று இழிந்து—பரமாகாயத் தினின்றிறங்கி; வினைக்கு ஈடாய் மெய்கொண்டு—(தாம் ஆட்கொள்ளத் திருவுளம் பற்றியிருக்கும் ஆன்மாக்களது) மல பரிபாகத்துக்கு ஏற்றவாறு திருமேனி தரித்து; தண் நின்ற தானை தலைக்காவல் முன்வைத்து—(தமது) குளிர்ந்த பாதத்தை (ஆன்மாக்களை மலப்பிணிப்பு மீண்டும் அணுகாது) பாதுகாக்கைக்குத் தலைக்காவலாய் வைத்து; உள் நின்று உருக்கி—உயிர்க்குயிராய் நின்று (மனதைக்) கசியச் செய்து; ஓர் ஒப்பிலா ஆனந்தக்கண் நின்று காட்டி— உவமையற்ற திருவருட் பார்வையால் (முத்திநெறிகளைக் குறிப்பாற்) காட்டி; களிம்பு அறுத்தான்—பாசத்தை நீக்கி னார் என்பதாம். ஏ—அசை.

[பொழிப்பு] இறைவர் பரமாகாயத்தி னின்றிறங்கித் தாம் ஆட்கொள்ளத் திருவுளம் பற்றியிருக்கும் ஆன் மாக்களது மல பரிபாகத்துக்கு ஏற்றவாறு திருமேனி தரித்துத் தமது குளிர்ந்த பாதத்தை ஆன்மாக்களை மலப் பிணிப்பு மீண்டும் அணுகாது பாதுகாக்கைக்குத் தலைக் காவலாய் வைத்து உயிர்க்குயிராய் நின்று மனத்தைக் கசியச்செய்து உவமையற்ற திருவருட் பார்வையால் முத்திநெறிகளைக் குறிப்பாற் காட்டிப் பாசத்தை நீக்கினார் என்பதாம்.

“விண்ணின் நிழிந்து” என்றதின் கருத்து, “அந்தரத் தினில் நிழிந்து” என்னுந் திருவாசகத் திருவாக்கினும்; “வினைக்கிடாய் மெய்கொண்டு” என்றதின் கருத்து, “சித்திதரு தேசிக சிறந்த வடிவங்கொண்டு” என்னும் கடவுண்மாமுனிவர் திருவாக்கினும்; “தண்ணின்ற தானைத் தலைக்காவல் முன் வைத்து” என்றதின் கருத்து, “தாளுடையான் ரெண்டர் தலைக்காவல்” என்னும் உய்ய வந்த தேவ நாயனார் திருவாக்கினும்; “உண்ணின் றுருக்கியொ ரொப்பிலா வானந்தக் கண்ணின்று காட்டி” என்றதின் கருத்து, “உண்ணின் றுருக்கி யுலப்பிலா வானந்தக் கண்ணீர் தருவரா லன்னே யென்னும்” என்னும் திருவாசகத் திருவாக்கினும்; இறைவன் உபதேசம் அருளுமுன் திருவருட்பார்வை செய்வான் என்பது “பந்தனை யொழி வார் தம்மேற் பரிந்தருட் பார்வை செய்து” என்னும் கடவுண்மாமுனிவர் திருவாக்கினும் அமைந்துள்ளன.

உபதேசிக்கப்படும் முத்திநெறிகளில் மன வெழுச்சி செல்லும்பொருட்டு அவைகளின் பயனாகிய பாசவீடு, சிவப்பேறு இவைகளில் பாசவீடுண்டாவதை இம் மந்திரத் திலும் சிவப்பேறு வாய்ப்பதை வரும் மந்திரத்தினும் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார்.

2. களிம்பறுத் தானெங்கள் கண்ணுதல் நந்தி
 களிம்பறுத் தானருட் கண்விழிப் பித்துக்
 களிம்பனு காத கத்ரொளி காட்டிப்.
 பளிங்கிற் பவளம் பதித்தான் பதியே. (114)

[இ-ள்.] எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி அருள்கண் விழிப் பித்துக் களிம்பு அறுத்தான் — நெற்றிக்கண்ணாகிய எமது சிவபிரான் (மலப் பிணிப்பால் மூடப்பெற்றிருந்த) ஆன்மாக்களின் அருட்கண்ணைத் திறக்கச் செய்து பாசத்தை யறுத்து; களிம்பு அணுகாத கதிர் ஒளி காட்டி— அஞ்ஞானவிருள் அணுகாத தனது அருளொளியைக் காட்டி; பளிங்கில் பதி பவளம் பதித்தான்—பளிங்கினியல்

பதாகிய ஆன்மாவில் சிவமாகிய பவளத்தைப் பதித்தான்.
ஏ—அசை.

[பொழிப்பு] நெற்றிக்கண்ணாகிய எமது சிவபிரான் மலப் பிணிப்பால் மூடப்பெற்றிருந்த ஆன்மாக்களின் அருட்கண்ணைத் திறக்கச் செய்து பாசத்தை யறுத்து, அஞ்ஞானவிருள் அணுகாத தனது அருளொளியைக் காட்டிப் பளிங்கினியல்பதாகிய ஆன்மாவில் சிவமாகிய பவளத்தைப் பதித்தான் என்பதாம்.

“அருட்கண் விழிப்பித்து” என்றதால், ஆன்மாக்களுக்கு ஞானக்கண் அனாதியாயுள்ளது என்பதும் பாசப் பிணிப்பால் மூடப்பட்டிருந்தது என்பதும் பெறப்படும். இவ்வுண்மை,

“ஞானத்தின் கண்ணை மறைத்த கடியதொழி லாணவத்தால்” என்னும் திருவாக்கினும்;

“களிம்பனு காத கதிரொளி காட்டிப்
பளிங்கிற் பவளம் பதித்தான் பதியே”

என்றதின் கருத்து,

“சின்மய நன்னோக்காற் சிற்சொருபம் காட்டியெனைத்
தன்மய மாக்கியே தானவனாய் நின்றாண்டி”

—(அருட்புலம்பல், 106)

என்னும் எமது பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருவாக்கினும் உள்ளன.

பூதவிருள் எவ்வாறு ஆதித்தியன் கதிர்களை அணுகாதோ அவ்வாறு ஞான ஆதித்தியனாகிய சிவபிரான் கதிர்களைச் சூக்குமமாகிய பாசம் அணுகாது என்பதுணர்த்த வேண்டிக் “களிம்பனுகாத கதிரொளி” என்றார்.

“கதிர் ஒளி காட்டி” என்றதும், “சிற்சொருபங் காட்டி” யென்றதும் ஒரே சித்தாந்தக் கருத்தை விளக்கும். “பளிங்கிற் பவளம் பதித்தான்” என்றதும், “தன்மயமாக்

கியே தானவனாய் நின்றாண்டி” யென்றதும் முத்திநிலையில் ஆன்மாவுக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைக் குறிக்கும். எங்ஙனமெனின், பளிங்கானது யாதொரு பொருளைச் சாரினும் அதனியல்பாய் நிற்பதுபோல் ஆன்மாவிற்குப் பாசம் நீங்கி அருள்வீழ்ச்சி யுண்டாயின் அது அருளினியல்பாய் நிற்குமாதலின் என்க. இதுவே “தானாக்கி”, “தன்மயமாக்கி” என்பவற்றின் கருத்து. பாசம் நீங்குமுன் பாசத்தினியல்பாயும் பாசம் நீங்கியவழி அருளினியல்பாயும் நிற்பதால் ஆன்மா அதுவதுவாய் நிற்குமென்பது. இவ்வுண்மையை விளக்கவே சிவபிரான் மாணிக்க வாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசம் அருளிய காலத்தில், “பளிங்கு போன்றதுன் தன்மை” எனவும், தாயுமான சுவாமிகளுக்கு உபதேசம் அருளிய காலத்தில்,

“யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீ”

—(தாயுமா. ஆகாரபுவனம், 18)

எனவும் கூறியருளினர்.

முதல்வனைச் “செக்கர் மேனியன்”, “அந்தி வண்ணன்”, “ஒளிபவளத் திருமேனியன்” என நூல்கள் கூறுநிற்கும். இதுபற்றியே சிவப்பு நிறமாகிய பவளம் முதல்வனைக் குறிப்பதாயிற்று. சிவனடியார்கள் காவியாடை அணிவதும் சிவவேடத்தை விளக்கவே.

பளிங்கிற் பவளத்தைப் பதித்தவழி, பளிங்கானது பவள வண்ணமே தன் வண்ணமாக்கப் பெற்று, பவள வெளியின் வியாபகத்துளடங்கித் தன் சொருபந் தோன்றது நிறநல்போல், ஆன்மாவானவன் சிவனடியைச் சார்ந்தவழி சிவனது எண்குணங்களும் தன் குணமாகக் கொண்டு அவனருள் வியாபகத்துளடங்கித் தன் செயலற்று நிற்பான். பவளம் எவ்வாறு பளிங்காகாதோ அவ்வாறு சிவன் ஆன்மாவாவதில்லை. ஆயினும், பளிங்கி லொட்டி நின்றும் பளிங்கின் தன்மை தன்னைத் தாக்காது

நிற்றல் போல், முதல்வன் ஆன்மாக்களோடு ஒட்டியும் ஒட்டாதும் நிற்பான். “எல்லாமா யல்லவுமாய்” என்றதும் இக் கருத்துப்பற்றியே எழுந்ததாம். பளிங்கு, பவளம், ஒளியாகிய மூன்றில் ஒன்றாவது எவ்வாறு நாசமாவதில்லையோ அவ்வாறே முத்தியிலும் ஆன்மா, அருள், சிவம் ஆகிய பொருள்களும் உள்பொருள்களாய் நிற்கும். இதனை,

“சத்தியும் நானும் சயம்புவு மல்லது
முத்தியை யாரும் முதலறிவா ரில்லை” (1230)

என்னும் மந்திரமும் வலியுறுத்தும்.

சிவபிரான் திருவருட் பார்வையால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு அஞ்ஞான விருளைப் போக்கிய பின்னர் சிவாகமத்திற் கூறப்பெற்றுள்ள அறிதற்கரிய பொருளை உபதேசிக்கத் திருவுளம் கொண்டார் என்பது,

“வாத லூரி றைவர்தம் பெரிய
மாயை போலிருண் மாய்ந்துபின் னவர்பாற்
போத மாகிவந் துறுசுடர் விளக்கம்
போல வேயினன் புணரியிற் றேன்ற
வேத நாதர்த மிருபத மிறைஞ்சு
மெய்மை யாளரை வேறுகொண் டிருந்தங்
கோது மாகமத் தறிவரும் பொருளை
யுரைக்க வேறினைந் தாரற முரைத்தார்”

என்னும் திருவாதலூர் புராணச் செய்யுளான் விளங்கும்.

ஆகமத்தில் ஓதப்பெற்றுள்ள அறிதற்கரிய பொருள் கள் இவை யென்பதைக் கீழ்வரும் மந்திரம் விளக்கும் :

“பதியும் பசுவொடு பாசமும் மேலைக்
கதியும் பசுபாச நீக்கமுங் காட்டி
மதிதந்த வானந்த மாநந்தி காணுந்
துதிதந்து வைத்தனன் சுத்தசை வத்திலே.” (2413)

சைவம் என்பதும் ஆகமம் என்பதும் ஒரே பொருளை விளக்கும் சொற்கள். இதை “அமலம் பதிபசு பாசங்க

ளாகமம்” (895) என்னும் மந்திரப் பகுதியாற் காண்க. ஆ என்பது இறைவனையும், க என்பது ஆன்மாவையும், ம் என்பது மலத்தையுங் குறிக்கும் அக்கரங்களாம்.

இதை மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசம் அருளிய காலத்தில்,

“பரந்த வான்கலை முழுதுமா கமநூற்
பகுதி யும்பல சமயசாத் திரமும்
தெரிந்து சேர்ந்ததில் வாய்ந்தமுப் பொருளின்
செய்தி யேபொரு ளெனமனந் தெளிந்து
புரிந்து போந்துள சிற்றறி வனைத்தும்
போக்கி யவறி வெனச்சிவ போதம்
விரிந்து தோன்றுநெஞ் சுடையவித் தகரே
மேன்மை யானநம் மெய்ப்பதம் பெறுவர்”

என்னுந் திருவாக்கானும் காண்க.

முத்திநெறிகளை யனுட்டிக்க மனவெழுச்சி சேரற் பொருட்டு அம் முத்திநெறிகள் பயப்பிக்கும் பாசநீக்கம், சிவப்பேறு இளைகளினியல்பை மேலை மந்திரங்களிற் காட்டி, அறிதற்கரிய பொருள்களைச் சிவபிரான் மாணிக்க வாசக சுவாமிகளுக்கு அருளியதுபோல் ஆசிரியர் அவற்றை வரும் மந்திரத்தில் விளக்குகின்றார் :

3. பதிபசு பாசம் எனப்பகர் முன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றனு காப்பசு பாசம்
பதியனு கிற்பசு பாசநில் லாவே. (115)

[இ-ள்.] பதி, பசு, பாசம் எனப்பகர் முன்றில்—இறை வனும், பாசத்தாற் கட்டுண்ட ஆன்மாவும், பாசமும் என நூல்கள் கூறும் முப் பொருள்களில்; பதியினைப் போல் பசு பாசம் அனாதி—இறைவனைப் போலவே ஆன்மாவும் பாசமும் அனாதியாம்; பசு பாசம் பதியினைச் சென்று அணுகா—(முப் பொருள்களும் அனாதியாயினும்) பசுவும்

பாசமும் முதல்வனைச் சென்றணையாவாம்; பதியணுகின் பசு பாசம் நில்லா—(ஆனால்) திருவருள் அணுகில் பசுத் தன்மையும் பாசமும் நிற்கமாட்டா என்பதாம். ஏ-அசை.

[பொழிப்பு] இறைவனும், பாசத்தாற் கட்டுண்ட ஆன்மாவும், பாசமுமென நூல்கள் கூறும் முப் பொருள் களில் இறைவனைப் போலவே ஆன்மாவும் பாசமும் அனாதியாம். இம் முப் பொருள்களும் அனாதியாயினும் பசுவும் பாசமும் முதல்வனைச் சென்றணையாவாம்; ஆனால் திருவருளணுகில் பசுத் தன்மையும் பாசமும் நிற்கமாட்டா என்பதாம்.

சகல சமயிகளும் பரசீவ பந்தங்களைக் குறிக்கும் பல் வேறு சொற்களை உபயோகிக்கிறார்கள். ஆனால், மாயா வாதிகள் முதலியவர்கள் பிரமமொன்றுமே சச்சிதானந்த மாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பதென்றும், ஏனையவெல்லாம் அவிச்சையினுற் காணப்படுவன ஆகலின் பொய் யென்றுங் கூறுதலான், அவர்களை நோக்கி, நீவிர் நித்தியப் பொருளெனக் கூறும் பதிப்பொருளைப் போலவே நீவிர் பொய்யெனக் கூறும் பசுவும் பாசமும் அனாதியாம் என்பார் “பதியினைப்போற் பசு பாசம் அனாதி யெனவும்”, ஆன்மா சுதந்திர ஈனனாதலாலும், பாசம் சடமானதாலும், பசு ஞானத்தாலும் பாச ஞானத்தாலும் முதல்வன் திரு வடியை யடைதல் கூடாது, திருவருளைக் கொண்டே அடைதல் கூடுமென்பார் “பதியினைச் சென்றணுகாப் பசு பாசம் பதியணுகிற் பசு பாசம் நில்லாவே” எனவும் ஆசிரியர் ஓதியருளியது. இக் கருத்தை விளக்கவே சிவ பிரான் திருவாதவூரர்க்கு உபதேசம் அருளிய காலத்தில்,

“செய்து ளோர்பெறும் வினைப்பயன் ஒருவர்

சேர்க்க வேண்டுவ தில்லெனி னிதுமே

லெய்து மேலிது நுகர்வதொன் றறிவ

தில்லை நீவினை யெனிற்சட மறியா

வுய்த லாகிய நன்னெறி யுணரா
 வுனையு முன்வினைப் பயனையு முணர்ந்து
 மைத வாமல மொழித்தருள் பிரியா
 வாழ்வு நல்குவம் யாமென மதிப்பாய்”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இன்னும் “பதியனுகிற் பசு பாச நில்லாவே” என்ற தால், பதியே சுதந்திர கர்த்தா என்பதும், பசு பாசங்களுக்குச் சுதந்திரத்துவம் இல்லை என்பதும் விளங்கும். “பதியினைச் சென்றனுகாப் பசு பாசம்” என்றது பதி தூய வுடம்பினதாலையும், இயல்பாகவே பாசத்தி னிங்கியோனதாலையும், “பதியனுகிற் பசு பாச நில்லாவே” என்றது தன்வயத்ததாலையும் அவன் முடிவிலாற்ற லுடையதாலையும் சுட்டும். இவ்வாறே 4ஆவது மந்திரத்தில் “தாயினும் மும்மலம் மாற்றித் தயாவென்னும்” என்றது பேரருளுடையதாலையும்; 18ஆவது மந்திரத்தில் “எவ்வாறு காண்பா னறிவு தனக்கெல்லை யவ்வாறூட் செய்வா னுதியன் றுனும்” என்றதும், 21ஆவது மந்திரத்தில் “பெருமை சிறுமை யறிந்தெம்பிரான்போல் அருமையெளிமை யறிந்தறிவாரார்” என்றதும் இயற்கை யுணர் வினதாலையும் முற்றுமுணர்வோனதாலையும்; 11ஆவது மந்திரத்தில் “அளித்தான் பேரின்பத் தருள்வெளி” என்றது அவன் வரம்பிலின்பமுடையதாலையும் குறிக்கும். இவ்வெண் குணங்களுமே சிவபிரான் குணங்களாம்.

இதுவேயுமன்றி இந்நூல் சிவபிரானது இலக்கணம் கூறும் வகையில்:—

1. “நானே யுலகிற்றலைவன்” (412), “அவனை யொழிய அமரரு மில்லை” (6) என்றதால் அவனே சர்வ கர்த்தாவென்பதும்;

2. “தன்னை யொப்பா யொன்றுமில்லாத் தலைமகன்” (7), “தன்னுற் றெழுப்படுவா ரில்லை” (9); “தேவர்க்குந் தி.—3

தேவன்” என்றதால், அவன் தனக்கு உவமையில்லாதான், அவனாற் றொழப்படுந் தேவர்கள் ஒருவருமில்லை, தானே பரவத்துவாயுள்ளோன் என்பதும்;

3. “படர்ந்து நின்றான் பரிபாரக முற்றும் கடந்து நின்றான்” (26) என்றதால், அவன் சர்வ வியாபியாயினும் 36 தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனென்பதும்;

4. “கமலம் மலருறைவான்” (26) என்றதால் ஆறாறு தத்துவங்களுக் கப்பாற்பட்டவனாயினும் அன்பரது நெஞ்சு மாகிய தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பான் என்பதும்;

5. “பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரருளாளன்” (25), “இறப்பிலி யாவர்க்கு மின்பம் அருளும்” (25) என்றதால் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவன் என்பதும்;

6. “ஐந்து வென்றனன்” (1) என்றதால் இந்திரியங் களா லுபாதிக்கப்படாதவன் என்பதும்;

7. “நிமலன்” (3033) என்றதால் மலத்தா லுபாதிக்கப் படாதவன் என்பதும்;

8. “துளக்கிலன்” (91) என்றதால், அசைவு, கலக்கம், சஞ்சலம் இவைகள் இல்லாதவ னென்பதும்;

9. “கரையற்றவன்” என்றதால், அளவு படாதவ னென்பதும் விளங்கும்.

இத்தன்மையனாகிய இறைவன் பசு பாசங்களில் அத்து விதமாய்க் கலந்து நிற்குந் தன்மையை,

“காலினி லூறுங் கரும்பினிற் கட்டியும்
பாலினுண் ணெய்யும் பழத்து ளிரதமும்
பூவினு னாற்றமும் போலுள னெம்மிறை
காவல னெங்குங் கலந்து நின்றானே.” (2639)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

இறைவன் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேச மருளிய காலத்தில்,

“மன்றி லானவெம் மியல்புனக் குரைக்கின்
மாசிலாவுரு முன்றுஅவற் றருவ
மொன்று பேரொளி யொன்றரு வுருவ
மொன்று தானரு ளுருவமொன் றுணர்வாய்”

என அருளினார்.

இம் முன்றனுள் சிருட்டியாதித் தொழில் நடத்த இறைவன் சிற்சத்தி சந்நிதி மாத்திரையாற் றேற்றுவித்த ஒன்பதுவிதத் திருமேனியும் அடங்கும். இதனை,

“மேவும் பரசிவ மேற்சத்தி நாதமு
மேவும் பரவிந்து வைம்முகன் வேறீசன்
மேவு முருத்திரன் மால்வேதா மேதினி
யாகும் படிபடைப் போனர னுமே” (2417)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

இவ்வொன்பது பேதங்களில் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து ஆகிய நான்கும் அருவம். சதாசிவம் அருவுருவம். மற்றைய நான்கும் உருவம்.

இப் பாகுபாட்டை,

“தலையான நான்குந் தனதரு வாகும்
அலையா வருவுரு வாகுஞ் சதாசிவம்
நிலையான கீழ்நான்கும் நீருரு வாகும்
துலையா விவைமுற்று மாயல்ல தொன்றே” (1810)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து ஆகிய நான்கும் ஞானிகள் யோகிகள் தியானித்தற்பொருட்டும், சதாசிவம் கிரியை யாளர் பூசித்தற்பொருட்டும், மற்ற மகேசுரன் முதலாய நான்கு முர்த்திகளும் சரியையாளர்கள் வழிபடுதற்பொருட்

டுமே அமைந்தனவாம். இவ்வாறு இறைவன் இந் நவ பேதங்களினின்றும் அருள் புரிபவனாயினும் அவைகளுக் கப்பாற்பட்டவ னென்பதை விளக்கவே “இவை முற்றுமாயல்லதொன்றே” எனவும் ஓதப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் உருவ பேதங்களுள் முதன்மையான மகேசுரரே மற்ற மூன்று முர்த்திகளையும் நடத்துவார் என்பது,

“நின்றது தானாய் நிறைந்த மகேசுரன்
சென்றங் கியங்கி யரன்திரு மாலவன்
மன்றது செய்யு மலர்மிசை மேலயன்
என்றிவ ராக இசைந்துநின் றுனே” (403)

என்னும் மந்திரத்தால் விளங்கும்.

இன்னும், முதல்வன் ஒருவனே யாயினும், அவனும் அவன் அருளும், ஞாயிறும் ஒளியும்போல இருதிறப்பட்டுச் சிவம் சத்தி யெனப் பெயர் பெற்று, மேற்கூறிய அருவம், அருவுருவம், உருவம் எனும் மூன்றினும் நின்று உபகரிக்கும் தன்மையை இத் திருமந்திர ஆசிரியர்,

“ஒன்றவன் றுனே இரண்டவ னின்னருள்
நின்றனன் முன்றினுள்” (1)

என முதல் மந்திரத்தின்கண்ணேயே கூறியருளினமை காண்க.

ஆதித்தியன் ஒளி ஒரே நிறமுடையதாய்க் காணப் படினும் அதைத் தடுத்துப் பிரிவுபடுத்தினால் இந்திர தனு விற் காணப்படுவதுபோல் பல நிறங்கள் தோன்றாநிற்கும். அவைகளில் முக்கியமானவை ஐந்தாம். இதுபோலவே இறைவன் கிருத்தியங்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என ஐவகைப்பட்டு நின்றலால் அவைகளை நடத்தும் முதல்வன் கதிர்களும், பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என ஐந்து பிரகாரமாய் நிற்கும். இவ்வைந்து சத்திகளின் நிறங்களும் சிவபிரான் ஐந்து முகங்களின் நிறங்களும் முறையே,

“நடுவு கிழக்குத் தெற்குத்தர மேற்கு
நடுவு படிகநற் குங்கும வன்ன
மடைவுள வஞ்சனஞ் செல்வரத் தம்பால்
அடியேற் கருளிய முகமிவை யஞ்சே” (1735)

என்னும் மந்திரத்தா லுணரலாம்.

ஐந்து முகங்களில் :

1. ஈசானம்—படிக நிறமும்,
2. தற்புருடம்—நல்லம் அல்லது கறுப்பு நிறமும்,
3. அகோரம்—குங்குமம் அல்லது செம்மை நிறமும்,
4. வாமம்—அஞ்சன நிறமும்,
5. சத்தியோசாதம்—செவ்வரத்தம் அல்லது செம்
பொன் நிறமும் உடையன.

இவ்வைந்து முகங்கள் அல்லது சத்திகளே :

1. சதாசிவன்,
2. மகேசுரன்,
3. உருத்திரன்,
4. மால்,
5. அயன் என்னும் இவர்களைக் கொண்டு அசுத்த
பஞ்ச கிருத்தியத்தை நடத்தும்.

இனி, உயிர் வர்க்கங்களின் பாகுபாட்டையும், முத்தி
நெறிகளையும், அவற்றின் பயன்களையும் குறித்துச் சிறிது
கூறுவாம். ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர்,
சகலர் என மூவகையராவர். விஞ்ஞானகலர் ஆணவ
மலம் ஒன்றும், பிரளயாகலர் ஆணவ மலம், கன்ம மலம்
என்னும் இரண்டும், சகலர் ஆணவ மலம், கன்ம மலம்,
மாயை மலம் என்னும் மூன்றும் உடையோராவர். விஞ்
ஞானகலர் அட்டவித்தேசர், அநந்தர் முதலியவர்களாம்.

பிரளயாகலர் நூற்றெட்டு உருத்திரர்களாம். சகலர் பிரமன், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் நரர்களுமாம்.

இவ் விவரங்களை,

- (1) “ஆகின்ற கேவலத் தாணவத் தானவர்
ஆகின்ற வித்தேச ராமநந் தாதியர்
ஆகின்ற வெண்ம ரெழு கோடி மந்திரர்
ஆகின்ற வீச ரநேகரு மாமே” (2232)
- (2) “இரண்டாவ துள்ளே யிருமலப் பெத்தர்
இரண்டாகு நூற்றெட்டு உருத்திர ரென்பர்” (495)
- (3) “சகல வவத்தையிற் சார்ந்தோர் சகலர்
புகலு மலமு வகையும் புணர்ந்தோர்
நிகரின் மலரோன்மா னீடுபல் தேவர்கள்
நிகழ்நரர் கீட மந்தமு மாமே” (2230)

என்னும் மந்திரங்களாற் காண்க.

இம் முத்திர உயிர்களுள் மும்மலத்தராகிய சகல ருக்கே முதல்வன் முத்திநெறிகளை யருளியது.

முத்திநெறிகள் :

1. தாச மார்க்கம்
2. சற்புத்திர மார்க்கம்
3. சக மார்க்கம்
4. சன்மார்க்கம்—என நான்கு பிரகாரமாய் நிற்கும்.

இவைகளே.

(1) சரியை, (2) கிரியை, (3) யோகம், (4) ஞான மெனவும் முறையே வழங்கப்பெறும்.

இம் மார்க்கங்களின் இலக்கணம் வரும் மந்திரங்களான் விளங்கும்.

- (i) “எளியன றீப மிடல்மலர் கொய்த
லளிதின் மெழுக லதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்
பளிமணி பற்றல் பன்மஞ் சனமாதி
தளிதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கமே” (1502)
- (ii) “பூசித்தல் வாசித்தல் போற்றல் செபித்திட
லாசற்ற நற்றவம் வாய்மை யழுக்கின்மை
நேசித்திட டன்னமு நீசுத்தி செய்தன்மற்
ருசற்ற சற்புத்திர மார்க்க மாகுமே” (1496)
- (iii) “ஆதார சோதனை யானாடி சுத்திகள்
மேதாதி யீரெண் கலந்தது விண்ணொளி
போதா லயத்துப் புலன்கர ணம்புந்தி
சாதார ணங்கெட லாஞ்சக மார்க்கமே” (1492)
- (iv) “பசுபாச நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சங் கசியக் கசிவித்
தொசியாத வுண்மைச் சொருபோ தயத்துற்
றசைவான தில்லாமை யானசன் மார்க்கமே” (1486)

இந் நான்கு மார்க்கங்களும் முறையே,

- (i) அரும்பு,
(ii) மலர்,
(iii) காய்,
(iv) கனி போல்வனவாம் என்பதை,

“விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பரரபரமே”

—(பராபர-157)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்காற் காண்க.

காய் முற்றியே கனியாவது போல், யோக சாதனையிற்
சித்தி பெற்றவர்கட்கே ஞானத்தில் இச்சை செல்லும்
ஆயினும், விட்ட குறையாற் சில பக்குவான்மாக்களுக்கு
ஞானத்தின்கண் இச்சை யெழுமாயின் அவர்கள் முற்
பிறப்பில் யோகானுட்டிப்பிற் சித்தி பெற்றவர்களேயாம்.

இதனை,

“யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான
தாகியரும் யோகம்முன்னே சான்றோர் பாரபரமே”

—(தாயுமா. பாரபர-90)

என்னுந் திருவாக்காற் காண்க.

இந் நான்கு முத்தி மார்க்கங்களின் பயன் முறையே,

- (i) சாலோகம்,
- (ii) சாமீபம்,
- (iii) சாரூபம்,
- (iv) சாயுச்சியம் என்பனவாம்.

இறைவர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசஞ் செய்த காலத்தில்,

- (i) சரியை யியற்ற வல்லார்க்கு “எம்முலகம் அளிப்போம்” எனவும்,
- (ii) கிரியை யியற்ற வல்லார் “எம்மருங் கிருப்பார்” எனவும்,
- (iii) யோகமனுட்டிக்க வல்லவர்கள் “எம்முருப் பெறுவார்” எனவும்,
- (iv) ஞானிகள் “எம் மெய்ப்பதம் பெறுவார்” எனவும் ஓதி யருளியது காண்க.

ஞானிகள் எம் மெய்ப்பதம் பெறுவார்கள் என்றதால் சாயுச்சியமொன்றுமே நிலையான மெய்ம்முத்தி யென்பது விளங்கும். இதுபற்றி யன்றே எமது தாயுமான சுவாமிகள்,

“சாலோக மாதிரி சவுக்கியமும் விட்டநம்பால்
மேலான ஞானவின்ப மேவுநா ளெந்நாளோ”

(தாயுமா. எந்நா-10-7)

எனவும்; திருமூல சிவசித்தர்,

“பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்
டிதமுற்ற பாச விருளைத் துறந்து
மதமற் றெனதியான் மாற்றிவிட் டாங்கே
திதமுற் றவர்கள் சிவசித்தர் தாமே” (2525)

எனவும் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

பக்குவான்மாக்களை இறைவன் இரகஷிப்பது மந்த
தரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் நால்வகைச்
சத்திநிபாதத்தால் என்ப. இவைகளில்,

மந்ததர இயல்பைக் கீழ்வரு மந்திரங்கள் விளக்கும்.

(1) “இருட்டறை மூலையி லிருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடற் குறித்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி யவனை மணம்புரிந் தாளே” (1514)

(2) “இருணிக்கி யெண்ணில் பிறவி கடத்தி
அருணீங்கா வண்ணமே யாதி யருளும்
மருணீங்கா வானவர் கோனெடுங் கூடிப்
பொருணீங்கா விற்பம் புலம்பயில் தாளே” (1516)

இம் மந்திரங்களின் திரண்ட கருத்து. மல மறைப்புச்
சற்றும் நீங்காது இருளடைந்திருந்த ஆன்மா பக்குவ
மாதற்பொருட்டு மலத்திற் கனுகூலமா யுடன்நின் றருள்
புரிந்துவந்த திரோதானசத்தி, மல மறைப்பால் அப்பிரகாச
மாயிருந்த ஆன்மாவின் ஞானத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்து,
பலவித உபாயங்களால் அவனோடு அத்துவிதமாய்ப்
பொருந்தி நின்று, எண்ணிறந்த பிறவிகளினின்று கரை
யேறச் செய்து, பின்பு மறைப்புத் தன்மை மாறி பரா
சத்தியேயாய் உண்மைப் பொருளாகிய திருவடி யின்பத்
தைப் பயப்பிக்கு மென்பதாம்.

“இருட்டறை முலையி லிருந்த குமரி”, “குருட்டுக் கிழவனைக் கூடற் குறித்து” என்றதால் பாலில் நெய் தோன்றது நின்றல்போலும், “குருட்டினை நீக்கிக் குணம் பல காட்டி மருட்டி யவனை மணம் புரிந்தாள்” என்றதால் காய்ச்சின அல்லது கடைந்த பாலில் நெய் தோன்றி நின்றல் போலவும், மந்ததர மல பாகமுடையார்க்குத் திருவருள் தோன்றதும் ஒருவாற்றால் தோன்றியும் உடனாய் நிற்குமென்பது பெற்றும்.

மந்த இயல்பை :

- (1) மருட்டிப் புணர்ந்து மயக்கமும் நீக்கி
வெருட்டி வினையறுத் தின்பம் விளைத்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
அருட்டிகழ் ஞான மதுபுரிந் தானே. (1518)
- (2) கண்டுகொண் டோமிரண் டுந்தொடர்ந் தாங்கொளி
பண்டுபண் டோயும் பரமன் பரஞ்சுடர்
வண்டுகொண் டாடு மலர்வார் சடையண்ணல்
நின்றுகண் டார்க்கிரு ணீக்கிநின் றுனே. (1522)

என்னும் மந்திரங்களால் விளக்கி யருளினார்.

“மருட்டிப் புணர்ந்து மயக்கமும் நீக்கி” என்றது, ஆன்மாக்களுக்குப் புலப்படாது அவர்களோடு அத்துவித மாய் மறைந்து நின்று பக்குவப்படுத்திய பின்னர் பிரபஞ்ச மயக்கத்தை நீக்கி என்பதையும்; “வெருட்டி வினையறுத் தின்பம் விளைத்து” என்றது, காகக்கூட்டமானது ஒரு கல் வீழ்ச்சியால் எவ்வாறு பயமுற்றுக் கலைந்தோடுமோ அவ்வாறு அருள் வீழ்ச்சியால் மலம் வெருண்டோட இன்பம் விளையுமென்பதையும்; “பண்டு பண்டோயும் பரமன் பரஞ்சுடர்”, “வண்டு கொண்டாடும் மலர்வார் சடையண்ணல்”, “நின்று கண்டார்க் கிருணீக்கி நின்றானே” என்றது, இனிமையாகிய தோத்திரப்பாக்களுள் கலந்து நிற்கும் சிவபிரானது உருவத்திருமேனியை வழிபடுமவர்களுக்கு அஞ்ஞான விருணீங்கு மென்பதையும் விளக்கும்.

இதுபற்றியே “மந்தம்” உருவத் திருமேனியை வழிபடுவதாகிய சரியை முதலியவற்றிற்குக் காரணம் எனவும், பழத்தின் சுவை ஆராய்ந்தறியும்வழி விளங்கித் தோன்றுவதுபோல் மந்த மல பாகமுடையார்க்குத் திருவருள் ஆராய்ந்தறியும் வழி விளங்கித் தோன்று மெனவும் கூறுவது.

“மயக்கம்” என்பதின் கருத்தை எமது பட்டினத் தடிகள் “மாதர் பிரபஞ்ச மயக்கத்திலே விழுந்து போத மயங்கிப் பொறியழிந்தேன்” (பூரணமாலை, 16) என வோதியதாற் காண்க. “பண்டு பண்டோயும் பரமன்” என்றதின் கருத்தையே இந் நூலாசிரியர்,

“இன்னிசை யுள்ளே எழுகின்ற ஈசனை” (97)

எனவும்; தாயுமானார்,

“பாமாலைக்கே நீதான் பகடிமென்று”

எனவும்; மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்,

“இன்னிசை வீணையி லிசைந்தோன் காண்க”

—(திருவா. திருவண்டப்பகுதி—வரி 35)

எனவும் பாடி யிருக்கின்றனர்.

“வெருட்டி வினையறுத் தின்பம் விளைத்து” என்றதின் கருத்து,

“காகமா னதுகோடி கூடிநின் றுலுமொரு

கல்லின்முன் எதிர்நிற்குமோ

கர்மமா னதுகோடி முன்னேசெய் தாலுநின்

கருணைப்பிர வாகவருளைத்

தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ”

—(தாயுமா-எங்குநிறை-6)

என்னும் திருவாக்கால் விளங்கும்.

தீவிரத்தினியல்பைக் கீழ்வரும் மந்திரங்கள் விளக்கும்:

- (1) பிறப்பை யறுக்கும் பெருந்தவம் நல்கு
மறப்பை யறுக்கும் வழிபட வைக்கும்
குறப்பெண் குவிமுலைக் கோமள வல்லி
சிறப்பொடு பூசனை செய்யநின் றுர்க்கே. (1524)
- (2) நணுகினு ஞானக் கொழுந்தொன்று நல்கும்
பணிகிலும் பன்மலர் தூவிப் பணிவன்
அணுகிய தொன்றறி யாத ஒருவன்
அணுகு முலகெங்கு மாவியு மாமே. (1526)

வழிபாடு அகப்பூசை, புறப்பூசை என இருவகைப் படும். இவ்விரண்டனுள் அகவழிபாடு சிறந்த பூசை. இதை “நீ பரன் றன்னை நெஞ் சினனைவையே னிறைந்த பூசை” என்னும் சிவஞான சித்தியார் (து. 2-அதி. 2-பா. 28) செய்யுளாற் காண்க.

இம் மந்திரங்களின் பொருள்: குவிமுலை கோமள வல்லி குறப்பெண்—அருட்பால் சுரக்கும் திரண்ட அமுதகத்தையுடைய தெய்வச் செல்வியாகிய மலைமகள்; சிறப்பொடு பூசனை செய்ய நின்றார்க்கே—அகப்பூசையால் வழிபடுபவர்களுக்கே; பிறப்பை அறுக்கும் பெருந்தவம் நல்கும்—பிறவிப் பிணியைப் போக்கி மேலான தவத்தைக் கடைட்சிக்கும் (அப்படிக்கடைட்சித்து); மறப்பை அறுக்கும் வழிபட வைக்கும்—இறைவன் உபகரித்து வரும் பெருங் கருணையை மறந்திருந்த ஆன்மாக்களுக்கும் அம் மறப்பினை மாற்றி அவனை விதிப்படி வழிபடச் செய்வான்.

(அகப்பூசையே சிறந்ததாயினும்),

அணுகியது ஒன்று அறியாத ஒருவன்—(அருட்கண்ணில்லார்க்கு) அருகிலிருந்தும் தோன்றாத இறைவன்; அணுகும் உலகெங்கும் ஆவியுமாமே—(அருட்கண் திறக்கப்பெற்ற ஆன்மாவுக்கு) உலகெங்கும் பூரணமாய் நிறைந்து உயிர்க்குயிராய் நிற்குமுண்மை விளங்கத் தோன்றுவன்; (ஆதலால்) பணிகிலும் பன்மலர் தூவிப்

பணிவன்—(உட்பூசை யொழிந்து) புறத்தொழிலானும் சிவபிரான் திருவடிகளை அர்ச்சிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையுண்டாகில் பலவித புட்பங்களைக் கொண்டு அர்ச்சிப்பன்; நணுகிலும்—இவ்வாறு புறப் பூசை செய்தாலும்; ஞானக் கொழுந்தொன்று நல்கும்—ஞான மூர்த்தியாகிய இறைவன் ஒப்பற்ற தனதருளைத் தருவன்.

(க—ரை.) அகப்பூசையே விசேடித்ததாயினும் சிவ பிரான் எங்கும் பூரணமாய் நிற்கும் உண்மையை அறிந்த வர்கள் உட்பூசையையும், புறப்பூசையையும் ஒரு நீர்மையவாகக் கொண்டு வழிபடுவார்கள் என்பதாம்.

சிவபிரான் எங்கும் பூரணமாய் நிற்பதையறிந்த ஞானிகளை எமது தாயுமானார்,

“திக்கொடு கீழ்மேலும் திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்”
எனவும்; (பராபர—8)

“அணுகிய தொன்றறியாத ஒருவன்”

என்றதின் கருத்தை, இந் நூலாசிரியரே,

“பக்கநின்றார் அறியாத பரமனை”

(3)

எனவும் விளக்கியது காண்க.

“தாவியவ னுடனிருந்தும் காணாத தற்பரனை”

என்னும் திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கானும் காண்க.

இம் மந்திரங்களில் சிவபிரானைப் புறத்தொழிலானும் அகத்தொழிலானும் வழிபடுவதாகிய கிரியை மார்க்கம் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. இதுபற்றியே தீவிரம் கிரியைக்குக் காரணம் எனவும், தீவிர மலபாக முடையார்க்கு எள்ளின்கண் எண்ணெய் இனிது விளங்கித் தோன்றினும் பிறித்தறியப்படாததுபோல, திருவருள் விளங்கித் தோன்றினும் பிறித்தறியப்படாது உடனாய் நிற்குமெனவும் சித்தாந்த நூல்கள் கூறுநிற்கும்.

தீவிரதர இயல்பை வரும் மந்திரங்கள் விளக்கும் :

- (1) இருவினை நேரொப்பி லின்னருட் சக்தி
குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித்:
தருமெனு ஞானத்தாற் றன்செய லற்றால்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னுமே. (1527)
- (2) இரவும் பகலு மிலாத விடத்தே
குரவஞ் செய்கின்ற குழலியை யுன்னி
அரவஞ் செய்யாம லவளுடன் சேரப்
பரிவொன் றிலாளும் பராபரை தானே. (1528)
- (3) மாலை விளக்கும் மதியமும் நாயிறுஞ்
சால விளக்குந் தனிச்சுட ரண்ணலுள்
ஞானம் விளக்கிய நாதனென் னுள்புகுந்
தூனை விளக்கி யுடனிருந் தானே. (1529)

(இ—ள்.) இருவினை நேர் ஒப்பில்—(சரியை கிரியை களைத் தலைப்பட்டு அவைகள் முற்றிய பின்னர்) இருவினை யொப்பு நிகழுங்காலத்தில் (விடடைய வேண்டுமென்கிற விருப்பெழுந்த அவசரத்தில்); இன் அருட் சத்தி—பேரின் பத்தை அளிக்கும் அருட் சத்தியே; குரு என வந்து—குரு வாய் எழுந்தருளி வந்து; குணம் பல நீக்கி—பல பிரகார மாய் நிற்கும் மாயா குணங்களை மாற்ற; தரும் எனும் ஞானத்தால்—(திருவடிப் பேற்றை) அருளும் என்று நூல் கள் போற்றும் ஞான மார்க்கத்தால்; தன்செயல் அற்றால் —தற்போதம் நாசமானால்; திரிமலம் தீர்ந்து—ஆணவாதி மும்மலங்களும் நீங்கி; அவன் சிவனும்—ஆன்மா சிவத் தன்மை யெய்துவான்.

இரவும் பகலும் இலாதவிடத்தே—இரவு பகல் தோன்றாத சுத்தாவத்தையில்; குரவம் செய்கின்ற குழலியை யுன்னி—இயற்கை நறுமணம் வீசும் கூந்தலை யுடைய அருட் சத்தியை அகத்தே வழிபட்டு; அரவம் செய்யாமல் அவளுடன் சேர—(மனம் வாக்குக் காயம் முதலிய எல்லாக் கரணங்களின் தொழில்களையுமடக்கி)

மௌனமாக்கி அவ்வருட் சத்தியோடு அத்துவிதமாய் நிற்கில்; பரிவு ஒன்றிலாளும்—மலத்திற்கனுகூலமாய் கருணை மறமாகிய செய்கையை யுடையவளாயிருந்த தீரோதான சத்தியே (அச் செய்கை மாறி); பராபரை தானே (ஆம்)—பராசத்தியேயாய் அருள் புரிவாள்; (அவ்வாறு அருள் புரியவே),

மாலை விளக்கும்—மாலைப்போதில் ஏற்றப்படும் தீபத் தையும்; மதியமும்—சந்திரனையும்; நாயிறும்—சூரியனையும் (தன் சுதந்திர வொளியினால்) சால விளக்கும் தனிச் சுடர் அண்ணல்—நன்றாய் விளக்கஞ் செய்யும் ஒப்பற்ற சோதி சொருபனாகிய இறைவனும்; உள் ஞானம் விளக்கிய நாதன்—அகத்தே ஞானத்தை விளக்கிய நாதனுமாகிய சிவபிரான்; என் உள் புகுந்து—எனது ஆன்மாவிற்கு புகுந்து; ஊனை விளக்கி—என் உடம்பையும் (சரீர சித்தி கைவல்யத்தால்) சிறப்படையப் பண்ணி; உடன் இருந்தான்—என்னை விட்டு நீங்காதிருந்தான். என்பதாம்.

இம் மந்திரங்களின் கருத்து இருவினை யொப்பு நிகழப் பெற்ற ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருளே குருவாய்த் தோன்றி மாயா குணங்களை மாற்றத் தற்போதம் நாசமாய் உண்மை நிட்டை கைகூடித் திருவருளோடு அத்துவித மாய் நிற்கச் சிவதரிசனமும் ஐக்கியமும் கைகூடும் என்பதாம்.

இதுபற்றியே தீவிரதரம் யோக ஞானங்களுக்குக் காரணமெனவும், பரமுத்தி பயப்பிக்கு மெனவும், தீவிரதர மலபாக முடையவர்களுக்குச் சிவபிரான் உள்ளத்தே விளங்கித் தோன்றித் தீ இரும்பைச் செய்வதுபோல் உயிர் களைத் தன் வண்ணமாக்கிப் பேரானந்தப் பெருஞ் செல்வத்தை யருளுவாரெனவும் நூல்கள் கூறும்.

(வீ—ரை.) திருவருள் குருவாயெழுந்தருளி வந்து உப தேச மொழிகளை யருள, நான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் நீங்கி ஆன்ம தரிசனமும், திருவருளை

அகத்தே வழிபடில் பரை தரிசனமும், அத் திருவருளோடு
அத்துவிதமாய் நிற்கில் சிவ தரிசனமும் ஐக்கியமும்
கைகூடும். இக் கருத்து,

“மாய நட்போரையும் மாய மலமெனு மாதரையும்
வீயவிட்டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாம்
தாயு டன்சென் றுப்பின் தாதையைக் கூடிப்பின்

ருயைமறந்
தேயும தேநி ட்டை யென்றெனழிற்கச்சியேகம்பனே”
(திருவேம்பக மாலை, 10)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கால் விளங்கும்.

தீவிரதரமும் சுத்தாவத்தையும் ஒரே சித்தாந்தக்
கருத்தை விளக்கும். இதனை 9ஆவது மந்திரத்தின்கீழ்க்
குறிக்கப்பெற்றுள்ள மந்திரத்தானும், சித்தியார்ச் செய்யு
ளானும் காண்க.

பாசத்தினியல்பாவது:—பாசம் ஆணவம், மாயை,
கன்மமென முன்றுவிதமாயிருக்கும். இம் முன்றும், நெல்
லின்கண் உள்ள அரிசியோடு சகசமாய் நிற்கும் முளை,
தவிடு, உமி இவைகளைப் போல் உயிர்களோடு சகசமாய்
நிற்பனவாம். ஆன்மாக்கள் சரியையாதி முத்திநெறிகளை
யனுட்டிக்கத் திருவருளால் இம் மும்மலங்களும் அவை
களை விட்டொழியின், முளை, தவிடு, உமி இவைகள்
நீக்கப்பெற்ற அரிசி எவ்வாறு முன்போல வேறொரு
நெல் தோன்றுதற்குக் காரணமாகாதோ, அவ்வாறு உயிர்
களும் பிறப்பிறப்பற்றுச் சிவபிரான் திருவடிப் பற்றன்றி
வேறு பற்றிலவாம். இக் கருத்து அடியில் வரும் மந்திரங்
களால் விளங்கும்:

“பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமுன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீக்கியப் பாச மறுத்தாந்
பசுக்க டலைவனைப் பற்றி விடாவே”

(2406)

“ஆணவ மாயையுங் கன்மமு மாமலங்
காணு முளைக்குத் தவிடுமி யான்மாவுந்
தானுவை யொவ்வாமற் றண்டுல மாய்நிற்கும்
பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம் பிரித்தே.” (2192)

ஆணவ மலமானது ஆன்மாவோடு சகசமாய் நின்று
அவ்வான்மாவைப் பதி பசு பாசங்களி னுண்மையை அறிய
வொட்டாது ஞானத்தை மறைத்து நின்றலால், ஆன்மா
வானவன் அதிமூட நித்திராவத்தை யெய்தி நிற்பான்.
இவ்வாறு துயிலும் ஆன்மாவிற்கு இறைவன் மாயையின்
கண்ணே தனுவாதிகளை யருளி அவனை நித்திரையினின்று
எழுப்பவன். அதனை,

“ஆசான்முன் னேதுயில் மாண வகரைத்
தேசாய தண்டா லெழுப்புஞ் செயல்போல்
நேசாய வீசனு நீடாண வத்தரை
ஏசாத மாயாடன் னுலே யெழுப்புமே.” (2163)

என்னும் மந்திரத்தால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

சிருட்டியின் கருத்தும் ஆன்மாவிற்கு அறிவை விளக்கி
முத்தியளிப்பதாம்.

“சத்தி சிவன்விளை யாட்டா லுயிராக்கி
ஒத்த விருமாயாக் கூட்டத் திடையூட்டிச்
சுத்தம தாகுந் துரியம் பிரிவித்துச்
சித்தம் புகுந்து சிவமய மாக்குமே.” (492)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

“உயிராக்கி” யென்றது ஆணவ மலத்தாற் கட்டுண்டு
கிடந்த ஆன்மாக்களை யெழுப்பி என்பதையும், “ஒத்த
இருமாயாக் கூட்டத் திடையூட்டி” என்றது சர்வ சங்காரத்
தில் ஆன்மாக்கள் பிறந்திறந்துமுன்ற இளைப்பு நீங்கும்
பொருட்டு அவைகளைச் சுத்த அசுத்த மாயைகளில் ஒடுக்கி
வைத்துப் பின்னர் அவைகளைப் பொருந்தி நின்ற மாயை

யின்கண்ணே மீட்டும் தனுவாதிகளைச் சர்வசிருட்டியில் பக்குவத்திற்கேற்றவாறு அருளி, அதாவது முன் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்க தனுவாதிகளை யருளி, பூமி நரகம் சுவர்க்கம் இவைகளிலுண்டாகும் போகங்களைப் புசிப்பித்து என்பதையும், தனுவாதிகளை யருளுவது பாச நோய்க்கு மருந்தாக என்பதையும் விளக்கும். இக் கருத்து,

“வீட்கும் பதிபசு பாசமும் மீதுற
வாட்கு மிருவினை யாங்கவற் ருலுணர்ந்
தாட்கு நரக சுவர்க்கத்திற் ருளிட்டு
நாட்குற நான்தங்கு நற்பாச நண்ணுமே” (2420)

என்னும் மந்திரத்தி லமைந்துள்ளது.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் மறைத்தலைச் செய்வது ஆணவ மலரென்பதும். அம் மறைப்பை நீக்குவது மாயையென்பதும், இதுபற்றியே ஆணவ மலத்தை இருளெனவும் மாயாமலத்தை அல்விருளைக் கெடுக்கும் விளக்கெனவும் கூறுவதென்பதும் விளங்கும்.

ஒரு மலத்தின் சத்தி மற்றொரு மலத்தால் எவ்வாறு கெடுமெனில், ஆடையைப் பற்றி நிற்கும் அழுக்கை உவர் மண்ணாகிய அழுக்குப் போக்குவதுபோலென்க. இதை,

“ஆகு மறுவை யழுக்கேற்றி யேற்றல்போல்” (2422)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

சன்மமாவது புண்ணிய பாவமாம். இப்பூமியின் கண்ணே சிலர் செல்வர்களாயும், சிலர் வறியர்களாயும், சிலர் அறிஞர்களாயும், சிலர் அறிவீனர்களாயும் இருப்பதும், யாவரும் இன்பத்தை வேண்டினும் சிலர் இன்பத்தையும் மற்றையோர் துன்பத்தையும் அனுபவித்தலும், பலர் ஒரே விதமான முயற்சி செய்யினும் சிலர் ஆக்கத்தையும் மற்றையோர் ஏக்கத்தையும் அடைதலும் நாம் கண்

கூடாய்க் காணும் உண்மைகளாதலால் இவைகளுக்கு ஏது கன்மமெனபது விளங்கும்.

இம் மும்மலங்களோடு திரோதாயி அல்லது திரோதானம், மாயேயம் அல்லது மாமாயை அல்லது மாயா காரியம் என்னும் இரண்டுஞ் சேர்ந்து பாசம் ஐவகைப் படும்.

“சத்தி யிராகத்தீற் றுனல் லுயிராகி
ஒத்துறு பாச மலமைந்தோ டாருறு
தத்துவ பேதஞ் சமைத்துக் கருவியும்
வைத்தன னீசன் மலமறு மாறே.” (2211)

“ஆணவ மாகு மதீதமேன் மாயையும்
பூணுந் துரியம் சுழுத்திபொய்க் காமியம்
பேணும் கனவு மமாயை திரோதாயி
காணு நனவின் மலக்கலப் பாகுமே.” (2259)

என்னும் மந்திரங்களாற் காண்க.

இப் பஞ்ச மலத்தையும் பொருந்தி நிற்பதாற்றான் ஆன்மாவானவன் சனன மரணங்களை யடைந்து இப்பூமி முதலிய முஷலகங்களிலும் சுழன்று நிற்பான். இவ்வைம் மலங்களும் திருவருளால் நீங்கும்.

“கறங்கோலை கொள்ளிவட் டங்கட லில்திரை
நிறஞ் சேர் ததிமத்தின் மலத்தினி னின்றங்
கறங்காண் சுவர்க்க நரகம் புவிசேர்ந்
திறங்கா வுயிரரு ளாலிவை நீங்குமே.” (2313)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

இவ்வைவகைப் பாசமும் நீங்கப்பெற்றவர்களே சிவ பிரான் திருவடி யடைவார்களென்பது “சேருஞ் சிவமானூர் ஐம்மலந் தீர்ந்தவர்” (2337) என்னும் மந்திரத்தான் விளங்கும். மேற்கூறிய கருத்து,

“மலமாயை கன்ம மாயே யந்திரோ தாயி மன்னிச்
சலமாரும் பிறப்பி றப்பிற் றங்கியித் தரைகீழ் மேலும்
நிலையாத கொள்ளி வட்டம் கறங்கென நிமிடத் தின்க
ணலமாரு மிறைவ னுணை யாலுயிர் நடக்கு மன்றே.”

—(சிவ. சித். து-2 அதி. 4-பா. 88)

என்னும் சிவஞான சித்தியார்ச் செய்யுளிலும் அமறைந்
துள்ளது.

மாயேயம் அல்லது மாமாயை என்றது மாயையின்
காரியமாகிய தனுகரணங்களை. திரோதாயி என்றது
ஆன்மாக்களோடு பாகம் வருவித்தற்பொருட்டு மலத்தின்
வழிநின்று மோக முதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்துவதாகிய
திரோதான சத்தியை.

இனி, இறைவன் பிருதிவி முதல் நாதம் ஈருன தத்துவங்
களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாயினும், தனது அருளால்
உயிர்க்குயிரா யுண்ணின்று உணர்த்துதலான் எமது தேக
மாகிய கோவிலிலும் வீற்றிருந்து மலத்தைப் போக்கி முத்தி
யளிப்பனென்பதை வரும் மந்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

4. “வேயி னெழுங்கனல் போலேயிம் மேனியுங்
கோயி லிருந்து குடிகொண்ட கோனந்தி
தாயினும் மும்மலம் மாற்றித் தயாவென்னுந்
தோயம தாயெழுஞ் தூரிய னுமே.” (116)

(இ-ள்.) வேயின் எழுங்கனல் போலே இம் மேனியும்
கோயிலிருந்து குடிகொண்ட கோனந்தி—முங்கிலின்கண்
நிறைந்த நெருப்பைப்போல் எமது தேகமாகிய கோவி
லிலும் வீற்றிருக்கும் சிவபிரான். தாயினும்—தாயைவிட
அதிக அன்போடு; மும்மலம் மாற்றி—எம்மைப் பந்தித்
திருக்கும் மும்மலங்களையும் போக்கி; தயாவென்னுந்
தோயமதாய் எழுஞ் தூரியன் ஆமே—கிருபா மேகம்போல்
எழுந்தருளும் ஞான ஆதித்தியனும் என்பதாம் ஏ—அசை.

(பொழிப்பு) மூங்கிலின்கண் நிறைந்த நெருப்பைப் போல் எமது தேகமாகிய கோவிலிலும் வீற்றிருக்கும் சிவ பிரான், தாயைவிட அதிக அன்போடு, எம்மை பந்தித் திருக்கும் மும்மலங்களையும் போக்கும் கிருபா மேகம் போன்ற ஞான ஆதித்தியனும்.

“இம் மேனியும்” என்பதில் உம்மை இறைவன் அண்டங்களை யெல்லாம் கடந்து அப்புறம் நிற்பவனாயினும் ஆன்மாக்களின் தேகத்திலும் வீற்றிருப்பான் என்பதைக் காட்டும். “தாயினும்” என்பதில் உம்மை உயர்வுச் சிறப்புப் பொருளது. தாயானவன் உணவை பூட்டிச் சேயின் உடலைப் பாதுகாக்கக்கூடியவனே யன்றி மலத்தைப் போக்கக்கூடியவனல்லன். இறைவனோ உயிர்களின் உடலைப் பாதுகாப்பதோடு அவற்றின் பாசத்தை யறுத்து முத்தியளிக்கவும் வல்லவனாதலால் “தாயினும் நல்லன் சங்கரன்” என்பது போதரும்.

“தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென அடைந்த நாயேன்”
—(கற்புறுசிந்தை, 7)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கினும் இக் கருத்து அமைந்துள்ளது.

மூங்கிலின்கண் உள்ள நெருப்பானது கடைந்தாலன்றித் தோன்றாததுபோல் தேகத்தின்கண் உள்ள அருளானது அன்பாகிய கோலைநாட்டி அறிவாகிய கயிற்றினால் கடைந்தாலன்றி விளங்கித் தோன்றுது. இதை,

“விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே”

—(ஐந்தாம் திருமுறை, 893)

என்னும் அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கானும்;

“காட்டத்தி லங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே.”

— (பாரபர. 312)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கானும் உணர்க.

இறைவன் அன்பர்கள் தேகத்திலும் சீவலிங்கத்
தீலுமே தயிரில் நெய்ப்போல் விளங்குவான். இதுபற்றியே
இந் நூலாசிரியர்,

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே யுறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயிற்கொண் டானென்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே.” (725)

எனவும்,

“மானிடர் ஆக்கை வடிவு சீவலிங்கம்
மானிடர் ஆக்கை வடிவு சிதம்பரம்
மானிடர் ஆக்கை வடிவு சதாசிவம்
மானிடர் ஆக்கை வடிவு திருக்கூத்தே” (1726)

எனவும்,

“அத்தன் லினையாட் டிடம் சடம்” (2062)

எனவும் ஓதி யருளினார்.

“எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்”

—(கோயில் திருப்பதிகம், 10)

என்னுந் திருவாசகமும்,

“எவ்வுயிரும் பராபரன்றன் சந்நிதி யதாகும்
இயங்கும்உடல் உயிரனைத்தும் ஈசன் கோவில்”

என்னும் திருவாக்கும் இதை நன்கு விளக்கும்.

இன்னும், இவ்வண்டத்தில் அறிதற்கரிய பொருள்க
 ளெல்லாம் பிண்டத்திலும் சிவலிங்கத்திலும் காணலாம்.
 இதுபற்றியே திருவாதவூரர் புராணம் திருவம்பலச் சருக்
 கத்தில்,

“எண்டரும் பூத மைந்தும் எய்திய நாடி மூன்று
 மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
 பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனோ டைவ ராகக்
 கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.”

“ஆதலா லிந்த வண்டத்
 தறிவரும் பொருளா யென்றுந்
 தீதிலா மூல நாடிந்
 றிகழ்சிவ லிங்க மேனி
 மீதிலா மந்த நாத
 வெளியின்மே லொளிமன் றங்குக்
 காதலான் மடவாள் காணக்
 கருத்துற நிருத்தம் செய்வோம்”

என ஓதியதென்க.

இவ் விடயங்கள் யாவும் ஏழாந் தந்திரத்தினுள்ளும்
 அண்டபிண்ட சமத்துவ விளக்கத்துள்ளும் விளங்கும்.

சிவபிரான் பிரபஞ்சத்து உள்ளும் புறத்தும் நிற்கும்
 நீடையறிந்து, ஒவ்வொரு அண்டத்துக்கும் அதற்கப்பாலுஞ்
 சென்று ஆண்டு அவனைக் கண்டு வழிபடுதல் அரிதாத
 லால், ஆசாரியனருளால் அவனை நமது தேகத்திற் கண்டு
 வழிபடுதலே விசேடமென்பதை,

“காயக் குழப்பனைக் காயநன் னுடனைக்
 காயத்தி னுள்ளே கமழ்கின்ற நந்தியைத்
 தேயத்து ளேயெங்குந் தேடித் திரிவர்கள்
 காயத்து ணினை கருத்தறி யாரே”

(2071)

என்னும் மந்திரமும்,

“உடலுக்குள் நீநின் றுலாவியதைக் காணாமல்
கடல்மலைதோ றுந்திரிந்து காலலுத்தேன் பூணமே”

—(பூணமாலை, 23)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கும் நன்கு விளக்கும்.

இனி, முதல்வன் ஆன்மாவின் உடலையே கோவிலாக உடையவனாயினும் குருவா யெழுந்தருளிவந்தே முத்தி நெறிகளை விளக்கி உயிர்களைத் தன்னடிக்கீழ் வைப்பான் என்பதை வரும் மந்திரத்தில் விளக்குகின்றார்.

5. “தூரிய காந்தமுஞ் தூழ்பஞ்சும் போலவே
தூரிய காந்தஞ் தூழ்பஞ்சைச் சுடமாட்டா
தூரியன் சந்நிதி யிற்சுடு மாறுபோ
லாரியன் ரோற்றமு னற்ற மலங்களே.” (117)

(இ—ள்.) தூரிய காந்தமும் தூழ்பஞ்சும் போல தூரிய காந்தம் தூழ்பஞ்சைச் சுடமாட்டா—தூரியகாந்தக் கல்லானது (தானே) அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் பஞ்சைச் சுடமாட்டாது (அதுபோல் ஆன்மாவானவன் தானே தன்னைப் பந்தித்திருக்கும் மலங்களைச் சுடமாட்டான்); தூரியன் சந்நிதியில் சுடுமாறுபோல்—ஞாயிற்றின் சந்நிதி மாத்திரையானே தூரியகாந்தக் கல்லின்கணுள்ள நெருப்பு விளங்கி அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் பஞ்சைச் சுடுவதுபோல்; தூரியன் தோற்றம் முன் அற்ற மலங்கள்—ஆசாரிய மூர்த்தியா யெழுந்தருளிவரும் சிவபிரான் சந்நிதி மாத்திரையான் ஆன்மாவின்கணுள்ள ஞான நெருப்பு விளங்கி அவனைப் பந்தித்திருக்கும் மலத்தை நாசஞ் செய்யுமென்பதாம்.

(பொழிப்பு) தூரியகாந்தக் கல்லானது தானே அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் பஞ்சைச் சுடமாட்டாது. அதுபோல் ஆன்மாவானவன் தானே தன்னைப் பந்தித்திருக்கும் மலங்களைச் சுடமாட்டான். ஞாயிற்றின் சந்நிதி மாத்திரையானே

சூரியகாந்தக் கல்லின்கணுள்ள நெருப்பு விளங்கி அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் பஞ்சைச் சுடுவதுபோல் ஆசாரிய மூர்த்தியா யெழுந்தருளிவரும் சிவபிரான் சந்நிதி மாத்திரையான் ஆன்மாவின்கணுள்ள ஞான நெருப்பு விளங்கி அவனைப் பந்தித்திருக்கும் மலத்தை நாசஞ் செய்யும்.

அற்ற—அறும். துணிவுபற்றி வந்த கால வழுவமைதி. ஏ இரண்டும் அசைகள்.

“சூரிய காந்தியொளி சூழ்ந்தபஞ்சைச் சுட்டாற்போல் ஆரியன் ரோற்றத் தருள்பெறுவ தெக்காலம்.”

—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 171)

என்னும் பத்திரகிரியார் திருவாக்கையும் இம்மந்திரத்தின் கருத்தோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க. ஆரியன் செயலை வரும் மந்திரங்கள் விளக்குவன.

6. “மலங்களைந் தாமென மாற்றி யருளித்
தலங்களைந் தானற் சதாசிவ மான
புலங்களைந் தானப் பொதுவினு ணந்தி
நலங்களைந் தானுண் ணயந்தா னறிந்தே.” (118)

(இ—ள்.) தலங்கள் ஐந்தால்—(பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசன் இவர்களுடைய அண்டங்களுக்கு அப்பாலுள்ள) ஐந்தாவது அண்டத்தில் வீற்றிருந்து (அனுக்கிரக நிமித்தமாக மாயை முதல் பிருதிவி முடிவாக நிலைபெற்றுள்ள தத்துவங்களைத் தனது ஆக்கினையினாலே பொருந்த நடத்தி சுத்த தத்துவங்களை ந்தினும் சுதந்திரமாக வியாபித்திருத்தலால்); நல் சதாசிவமான—நல்ல சதாசிவ னென்னுந் திருநாமத்தையுடையவனாகிய; புலங்களைந் தான் அப்பொதுவினுள் நந்தி—(ஐந்தாவது அண்டத்தி லிருப்பவனாயினும்) ஐம் புலங்களி னியல்பே தன்மாட்டு விளங்கும் அத்தேகமாகிய அம்பலத்தில் நடனம் செய் பவனாகிய இறைவன்; நலங்களைந்தால் உள் நயந்தா

னறிந்தே—பஞ்ச கலா சோதனையால் ஆன்மாக்களின் அதி
தீவிர பக்குவத்தை யறிந்தே; மலங்க னேந்தாம் என மாற்றி
அருளி—(பிறவித் துன்பத்துக்கு ஏதுவாகிய) மலம் ஐந்து
பிரகாரமாயிருக்குமென்று விளக்கி அவைகளை நாசஞ்
செய்து; குறியறிவிப்பான்—(முத்தியடையச் சாதனமாக)
ஒரு லக்ஷியத்தைக் காட்டுவான் என்பதாம்.

குறியறிவிப்பான் என்பது வரும் மந்திரத்திலிருந்து
வருவிக்கப்பட்டது. இம் மந்திரமும் வரும் மந்திரமும்
குளகம். குறியறிவிப்பான் என்னுமிடத்திற் பொருள்
முடியுமெனக் கூறிலும் அமையும்.

(பொழிப்பு) ஐந்தாவது அண்டத்தில் வீற்றிருந்து
(அனுக்கிரக நிமித்தமாக மாயை முதல் பிருதிவி முடிவாக
நிலைபெற்றுள்ள தத்துவங்களைத் தனது ஆக்கினையினுலே
பொருந்த நடத்தி, சுத்த தத்துவங்க னேந்தினும் சுதந்திர
மாக வியாபித்திருத்தலால்) சதாசிவனென்னுந் திரு
நாமத்தையுடையவனாய். ஐந்தாவது அண்டத்தி லிருப்பவ
னையினும் தேகமாகிய அம்பலத்திலும் நடனஞ் செய்பவ
னாகிய இறைவன், பஞ்ச கலா சோதனையால் ஆன்மாக்
களின் அதிதீவிர பக்குவத்தை யறிந்தே பிறவித் துன்பத்
துக்கு ஏதுவாகிய மலங்கள் ஐந்து பிரகாரமாயிருக்கு
மென்று விளக்கி அவைகளை நாசஞ்செய்து முத்தியடையச்
சாதனமாக ஒரு லட்சியத்தைக் காட்டுவான்.

முதல்வன் நவபேதங்களில் சதாசிவன் அருவுருவத்
திருமேனியானதாலும், பரமன் ஆகமங்களை யதிட்டித்த
ஐந்தாவது முகமாகிய ஈசான முகத்தாற் ருனே சதாசிவ
மூர்த்தியையும் அதிட்டித்துள னாதலாலும், அருவாயுயிர்க்
குயிராயும் உருவத் திருமேனியுடன் குருவாயும் எழுந்
தருளி வந்து அனுக்கிரகம் புரிய வல்லவர் இச் சதாசிவ
மூர்த்தியே யாம். இவ்வுண்மை,

“உருவும் அருவும் உருவோ டருவும்
மருவு பரசிவன் மன்பல் லுயிர்க்கும்
குருவு மெனநிற்குங் கொள்கைய னாகும்
தருவென நல்குஞ் சதாசிவன் றுனே.” (1763)

என்னும் மந்திரத்தாற் பெறப்படுகிறது.

“அறிந்தே” என்றதின் ஏகாரம் பக்குவா பக்குவத்தை யறிந்தன்றி உபதேசம் அருளார் என்பதைக் காட்டும்.

“புலங்கள் ஐந்தான் அப்பொதுவினுள் நந்தி”
என்பதும்,

“அத்தனும் ஐம்பொறி யாடகத்துன் ணின்று” என்பதும் ஒரே சித்தாந்தக் கருத்தை விளக்கும்.

7. “அறிவைம் புலனுட னேநான்ற தாகி
நெறியறி யாதுற்ற நீராமம் போல
அறிவறி ஷுள்ளே யழிந்தது போலக்
குறியறி விப்பான குருபரன் றுனே.” (119)

(இ—ள்.) நெறி அறியாது உற்ற நீர் ஆழம்போல—
வழி யறியாது கடற்கழலி லகப்பட்டு மயங்கும் ஒருவனைப் போல; அறிவு—ஆன்மா; ஐம்புலன் உடன் நின்றது ஆகி—ஐம்புலனின் சுழன்று மயக்கமெய்தி (இருக்கும் அவனுக்கு); அறிவு அறிவுள்ளே யழிந்ததுபோல—
சிற்றறிவாகிய ஆனமபோதம் பேரறிவாகிய இறைநிறைவி லழிந்ததுபோலாகும்படி; குறியறிவிப்பான குருபரன்—
முத்தயடைதற்குச் சாதனமாக ஒரு லக்ஷியத்தைக் காட்டு வான் பரம குருவாகிய சதாசிவன் என்பதாம். தானே—
தான் அசை; ஏகாரம் தேற்றம்.

(பொழிப்பு) வழி யறியாது கடற்கழலி லகப்பட்டு மயங்கும் ஒருவனைப்போல் ஆனமா ஐம்புலனின் சுழன்று மயக்கமெய்தி நிற்கும். அவனுக்குச் சிற்றறிவாகிய ஆனம

போதம் பேரறிவாகிய இறைநிறைவி லழிந்ததுபோ
லாகும்படி முத்தி யடைதற்குச் சாதனமாகப் பரமகுரு
வாகிய சதாசிவன் ஒரு லக்ஷியத்தைக் காட்டுவான்.

அருள் உணர்த்தத் தான் உணர்தலால் ஆன்மாவிற்கு
அறிவு என்னும் பெயருண்மை,

“அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போததுவாய் நிற்குங்—குறியால்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய்.”

—(உடல் பொய்யுறவு, 22)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கினும்;

“அறிவைம் புலனுடனே நான்றதாகி”

என்பதின் கருத்து,

“இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமா
யந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
வந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லைக் கண்டேனே.”

—(கண்டபத்து, 1)

என்னுந் திருவாசகத்தினும் ;

“அறிவறி வுள்ளே யழிந்தது போல”

என்பதின் கருத்து,

“சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
யுற்றறியா வண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ ”

—(எந்நா. 17)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கினும் ;

“ஆன வமுதே யயில்வே லரசே
 ஞான கரணே நவிலத் தகுமோ
 யானு கியவென் னைவிழுங் கீவெறுந்
 தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரணே”

—(அனுபூதி, 28)

என்னும் அருணாகிரிநாதர் திருவாக்கினும் காணப்படும்.

ஞான குருவின் சந்நிதிமாத்திரையால் பொறி புலன்
 களுக்கு மூலமாகிய மல கன்ம மாயைகள் நீங்குவதை
 மேலை மந்திரங்களி லுணர்த்திய ஆசிரியர், யோகானுட்டிப்
 பால் கரணவாதனை யொழியப் பெற்றுப் பிறவித் துன்பத்தி
 னீங்குதலை வரும் மந்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

பரம குருவாகிய சிவபிரான் பக்குவான்மாக்கள்
 ஈடேறும்பொருட்டு ஒரு உபதேச மொழியைச் சொல்
 லாமற் சொல்லியருள அவர்கள் யோகானுட்டிப்பை
 யனுட்டிப்பார்கள் என்பது.

“ஆத்திரம் வந்தவர் போலலை யாம லரோகதிட
 காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போலுங் கருணை
 வைத்திம்
 மாத்திர முன்னின் றுணர்த்தினை யேமவு னாவினிநான்
 சாத்திரம் சொன்ன படியிய மாதியுஞ் சாதிப்பனே.”

—(பாயப்புலி, 59)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கால் விளங்கும்.

8. “ஆமேவு பாலைப் பிரிக்கின்ற அன்னம் போற்
 ருமே தனிமன்றிற் றன்னந் தனிந்தந்
 தீமேவு பல்கர ணங்களுள் உற்றன
 தாமே பிறப்பெரி சேர்ந்த வித்தாமே.” (120)

(இ—ள்.) ஆமேவு பாலைப் பிரிக்கின்ற அன்னம்
 போல்—நீர் கலந்த பாலை நீரினின்றும் பிரித்தெடுக்கும்

அன்னப் பக்ஷியைப் போல்; தாமே—(7ஆவது மந்திரத்திற் கூறியவாறு முத்தி யடைதற்குச் சாதனமாகப் பரமகுருவாகிய சிவபிரானால் ஒரு லக்ஷியத்தை அருளப்பெற்ற) ஆன்மாக்கள்; தன்னந்தனி தனிமன்றில்—ஐம்புலன்களினின்று தங்களைப் பிரித்து அறிவு மாத்திரமாய்த் தனித்து ஒப்பற்ற கனகசபையாகிய புருவ மத்தியின்கண் நாட்டத்தை வைத்து நீட்டாபரராய் ஆனந்த நித்திரை செய்யில்; நித்தம் தீமேவு பல்கரணங்கள்—சதா (ஆன்மாக்களைத் தங்கள் வயப்படுத்தி) தீங்கையே விளைக்கும் அந்தக்கரணங்கள்; தாமே உள் உற்றன—பிறிது காரணம் வேண்டாது ஆன்மாக்களின் வயமாம்; ஆகவே; பிறப்பு எரிசேர்ந்த வித்தாமே—பிறவித் துன்பமானது நெருப்பைச் சார்ந்த வித்தானது எவ்வாறு நாசமடையுமோ அவ்வாறு நாசமடையும் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) நீர் கலந்த பாலை நீரினின்றி பிரித்தெடுக்கும் அன்னப் பக்ஷியைப் போல் பரமகுருவாகிய சிவபிரானால் முத்தியடைதற்குச் சாதனமாக ஒரு லக்ஷியத்தைப் அருளப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் ஐம்புலன்களினின்று தங்களைப் பிரித்து அறிவு மாத்திரமாய்த் தனித்து ஒப்பற்ற கனகசபையாகிய புருவ மத்தியின்கண் நாட்டத்தை வைத்து நீட்டாபரராய் ஆனந்த நித்திரை செய்யில், சதா ஆன்மாக்களைத் தங்கள் வயப்படுத்தித் தீங்கையே விளைவிக்கும் அந்தக்கரணங்கள் பிறிது காரணம் வேண்டாது ஆன்மாக்களின் வயமாம். ஆகவே பிறவித் துன்பமானது நெருப்பைச் சார்ந்த வித்தானது எவ்வாறு நாசமடையுமோ அவ்வாறு நாசமடையும்.

“தன்னந்தனி” யென்பதன் பின், “இருக்க” அல்லது “நிற்க” என்னுஞ் சொல்லை அவாய்நிலையான் வருவித்து நீட்டாபரராய் நின்று ஆனந்த நித்திரை செய்யின் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

உள்—ஆன்மா.

இம் மந்திரத்தின் கருத்து,

“அன்னம் புனலைவகுத் தமிழ்தத்தை யுண்பதுபோல்
என்னை வகுத்துநீனை யிலிக்காண்ப தெக்காலம்.”

என்னும் பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்
204-லிலும்;

“தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற
வனந்தனி லென்றிருப்பேன் அத்தனை கயிலாயத்தனே.”
—(கயிலாயம், 3)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கினும் அமைந்
துள்ளது.

“என்னை வகுத்த” என்றதும், “தன்னந்தனி” என்ற
தும் ஆன்மா இந்திரியங்களின் வேறுவான் காண்பதைக்
குறிக்கும்.

புருவ மத்தியே பிண்டத்திற் சிதம்பர மென்பது,

“நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
யுற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிலிடு மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றியப் பரம னிருந்திடம்
சிற்றம் பலமென்று தேறிக்கொண்டேனே.” (2770)

என்னும் மந்திரத்தான் விளங்கும். இன்னும் புருவத்திடை
வெளியில் நாட்டத்தை வைத்துத் தூங்காமற் றாங்குவதை,
பத்திரகிரியார்,

“நயனத்திடை வெளிபோய் நண்ணும் பரவெளியில்
சயனித் திருந்து தலைப்படுவ தெக்காலம்”

—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 195)

எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளியதாற் காண்க.

இவ்வாறு கரணவாதனை யொழிந்து நிட்டை கைகூடப்
பெற்றவர்கள் கருவி கரணங்களின் சேட்டை யொழிந்து
நிற்கும் நிலையை வரும் மந்திரத்தில் விளக்குகின்றார்.

9. “வித்தைக் கெடுத்து வியாக்கிரத் தேமிகச்
சுத்தத் துரியம் பிறந்து துடக்கற்று
ஒத்துப் புலனுயிர் ஒன்று யுடம்பொடு
செத்தித் திருப்பர் சிவயோகி யர்களே.” (121)

(இ—ள்) வித்தைக் கெடுத்து—பிறவித் துன்பத்துக்கு வித்தாகிய புலன் கரணங்களின் சத்தியைக் கெடுத்து; வியாக்கிரத்து—வியாக்கிர புரமாகிய புருவமத்தியில்; மிகச் சுத்தத் துரியம் பிறந்து—சுத்தாவத்தையிற் றுரியநிலை யெய்தி; துடக்கற்று—பற்றற்று; உடம்பொடு புலனுயிர் ஒன்று ஒத்து—புலன்களும் உயிரும் உடம்போடு பொருந்தி நிற்பினும் (அவைகளா லுபாதிக்கப்பெறுது); சிவயோகியர் செத்தித்திருப்பர்—சிவயோகியர்கள் செத்த வர்களைப்போ லிருப்பார்கள் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) பிறவித் துன்பத்துக்கு வித்தாகிய புலன் கரணங்களின் சத்தியைக் கெடுத்து வியாக்கிர புரமாகிய புருவ மத்தியில் சுத்தாவத்தையிற் றுரியநிலை யெய்திச் சகல பற்றுக்களும்ற்றுப் புலன்களும் உயிரும் உடம்போடு பொருந்தி நிற்பினும் அவைகளால் உபாதிக்கப்பெறுது சிவயோகிகள் செத்தவர்களைப்போ லிருப்பார்கள்.

“ஒத்துப் புலனுயிர் ஒன்று யுடம்பொடு
செத்தித் திருப்பர் சிவயோகி யர்களே”

என்பதின் கருத்து,

“கூண்டுவிடுஞ் சீவன்மெள்ளக் கொட்டாவி
கொண்டாற்போல்
மாண்டுவிடு முன்னேநான் மாண்டிருப்ப தெக்கலாம்.”

“ஊன்றைந்த காயம் உயிரிழந்து போகுமுன்னம்
நானிறந்து போகவினி நாள்வருவ தெக்காலம்.”
—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 87-88)

என்னும் பத்திரகிரியார் திருவாக்கால் விளங்கும்.

காரணுவத்தை :—

1. கேவலம்,
2. சகலம்,
3. சுத்தம்

என மூவகைப்படும். இம் மந்திரத்திற் கூறியது மூன்றாவதாகிய சுத்தாவத்தையை.

கேவலத்தினியல்பு:—

“அறிவில னமூர்த்த னராகாதி சேரான்
குறியொன்றி லானித்தன் கூடான் கலாதி
செறியுஞ் செயலிலான் றிண்கர்த்தா வல்லோன்
கிறியன் மலவியாபி கேவலத் தானே.” (2247)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

சகலத்தினியல்பு:—

“உருவுற்றுப் போகமே போக்கியந் துற்று
மருவுற்றுப் பூதம னாதியான் மன்னி
வருமச் செயல்பற்றிச் சத்தாதி வைகிக்
கருவுற் றிடுஞ்சீவன் காணுஞ் சகலத்தே.” (2261)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

சுத்தாவத்தையினியல்பு:—

“இருவினை யொத்திட வின்னருட் சத்தி
மருவிட ஞானத்தா லாதன மன்னி
குருவினைக் கொண்டருட் சத்திமுன் கூட்டிப்
பெருமல நீங்கிப் பிறவாமை சுத்தமே” (2262)

என்னும் மந்திரத்தானும் விளங்கும்.

இம் மந்திரங்களின் கருத்து : கேவலத்தில் ஆன்மாதன் இச்சா ஞானக் கிரியைகளின் நிகழ்ச்சி சிறிதுமன்றி மலமே தனக்கு வடிவாய் நிற்பான்.

சகலாவத்தையில் முதல்வன் தனுகரண புவன போகங்களை அருளியபோது சக துக்கங்களைப் புசித்து எல்லா யோனிகளிலும் பிறந்திறந்து திரிவான்.

சுத்தாவத்தையில் இருவினை யொப்பு சத்திநிபாதம் நிகழப்பெற்று அட்டாங்க யோகத்தை யனுட்டித்து ஆணவாதி மலங்கள் நீங்கிப் பிறவாமையெய்துவான் என்பதாம்.

“ஆதனமன்னி” (2262) எனவே இயமாதி அட்டாங்க யோகம் வருவிக்கப்பட்டது.

கேவலத்தில் அறிவின்மை முதலிய இன்மைகள் பத்துக்கும் மறுதலையாய்ச் சகலத்தில் பத்துக் காரியமும் கூறப்பெற்றுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

வரும் மந்திரத்தில் மேற்கூறிய சிவயோகிகள் அனுட்டிக்கும் சிவயோகத்தின் இயல்பை விளக்குகிறார்.

10. சிவயோக மாவது சித்தசித் தன்று
தவயோகத் துட்புக்குத் தன்னொளி தாயது
அவயோகஞ் சாராத வன்பதி யோக
நவயோக நந்தி நமக்களித் தானே. (122)

(இ—ள்.) சிவயோகம் ஆவது—சிவயோகம் கைகூடலாகின்ற நிலையாவது; சித்து அசித்து அன்று—அறிவாகிய நிலையும் அல்ல; அறியாமையாகிய நிலையும் அல்ல (அதாவது அறிவறியாமை என்ற இரண்டு நிலையுமல்லாத ஒரு நிலையை அடைதல்); தவயோகத்துள் புக்கு—சித்தாந்த நூல்களி லோதப்பெற்றுள்ள தலங்களில் முன்றும் பாதமாகிய யோக பாதத்தை யனுட்டித்து மனதை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது அகமுகமாக்கி; தன் ஒளி தாயது—ஆன்மப் பிரகாசம் சித்திப்பதாம்; அவயோகம் சாராத—(மேற்கூறிய தவயோக மல்லாத ஏனையவாகிய) பலனற்ற யோகங்களுக்குச் சம்பந்தப்படாத; வல்—வலிமை பொருந்திய; நவயோகம் பதியோகம்—ஒன்பது பிரகாரமாய்

நிற்கும் சிவயோகத்தை ; நந்தி நமக்கு அளித்தான்—சிவ பிரான் எமக்குக் கடைச்சித்தார் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) சிவயோகம் கைகூடலாகின்ற நிலையாவது அறிவாகிய நிலையுமல்ல அறியாமையாகிய நிலையுமல்ல; அதாவது, அறிவறியாமை என்ற இரண்டு நிலையுமல்லாத ஒரு நிலையை அடைதல். (இந்நிலை) சித்தாந்த நூல்களில் ஓதப்பெற்றுள்ள தலங்களில் மூன்றும் பாதமாகிய யோக பாதத்தை யனுட்டித்து மனதை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது அகமுகமாக்கச் சித்திக்கும் ஆன்மப் பிரகாசமாம். (மேற்கூறிய தவயோகமல்லாத) ஏனையவாகிய பலனற்ற யோகங்களுக்குச் சம்பந்தப்படாத வலிமை பொருந்திய ஒன்பது பிரகாரமாய் நிற்கும் சிவயோகத்தைச் சிவபிரான் எமக்குக் கடைச்சித்தார்.

“சித்தசித் தன்று” என்றதின் கருத்து, சித்தியாரில்,

“அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகில்
பறியாத சிவன்றானே பறிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே.”

—(சிவ. சித். து. 8-அதி. 2-பா. 30)

என்னும் செய்யுளானும்;

திருமந்திரத்தில்,

(i) “அறிவறி யாமை யிரண்டுமகற்றி” (2580)

(ii) “நிட்கள மல்ல சுகள நிலையல்ல” (2943)

என ஓதியதானும் இனிது விளங்கும்.

நவயோகம் என்றது ஞான யோகத்தையும் கிரியா யோகமாகிய அட்டாங்க யோகத்தையும் எனக் காண்க.

திருக்களிற்றுப்படியாரில் (22),

“ஆதார யோக நிராதார யோகமென
மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே—யாதாரத்
தாக்கும் பொருளாலே யாக்கும் பொருளாமொன்
ருக்காப் பொருளேயொன் றும்.”

எனக்கூறியதும்;

எமது சாந்தலிங்க சுவாமிகள்,

“யோக சாதனையால் வாதனை கரணமக் கொழியு
மவ்வியோகமு மிருமைத்
தாருமே கிரியை ஞானமென் பேதத்தாத
ஐதிய தொழில்யோகம்.”

என ஓதியதும் இவ்விருவகை யோகங்களையே.

ஞான யோகமாவது, சித்தாந்த நூல்களை யாராய்ந்து, அவைகளிற் கூறப்பெற்றுள்ள முப் பொருள்களையும் நிச்சயம்பண்ணி, முத்திநெறிகளை யனுட்டிக்கத் தடையா யுள்ள சகல விடயப் பற்றுக்களையும் துறந்து, ஞானநிட்டை கூடி, அதுவென்றும் இதுவென்றும் சுட்டி யறியும் அறி வெல்லா மிழந்து கரணம் அசைவற நின்றலாம். இஞ் ஞான யோகத்தை யனுட்டிக்க வல்லமை யில்லாதவர்கட்குக் கிரியா யோகம் அருளப்பட்டது.

கிரியா யோகம் :—

1. இயமம்,
2. நியமம்,
3. ஆதனம்,
4. பிராணாயாமம்,

5. பிரத்தியாகாரம்,
6. தாரணை,
7. தியானம்,
8. சமாதி என எண் வகைப்படும்.

இவ் விவரத்தை,

“இயம நியமமே எண்ணிலா வாதன
நயமுறு பிராணாயாம நன்பிரத்தி யாகாரஞ்
சயமிகு தாரணை தியானஞ் சமாதி
அயமுறு மட்டாங்க மாவது மாமே.” (550)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

இயம இயல்பு :—

“கொல்லான் பொய்கூறன் களவிலா னெண்குணன்
நல்லான் அடக்க முடையா னடுச்செய்ய
வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கட்காம
மில்லா னியமத் திடையினின் றுனே.” (554)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

நியம இயல்பு :—

“தபம்செபம் சந்தோட மாத்திகந் தானஞ்
சிவன்றன் விரதமே சித்தாந்தக் கேள்வி
மகஞ்சிவ பூசையொண் மத்சொல்லீ ரைந்து
நிலம்பல செய்யி னியமத்த னாமே.” (557)

என்னும் மந்திரத்தினும்;

ஆதன இயல்பு :—

“பங்கயமாதி” (558) எனவரும் மந்திரங்களினும்
விளங்கும்.

பிராணாயாமமாவது :—உச்சவாச நிச்சவாசங்க ளிரண்
டையும் தடுத்து வாயுவைச் சுழுமுனையிற் கும்பித்து நிறுத்து
தலாம். இச் சாதனையைத்தான் விதிப்படி பஞ்சாக்கரத்தை
எண்ணுதல் என்பது மென்க.

இதனை,

“கூட மெடுத்துக் குடிபுக்க மங்கையர்
ஓடுவர் மீளுவர் பன்னிரண் டங்குலம்
நீடுவ ரெண்விரற் கண்டிப்பர் நால்விரல்
கூடிக் கொளிற்கோல அஞ்செழுத் தாமே.” (576)

என்னும் மந்திரத்தானுங் காண்க.

இம் மந்திரத்தின் கருத்து: தேகத்தை வீடாக உடைய
சூரிய சந்திர கலைகள் ஓடித் திரும்புந் தன்மையனவாய்ப்
பன்னிரண்டங்குலம் வெளியே ஓடி எட்டங்குலம் மாத்திரம்
உள்ளே திரும்பும். திரும்பாது வீண்போகும் நாலங்
குலமும் கூடிக்கொளில் அதுவே பஞ்சாக்கரம் என்பதாம்.

இச் சாதனையை விதிப்படி அனுட்டிப்பது :

“வாமத்தி லீரெட்டு மாத்திரை பூரித்தே
ஏழுற்ற முப்பத் திரண்டு மிரேசித்துக்
காழுற்ற பிங்கலைக் கண்ணாக விவ்விரண்
டோமத்தா லெட்டெட்டுக் கும்பிக்க வுண்மையே” (573)

என்னும் மந்திரத்தான் விளங்கும்.

இதன் கருத்து: இடது நாசி வழியாய்ச் சுவாசத்தை
16 மாத்திரை யுள்ளே வாங்கி, 64 மாத்திரை கும்பித்து,
32 மாத்திரை வலது நாசி வழியாக வெளியே போகவிடில்
உண்மை விளங்குமென்பதாம்.

நமது சுவாசத்தை 12 அங்குலமுள்ள ஒரு சத்தாய்ப் பாவித்தால்,

வெளியே போவது		...	1
திரும்பி வருவது	...	...	8/12 அல்லது $\frac{2}{3}$
16 மாத்திரை பூரித்தால் உள்ளே வருவது			$\frac{2}{3} \times 16 = 10\frac{2}{3}$
64 மாத்திரை கும்பித்தால் சேர்வது	...		$4/12 \times 64 = 21\frac{1}{3}$
			மொத்தம் 32

32 மாத்திரை ரேசித்தால் வெளியே போவது 32

இவ்வனுட்டிப்பால் 4 அங்குலம் வீண்போவதில்லை என்பது விளங்கும்.

இவ்வாறு வாசி வீண் போகாமல் அதை நமது வசப் படுத்திக்கொள்ளின் சரீர சித்தி யுண்டாம். இது,

“வளியினை வாங்கி வயத்தி லடக்கிற்
பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாம்” (569)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

தேகம் நாசமாவதில்லை யென்பது,

“காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்கும் குறியது வாமே.” (571)

என்னும் மந்திரத்தானும் விளங்கும்.

வாசி—சுவாசம். இதில் “வா” என்னும் ஒரு நெடிலும், “சி” என்னும் ஒரு குறிலுமுள. வாசிக்குப் பன்னிரண்டங் குலம் ஏற்பட்டால் “வா” என்பதற்கு எட்டங்குலமும், “சி” என்பதற்கு நாலங்குலமுமாம். “வாசி” வெளியிற் போனால் திரும்பி வருவது “வா” மாத்திரமே. “சி” பிரிந்து போகாவிடில் “சிவா” எனத் திரும்பும். இச் சாதனையிற் சித்தி பெற்றவர்கள்தான் “சிவ” “சிவ” என்றெண்ணத்

தெரிந்தவர்கள். இவர்கள்தான் பிறப்பு இறப்புகளை நீக்கிக்
கொள்ள வல்லவர்கள்.

இவ்வுண்மைதான்,

“சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே.” (2716)

என்னும் மந்திரத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

“சிவசிவ வாயுவுந் தேர்ந்துள் ளடங்க” (2715) என்னும்
மந்திரத்தானும் பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யெண்ணுதல்
பிராணயாமம் என்பது விளங்கும்.

இன்னும் “சி” என்னும் அக்கரத்தைப் பிரியவிடாது
சாதனை செய்யில் ஆன்மப் பிரகாசம் விளங்கி முத்தியடை
வது திண்ணம் என்பது,

“சீயெழுத் தொன்றைச் சிந்தையிற் கருதத்
தூயநற் கூடராய்த் தோன்றுவை யென்றான்.”

என்னுந் திருவாக்கானும்;

“அங்கமு மாகம வேதம தோதினும்
எங்கள் பிரானெழுத் தொன்றில் இருப்பது
சங்கைகெட் டவ்வெழுத் தொன்றையும் சாதித்தால்
அங்கரை சேர்ந்த அருங்கல மாமே” (2720)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

விட்ட எழுத்தாகிய “சி” கரத்தை விடாதவெழுத்
தாகிய “வா”வோடு கட்ட வல்லார்களே உயிரைக் காக்க
வல்லவர்களென்பது,

“விட்ட எழுத்தை விடாத எழுத்துடன்
கட்டவல் லார்உயிர் காக்கவல் லாரே” (918)

என்னும் மந்திரத்தானும் காண்க.

இவ்வக்கரத்தையே எழுத்தை யழுத்தும் எழுத்து
என்பர். எழுத்தை யழுத்துதலாவது பிரமன் எழுத்தை
அழுத்திச் சிரஞ்சீவியாக்கல். இதனை,

“படைத்தும் அழித்திடுவாய்ப்
பார்க்கிற் பிரமாவெழுத்தைத்
துடைத்துச் சிரஞ்சீவியாய்த்
துலங்குவிப்பாய் பூரணமே.”

—(பூரணமாகை, 92)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்காற் காண்க.

“ந ம சி வ ய” என்னும் ஐந்தக்கரங்களில்,

ந — திரோதாயியையும்

ம — மலத்தையும்

சி — பதியையும்

வ — அருளையும்

ய — சீவனையும் குறிக்கும்.

இதனை,

“சிவனரு ளாய சிவன்றிரு நாமஞ்
சிவனரு ளான்மாத் த்ரோத மலமாயை” (2711)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க.

“ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே” (117)
என்றதால், குருவாய் எழுந்தருள்வரும் சிவபிரான் அருட்
பார்வையால் “நம” என்னும் அக்கரங்கள் சத்தி கெட்டுப்
போம்; போகவே எஞ்சி நிற்கும் அக்கரங்கள் “சி வ ய”
வாம். இவ்வக்கரங்களைக் கொண்டே யோகானுட்டிப்
பைச் சாதித்தல் வேண்டும்.

இதனை,

“ஓதிய நம்மலம் எல்லாம் ஒழிந்திட்டவ்
வாதி தனைவிட் டிறையருட் சத்தியால்
தீதில் சிவஞான யோகமே சித்திக்கும்
ஓதும் சிவாய மலமற்ற உண்மையே” (2712)

என்னும் மந்திரத்தாற் காண்க. ஆதிதனை விட்டு என்றது
“ந ம”வாகிய அக்கரங்களை,

“சி வ ய” என்பது துக்கும் பஞ்சாக்கரம். இன்னும்
இச் துக்கும் பஞ்சாக்கரத்தாற்றான் முத்திப்பேறடைத
லென்பது,

“மருவுஞ் சிவாயவே மன்னு முயிரும்
அருமந்த யோகமும் ஞானமு மாகும்
தெருள்வந்த சீவனார் சென்றிவற் றுலே
அருள்தங்கி யச்சிவ மாவது வீடே” (979)

என்னும் மந்திரத்தால் விளங்கும்.

பளிங்கிற் பவளம் பதித்தவழி பளிங்கு பவளமேயாய்
தோற்றுதல் போல், சிவ ஆகிய சிவமும் சத்தியும் ய ஆகிய
ஆன்மாவிற் பதியில் “ய” சிவமாகவே தோன்றும். “அருள்
தங்கி ‘ய’ சிவ மாவது வீடே” என்றது இக் கருத்துப்
பற்றியே.

“உடையா னுன்ற னடுவிருக்கும்
உடையா ணடுவு ணீயிருத்தி
அடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்பதானால்”

—(கோயில் முத்த திருப்பதிகம், 1)

என்னும் திருவாசகச் செய்யுளும் இக் கருத்தையே
விளக்கும்.

பிரான் எழுத்தென்று மேலே ஓதிய “சி”காரமே அதி
துக்கும் பஞ்சாக்கரம்.

சத்தி சிவம் முடிவில் ஒன்றும். “சத்தி சிவமிரண்டாய்த் தான் முடிவி லொன்றாகி” (பூரணமலை, 59) என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்காற் காண்க.

இனி, பிரத்தியாகாரமாவது:—மனத்தினை விடயங்களின் வழி போகவொட்டாமல் திருப்பி உள் நோக்குதல்.

இச் சாதனை சிகரத் தானமாகிய இருதயத்தில் சித்தத்தை வைத்து அதற்கு அதிபதியாகிய உருத்திரக் கடவுளை அகத்தொழின் மாத்திரையாய் விதிப்படி வழிபடல். இதனை,

“கண்டுகண் டுள்ளே கருத்துற வோங்கிடிற்
கொண்டுகொண் டுள்ளே குணம்பல காணலாம்
பண்டுகந் தெங்கும் பழமறை தேடியை
இன்றுகண் டிங்கே யிருக்கலு மாமே” (578)

“நாசிக் கதோமுகம் பன்னிரண் டங்குலம்
நீசித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்
மாசித்தி மாயோகம் வந்து தலைப்பெய்தும்
தேகத்துக் கென்றும் சிதைவில்லை யாகுமே” (581)

என்னும் மந்திரங்களாற் காண்க.

நாசிக்கதோமுகம் 12 அங்குலம் இருதயம். இருதயத்தில் உருத்திரக் கடவுளை வழிபடுதல் என்பதை,

“உருத்திரனை யிருதயத்தி லுண்மையுடன் பாராமல்
கருத்தழிந்து நானுங் கலங்கினேன் பூரணமே”

—(பூரணமலை, 4)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்காற் காண்க.

தாரணையாவது:—பிரத்தியாகாரத்தால் சகமுகமாய்ப் போகவொட்டாமல் தடுக்கப்பட்ட மனத்தினது சத்தியை அறவே நாசம் செய்தல்.

இச் சாதனையால் சித்தத்தைக் கண்டத்தில் நிறுத்தி ஆண்டு நடிக்கும் மகேசுரரை அகத்தொழில் மாத்திரையால் வழிபடுவது. இதனை,

“கோண மனத்தைக் குறிக்கொண்டு கீழ்க்கட்டி
வீணத் தண்டுடே வெளியுறத் தானேக்கிக்
காணக் கண்களாச் செவியென் றிருப்பார்க்கு
வாண ளடைக்கும் வழியது வாமே” (588)

என்னும் மந்திரத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“கோண மனம்” என்றது, சகமுகமாய்ச் செல்லாது அகமுகமாகச் செலுத்தப்பெற்ற மனத்தை.

“கீழ்க்கட்டுதல்” ஆவது, மீளச் சகமுகமாய்ப் போக வொட்டாது அதன் சத்தி கெடச் செய்தல்.

“காணக்கண் களாச் செவி” என்றிருத்தலாவது பிர பஞ்சம் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுவதாயினும் மன மானது பிரபஞ்சத்திற் பொருந்தாத காலத்து அவ்விந் திரியங்கள் சேட்டிக்கமாட்டாவாதலின் மனதை அகமுக மாக்கிச் சத்தி கெடச்செய்யக் கண் காண்பதும் காது கேட்பதுமின்றி நிற்கல்.

“வீணத் தண்டுடே” என்றது கண்டத்தானத்தில் குரல்வளை வழியே மேனோக்கலைக் குறிக்கும்.

இச் சாதனையிற் சித்தி பெற்றால் முதல்வன் உருவ பேதமாகிய மகேசுரன் திரு நடனத்தைக் காணலாம்.

இத்தானத்தில் மகேசுரனை வழிபடுதல் என்பது,

“விசுத்தி மகேசுரனை விழிதிறந்து பாராமல்
பசித்துருகி நெஞ்சம் பதறினேன் பூரணமே”

—(பூரணமாலை, 5)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானும்;

“சிலையார் பொதுவிற் றிருநட மாடுந்
தொலையாத வானந்தச் சோதிகண் டேனே” (589)

என்னும் இந் நூலாசிரியர் திருவாக்கானும் விளங்கும்.

“சிலை” என்பது உருவ பேதத்தைக் குறிக்கும்.

தியானமாவது:—தாரணையால் குரல்வளை வழியே
மேனோக்கி நாசி நுனியில் இருகண் பார்வையையும்
வைத்து வாயுவை உள்ளே அடக்கிச் சாதனை செய்வதாம்.
இதை,

“நாட்ட மிரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்
வாட்டமு மில்லை மனைக்கும் அழிவில்லை
ஓட்டமு மில்லை உணர்வில்லை தானில்லை
தேட்டமு மில்லை சிவனவ னாமே.” (604)

“நயன மிரண்டும் நாசிமேல் வைத்திட்டு
உயர்விழா வாயுவை உள்ளே அடக்கித்
துயரற நாடியே தூங்கவல் லார்க்குப்
பயனிது காயம் பயமில்லை தானே.” (605)

என்னும் மந்திரங்களாற் காண்க.

‘மனைக்கும் அழிவில்லை’ என்றது தேகம் நாசமாகாது
என்பதாம்.

சமாதி யாவது :—மேற்கூறிய பிராணாயாமம், பிரத்தியா
காம், தாரணை, தியானம் ஆகிய நான்கு சாதனைகளாலும்
தேகேந்திரிய வியாபாரமும் அந்தக்கரண விருத்தியும்
அற்று இவைகளுக்கு மேல் தானமாகிய ஆஞ்ஞை அல்லது
புருவ மத்திய பதுமத்தில் ஆன்மா அறிவு மாத்திரமாய்
விந்து நாதங்களோடு பொருந்தி நிற்கும் நிலையாம். இது,

“விந்துவும் நாதமும் மேருவி லோங்கிடிற்
சந்தியி லான சமாதியிற் கூடிடும்
அந்தமி லாத அறிவி னரும்பொருள்
சுந்தரச் சோதியும் தோன்றிடுந் தானே” (619)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

“நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிவிடு மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரம னிருந்திடம்
சிற்றம்பல மென்று தேர்ந்துகொண் டேனே” (2770)

என்னும் மந்திரத்தானும்;

“இடம்படு முடம்பின் மூலத்
தெழுந்தநற் சுழுனை நாடி
உடன்கிள ரொளியே யாக
வொளியிலஞ் செழுத்து மொன்றாய்
நெடுங்குழ லோசை யாகி
நிலவுமவ் வோசை போயங்
கடங்கிய விடமே என்று
மாடுமம் பலம தாகும்”

என்னும் திருவாதவூரர் புராணச் செய்யுளானும் இனிது விளங்கும்.

இத்தானத்தில் சாதாசிவ மூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பர் என்பது,

“நெற்றி விழியுடைய நிர்மல சதாசிவத்தைப்
புத்தியுடன் பாராமற் பொறியழிந்தேன் பூரணமே”
—(பூரணமாலே, 6)

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானும் விளங்கும்.

“அஞ்செழுத்து மொன்றாவது” எவ்வாறென்பது
பிராணாயாம விவரம் கூறியவிடத்துக் காட்டப்பட்டது.

சிவபிரான் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசம்
அருளிய காலத்தில்,

“தக்க வஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவாம்
தன்மை கண்டருள் தரும்பெரு வெளிக்கே
புக்க முந்தினர் எம்முருப் பெறுவர்”

என அருளியதில்,

“அரும்பெரும் வெளிக்கே புக்கமுந்தினர்”

என்றது நாதவெளியாகிய புருவ மத்தியில் உறைத்து
நின்று சமாதி எய்தினவர்கள் என்பதை விளக்கும்.

“தானவ னாகும் சமாதிகை கூட்டில்
ஆன மலமறும் அப்பசுத் தன்மைபோம்” (2320)

என்று திருமந்திரமும் கூறும்.

“அவ யோகம்” என்றது யாகாதிகளை என்பது,

“அந்நெறி யிந்நெறி யென்னோட் டாங்கத்
தன்னெறி சென்று சமாதியி லேநின்மின்
நன்னெறி செல்வார்க்கு ஞானத்தி லேகலாம்
புன்னெறி யாகத்திற் போக்கில்லை யாகுமே” (551)

என்னும் மந்திரக் கூற்றானே விளங்கும்.

யாகங்களைப் புன்னெறி யென்றது என்னையெனில்?
கூறுவாம். ஐத்ரேய பிராமணம் முத்தி மார்க்கங்களை உரு
வகப்படுத்தி, தேவதைகள் வேள்விக்காக ஒரு மனிதனைப்
பலியிடவே அவனிடமாயிருந்து யாகத்திற்குப் பக்குவ
மாகிய பாகம் ஓர் அசுவத்தினுட் சென்றதென்றும், அவ்
வசுவத்தைப் பலியிடவே அதனிடமிருந்து வேள்விக்குரிய
பாகம் ஒரு பசவினுட் சென்றதென்றும், பசுவைப் பலியிட
அதனிடமாயிருந்த சத்து ஓர் ஆட்டினுள்ளும், ஆட்டினிட
மாயிருந்து ஒரு வெள்ளாட்டினுள்ளும் புகுந்ததென்றும்,
வெள்ளாட்டில் அப் பாகம் நீடித்து நின்றதால் இச் செந்து
யாகத்திற்கு விசேடித்ததாயிற்றென்றும் கூறும். யாகாதி
களின் இரகசியப் பொருளை யுணராதார் வேள்விகளின் பத

அர்த்தத்தையே முடிவான பொருளெனக்கொண்டு, அசம் முதலிய தின்பதார்த்தங்களென எண்ணிச் சீவ வதை செய்து வருகின்றனர். இச் செய்கையே புன்னெறி எனக் கண்டிக்கப்பட்டதென்க.

யாகத்தின்கண் கொன்ற ஜீவன் பின்னர் தேவ லோகத்தை யடைவதாகக் கூறினும், கொலை யடையுங் கால் துன்பம் அடைதலானும்,

(i) “அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்” (குறள், 321)

(ii) “அஹிம்ஸா பரமோதர்ம”

என்னும் ஆப்த வாக்கியங்களிருத்தலானும், வேதத்திற் கூறிய யாகாதிகள் இரகசியப் பொருளையுடையன என்பதே சித்தாந்திகளின் துணிபு. இக் கருத்தை விளக்கவே எமது திருமுல நாயனார்,

“அணைதுணை அந்தணர் அங்கியு ளங்கி
அணைதுணை வைத்ததி னுட்பொரு ளான
இணைதுணை யாமத் தியங்கும் பொழுது
துணையணை யாயதோர் தூய்நெறி யாமே” (216)

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

“அதினுட் பொருளான யாமத் தியங்கும் பொழுது” என்றதால் அக்கினி காரியத்தின் இரகசியப்பொருள் பிராணயாமத்தாற் கரணவாதனையை யொழித்தலென்பது விளங்கும்.

மனிதனைப் பலியிட்டதாகக் கூறியிருப்பது, சரியை கிரியை மார்க்கங்களால் பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம் பிணையும் இந்திரியங்களையும் முதல்வனுக் கர்ப்பணம் பண்ணுதலையே. இதை இந் நூலாசிரியர்,

“தானென்ற பூவை அவனடி சாதித்தால்” (1607) எனவும்;

தாயுமான சுவாமிகள்,

“ஈனந்தரு முடலம் என்னதுயான் என்பதற்
ஆனந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே.”

—(பராபரக்கண்ணி, 20)

எனவும் குறித்துள்ளார்கள்.

அசுவத்தைப் பலியிட்டதென்றது, தேகம் முதலிய வற்றை நேதி செய்து பின்னர் வாசியாகிய அசுவத்தைப் பந்தனம் செய்து யோகமார்க்கத்தால் அந்தக்கரணங்களை நேதி செய்தலேயே. அந்தக்கரணங்களாகிய பசுக்கள் சத்தி கெடினும் பயிற்சி வயத்தான் வேம்பு தின்ற புழு கரும்பின் சுவையை அனுபவித்தும் வேம்பின் சுவையை நாடுதல் போல், மனமானது நெடுங்காலம் கவலைப்பட்டுத் துள்ளித் திரியும். இதனாற்றான் துள்ளல் என்னும் பொரு ளுடைய வெள்ளாட்டில் யாகத்திற்குரிய பாகம் நீடித்திருந் ததாகக் கூறப்பட்டுளது. இத் துள்ளலாகிய மனத்தை முதல்வனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்வதை எமது தாயுமான சுவாமிகள்,

“துள்ளு மறியா மனது பலி கொடுத்தேன்”

—(கருணாகரக் கடவுள், 8)

என விளக்கி இருக்கின்றனர். இவ்வசமேகத்தின் இரக சியப் பொருள் அடியில் வரும் மந்திரத்தானும் இனிது விளங்கும்.

“நெய்நின் நெரியும் நெடுஞ்சுட ரேசென்று
மைநின் நெரியும் வகையறி வார்கட்கு
மைநின் றவிழ்தரு மத்தின மாமென்றுஞ்
செய்நின்ற செல்வ மதியது வாமே.”

(218)

இம் மந்திரத்தின் பொருள் : யோகாப்பியாசத்தால் விந்துத் தானத்தினின்று அமிழ்தமாகிய நெய் பொழிய எரியும் நெடிய சுடராகிய மூலாக்கினியின் வழியே ஆன்மா தி.—6

வானவன் ஆஞ்ஞைத் தானத்தை அடைந்து மையாகிய வெள்ளாடு யாகத்தில் தகனிக்கப்படுவதின் இரகசியப் பொருளாகிய மனம் நாசமாகும் விதத்தை உணர்ந்தவர்கட்கு அஞ்ஞான இருணீங்கும்; நீங்கவே, மோன நிலையுண்டாம்; என்றும் நீங்காச் செவ்விய பொருளாகிய சிவஞானச் செல்வத்தையும் ஆன்மாவானவன் அடைவன என்பதாம்.

மேலை மந்திரத்தில் அருளிய யோகானுட்டிப்பின் பயனை வரும் மந்திரத்திற் கூறுகின்றார்.

11. அளித்தான் உலகெங்குந் தானான உண்மை
அளித்தான் அமரர் அறியா வுலகம்
அளித்தான் திருமன்று ளாடுந் திருத்தாள்
அளித்தான் பேரின்பத் தருள்வெளி தானே. (123)

(இ-ள்.) உலகெங்குந் தானான உண்மை—தான் எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிற்கும் உண்மையையும்; அமரர் அறியா உலகம்—வானோரும் அறியாத சிவலோகத்தையும்; திருமன்றுள் ஆடும் திருத்தாள்—கனக சபையின்கண் நடிக்கும் சீபாதத்தையும்; பேரின்பத்து அருள்வெளி—பேரின்பத்தை அளிக்கும் சிதாகாயத்தையும்; அளித்தான்—(சிவபிரான்) கடாட்சித்தார் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) தான் எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிற்கும் உண்மையையும், வானோரும் அறியாத சிவலோகத்தையும், கனக சபையின்கண் நடிக்கும் சீபாதத்தையும், பேரின்பத்தை அளிக்கும் சிதாகாயத்தையும் சிவபிரான் கடாட்சித்தார்.

தேவர்கள், வேள்வி முதலிய பசு புண்ணியங்களை மாத்திரம் செய்வதானும், அவைகளின் பயனெல்லாம் அழிவெய்துதலானும், சிவலோகம் அழிவின்றி நிலைபெறுடைத்தாதலானும், இதனை “அமரறியா வுலக” மென்றார். யோக சாதனையிற் சித்தி பெற்றோர்க்கே “உலகெங்கும் தானான உண்மை” விளங்கும்.

“பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருள்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற”

என்னுந் திருவாக்காற் காண்க.

இவ்வாறு அளிக்கப்பெற்றார்களடையும் தன்மையை
வரும் மந்திரங்களாற் கூறுகின்றார்.

12. வெளியின் வெளிபோய் விரவிய வாறும்
அளியி னளிபோ யடங்கிய வாறும்
ஒளியி னொளிபோ யொடுங்கிய வாறுந்
தெளியு மவரே சிவசித்தர் தாமே. (124)

(இ-ள்.) வெளியின் வெளிபோய் விரவிய வாறும்—
‘மனவெளியில் பரவெளி கலந்த விதத்தையும்; அளியின்
அளிபோய் அடங்கிய வாறும்—ஆன்மாக்களின் அன்பில்
சிவபிரான் அன்பானது அடங்கிய விதத்தையும்; ஒளியின்
ஒளிபோய் ஒடுங்கிய வாறும்—ஆன்மப் பிரகாசத்தில்
அருட் பிரகாசம் போய்க் கலந்த விதத்தையும்; தெளியு
மவரே சிவசித்தர் தாமே—அறிந்தவர்களே சிவசித்தர்
களாம்; என்பதாம்.

(பொழிப்பு) மனவெளியிற் பரவெளியும், ஆன்மாக்
களின் அன்பில் சிவபிரான் அன்பும், ஆன்மப்பிரகாசத்தில்
அருட் பிரகாசமும் போய்க் கலந்த விதத்தை அறிந்தவர்
களே சிவசித்தர்களாம்.

இம் மந்திரத்தின் கருத்தையொட்டியே பத்திரகிரியார்,

“மன்னும் பரவெளியை
மனவெளியி லடைத்தறிவே
யென்னு மொருநினைவை
யெழுப்பிநிற்ப தெக்காலம்.”

—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 207)

எனவும்,

“ஒளியி லொளியா முருப்பிறந்த வாறதுபோல்
வெளியில் வெளியான விதமறிவ தெக்காலம்.”

—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 120)

எனவும்;

தாயுமான சுவாமிகள்,

“வெளியி னின்ற வெளியாய் விளங்கிய
ஒளியி னின்ற வொளியாமுன் றன்னைநான்
தெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று
களிபொ ருந்தவன் றோகற்ற கல்வியே.”

—(பொன்னை மாதரை-46)

எனவும் திருவாய்மலர்ந் தருளியது.

“அளியி னளிபோ யடங்கிய வாறும்”

என்றதின் கருத்து,

“அன்பினுள் ளாகி யமரும் அரும்பொருள்” (279)

என்னும் மந்திரத்தினும்,

“பத்திவலையிற் படுவோன்” (திருவாசகம்-திருவண்டப் பகுதி-வரி 42) என்னுந் திருவாக்கினும் அமைந்துள்ளது.

இம் மந்திரத்திற் குறித்த சிவசித்தரின் திறத்தை வரும் மந்திரத்தினும் விளக்குகிறார்.

13. சித்தர் சிவலோகம் இங்கே தெரிசித்தோர்
சத்தமும் சத்த முடிவுந்தம் முள்கொண்டோர்
நித்தர் நிமலர் நிராமயர் நீள்பர
முத்தர்தம் முத்தி முதல்முப்பத் தாறே. (125)

(இ—ள்.) சித்தர் சிவலோகம் இங்கே தெரிசித்தோர்—சிவசித்தர்கள் சிவலோகத்தை இப் பூமியின்கண்ணே தெரிசித்தவர்கள்; சத்தமும் சத்தமுடிவும்—நாத நாதாந்தங்களையும்; தம் உள் கொண்டோர்—தம்முள் உணர்ந்தவர்கள்; நித்தர்—பிறப்பு இறப்பு அற்றோர்; நிமலர் நிராமயர்—மலம் நோயற்றவர்கள்; நீள்பர முத்தர்—மேம்பாடுடைய பர முத்தி அடைந்தவர்கள்; முத்தி முதல் முப்பத்தாறே—அவர்கள் முத்தியடைந்த நிலை முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சோபானமாகக் கொண்டு கடந்து சென்று அவைகளுக்கப்பாற்பட்ட சிவத்தை அடைந்ததாகும்.

(பொழிப்பு) சிவசித்தர்கள் சிவலோகத்தை இப் பூமியின்கண்ணே தெரிசித்தவர்கள்; நாத நாதாந்தங்களையும் தம்முள் உணர்ந்தவர்கள்; பிறப்பு, இறப்பு, மலம், நோய் அற்றவர்கள்; மேம்பாடுடைய பரமுத்தியடைந்தவர்கள்; அவர்கள் முத்தியடைந்த நிலை முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சோபனமாகக் கொண்டு கடந்து சென்று அவைகளுக்கப்பாற்பட்ட சிவத்தை அடைந்ததாகும்.

“நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகியர்” (1435) என்னும் மந்திரத்தால், “சத்த முடிவுந் தம்முள்கொண்டோர்” என்றது சிவயோக சித்தர்களையே என்பது காண்க.

36 தத்துவங்களாவன

சிவ தத்துவம் 5 :—சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்த வித்தை.

வித்தியா தத்துவம் 7 :—மாயை, கலை, காலம், நியதி, வித்தை, இராகம், புருடன்.

ஆன்ம தத்துவம் 24	{	அந்தக்கரணம் 4:—மனம், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம்.
		கன்மேந்திரியம் 5:—வாய், கால், கை, அபானம், குறி.
		ஞானேந்திரியம் 5:—செவி, கண், நாக்கு, மூக்கு, உடம்பு.
		தன்மாத்திரை 5:—சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம்.
36	{	பூதம் 5:—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்.

சிவ தத்துவ, வித்தியா தத்துவங்களை,

“தேச திகழ்சிவம் சத்தி சதாசிவம்
ஈசன் அனல்வித்தை இராகங் கலைகாலம்
மாசகல் வித்தை நியதி மகாமாயை
ஆசில் புருடாதி ஆன்மாவீ ருரே” (2191)

எனவும்,

அந்தக்கரணங்களை,

“அந்தக் கரண மொருநான்கும்” (2144) எனவும்;

ஞானேந்திரிய, கன்மேந்திரியங்களை,

“இந்திய மீரைந்து” (2144) எனவும்;

தன்மாத்திரையை,

“சத்தமுத லைந்தும்” (2170) எனவும்;

பூதங்களை,

“பாரது பொன்மை பசுமை யுடையது
நீரது வெண்மை செம்மை நெருப்பது
காரறு மாருதங் கருப்பை யுடையது
வானகந் தூம மறைந்துநின் ருரே” (2145)

எனவும் இந் நூலாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

மேற்கூறிய தத்துவங்களை ஆன்மாக்களுக்கு முதல் வன் அருளியது, பிறப்பு இறப்பைப் போக்கி முத்தி பயக்கக் கருவியாதற்கே என்பது,

“சத்தி யிராகத்திற் றுனல் லுயிராகி
ஒத்துறு பாச மலமைந்தோ டாருறு
தத்துவ பேதஞ் சமைத்துக் கருவியும்
வைத்தனன் ஈசன் மயமறு மாறே” (2211)

என்னும் மந்திரத்தான் விளங்கும்.

தத்துவங்களாகிய சோபானத்தை ஏறிக் கடந்து அப் பாற்பட்ட சிவத்தை ஆன்மாக்கள் அடைவதே முத்திநிலை என்பது,

“பேனுதத்து வங்களென்னும் பெருகுசோபான மேறி
ஆணையாஞ் சிவத்தைச்சார அணைபவர் போல”
—(பெ. புரா. கண்ணப்பர், 103

என்னும் ஸ்ரீ சேக்கிழார் திருவாக்கானும் காண்க.

தங்களுக்கு ஆகவேண்டிய தொழிலைச் செய்து முடித்தற்குப் பிறரிடமிருந்து கருவி இரவல் பெற்றவர்கள் அக் கருவியை இரவல்கொடுத்தோர் வாங்கிக் கொள்ளுமுன்னர் தாங்கள் கருதிய தொழிலைச் சீக்கிரத்திற் செய்து முடிப்பது போல், யோகிகள் தங்களுக்குரிய தவங்களைச் செய்தற்குக் கருவியாகச் சிவபிரானிடமிருந்து பெற்ற 36 தத்துவப் படிகளைக் கொண்டு வீண் காலம் போக்காமல் அதிசீக்கிரத்தில் முத்தி நெறிகளை யனுட்டித்து அப் படிகளுக்கப்பால் உள்ள சிவபிரான் திருவடியை அடைவார்கள்.

“முத்தர்தம் முத்திமுதல் முப்பத்தாறே” என்றதானும், “ஆகின்ற ஆற நகுஞ்சைவர் தத்துவம்” (2179) என்னும் மந்திரத்தானும், “சித்தர்”, “முத்தர்”, “சிவயோகியர்” என்னும் சொற்களெல்லாம் சைவரையே குறிப்பதென்பது விளங்கும்.

தத்துவம் முப்பத்தாறையும் கடந்த நிலையின் தன்மையை வற்புறுத்தி வரும் மந்திரங்களாற் கூறுகின்றார்.

14. முப்பதும் ஆறும் படிமுத்தி ஏணியாய்
ஒப்பிலா ஆனந்தத் துள்ளொளி புக்குச்
செப்ப அரிய சிவங்கண்டு தானறெளிந்
தப்பரி சாக அமர்ந்திருந் தாரே. (126)

(இ—ள்.) முப்பதும் ஆறும்—முப்பத்தாறு தத்துவங் களையும்; முத்தி ஏணிப்படியாய்—முத்திக்கு ஏறச் சோபான மாயுள்ள படிகளாகக் கொண்டு அவைகளின் வழி சென்று; ஒப்பு இலா—உவமையற்ற; ஆனந்தத்து உள் ஒளி புக்கு—பேரானந்தமாகிய சோதியிற் கலந்து; செப்ப அரிய சிவம் கண்டு—வாக்குக்கு எட்டாத சிவத்தைத் தெரிசித்து; தான் தெளிந்து—தம்மியல்பையு முணர்ந்து; அப் பரிசாக அமர்ந்திருந்தார்—சிவ வியாபகத்துள் அடங் கிச் சிவமேயாய்ச் செயலற்றிருந்தார்கள் (சிவசித்தர்கள்) என்பதாம். இருந்தார்—இருப்பார்கள்; துணிவுபற்றி வந்த கால வழுவமைதி.

(பொழிப்பு) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் முத்திக்கு ஏற, சோபானமாயுள்ள படிகளாகக் கொண்டு அவை களின் வழி சென்று அவைகளுக் கப்பாலுள்ள உவமை யற்ற பேரானந்தமாகிய சோதியிற் கலந்து வாக்குக் கெட்டாத சிவபிரானைத் தெரிசித்து, தம்மியல்பையும் உணர்ந்து சிவ வியாபகத்துள் அடங்கிச் சிவமேயாய்ச் செயலற்றிருப்பார்கள் சிவசித்தர்கள்.

ஆனந்தத்து உள் ஒளி புக்கு என்றது, பரநாத வெளியின்மேல் ஒளியாயிருக்கின்ற கனகசபையை. இதை,

“மீதிலா மந்த நாத
வெளியின் மேலொளிமன் றங்குக்
காதலான் மடவாள் காணக்
கருத்துற நிருத்தஞ் செய்வோம்”

என்னுந் திருவாக்காற் காண்க.

15. இருந்தார் சிவமாகி எங்குந் தாமாகி
 இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி
 இருந்தார் முக்காலத் தியல்பைக் குறித்தங்
 கிருந்தார் இழவுவந் தெய்திய சோம்பே. (127)

(இ--ள்.) (மேலை மந்திரங்களிற் கூறிய சிவசித்தர்கள்) சிவம் ஆகி--சிவத்தன்மை யெய்தியும்; எங்கும் தாமாகி--எங்கும் தாங்கள் வியாபகமாகியும்; சிவன் செயல் யாவையும் நோக்கி--(தம் செயலற்று) சிவன் செயலால் யாவற்றையும் கண்டும்; முக்காலத்து இயல்பைக் குறித்து--முக்காலத்து இயல்பையும் உணர்ந்து; இழவு வந்த--ஆன்ம போதமானது இறந்து; எய்திய--(அதனால்) அடைந்த; சோம்பு இருந்தார்--(அந்தக்கரண புறக்கரண வியாபாரங்களற்ற) சோம்பலை அடைந்திருந்தார்கள் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) மேலை மந்திரத்திற் கூறிய சிவசித்தர்கள், சிவத்தன்மை யெய்தியும், எங்கும் தாம் வியாபகமாகியும், தம் செயலற்றுச் சிவன் செயலால் யாவற்றையும் கண்டும், முக்காலத்து இயல்பையும் உணர்ந்தும், ஆன்ம போதமானது இறந்து அதனால் அடைந்த (அந்தக்கரண புறக்கரண வியாபாரங்களற்ற) சோம்பலை அடைந்திருந்தார்கள் என்பதாம்.

இம் மந்திரத்தின் கருத்து: பளிங்கிற் பவளம் பதிந்தால் பளிங்கானது எவ்வாறு தானென வேறு காணப்படாது பவளமே எனும்படி நிற்குமோ, அவ்வாறு மாசு நீங்கப் பெற்று அருளொளி வியாபகத்துளடங்கிய சிவசித்தர்கள் சிவ வியாபகத்தோடு எங்கும் வியாபித்தும், ஆன்மபோதம் போகவே, யாவற்றையும் ஆதித்தியன் ஒளியாற் காணும் கண்ணைப்போலச் சிவன் செயலாற் கண்டும் நிட்டையில் அசைவற நிற்பார்கள் என்பதாம்.

“இருந்தார் முக்காலத் தியல்பைக் குறித்து” என்றதின் கருத்து,

“உணராதே யாது முறங்காதே யுன்னிப்
புணராதே நீபொதுவே நிற்கி—லுணர்வரிய
காலங்கள் செல்லாத காலத் துடனிருத்திக்
காலங்கள் மூன்றினையுங் கண்டு”

என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியார்ச் (30) செய்யுளில் அமைந்துள்ளது.

இம்மந்திரத்திற் கூறிய சோம்பலை யெய்திய சிவயோகிகளின் நிலையை வரும் மந்திரத்திற் கூறுகின்றார்.

16. சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த வொளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடம்
சோம்பர் கண்டார்ச் சுருதிக்கண் தூக்கமே.(128)

(இ—ள்.) சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே—
(மேலை மந்திரத்தி லோதப்பெற்ற சோம்பல் நிலை யெய்திய)
யோகிகள் இருப்பது நாதவெளியில்; சோம்பர் கிடப்பது
சுத்த ஒளியிலே—அவர்கள் நிலைபெற்றிருப்பது ஒளியா
யிருக்கின்ற கனக சபையின்கண்ணே; சோம்பர் உணர்வு
சுருதி முடிந்திடம்—அவர்கள் அறிவு இருப்பது சுருதிகட்
கப்பாற்பட்ட இடத்தில்; சோம்பர் கண்டார் அ சுருதிக்
கண் தூக்கமே—அவர்கள் சுருதிகளை யோதி அவைகளிற்
கண்டது ஆனந்த நித்திரை யெய்துவதையே.

(பொழிப்பு) மேலை மந்திரத்தி லோதப்பெற்ற சோம்பல் நிலை யெய்திய சிவயோகிகள் இருப்பது பரநாத வெளியில்; அவர்கள் நிலைபெற்றிருப்பது ஒளியாயிருக்கின்ற கனக சபையின்கண்ணே; அவர்கள் அறிவிருப்பது சுருதிகட் கப்பாற்பட்ட இடத்தில்; அவர்கள் சுருதிகளையோதி யுணர்ந்தது ஆனந்த நித்திரை யெய்துவதையே.

நிட்டையிலமர்ந்திருத்தலை “சும்மா இருத்தல்” எனவும் சுருதிகள் கூறுநிற்கும். இந்நிலையே தூங்காமற் றூங்குவதாகிய ஆனந்த நித்திரையைப் பயப்பிக்கும். இதனை,

“சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக
மென்று சுருதியெல்லாம்
அம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங்
கேட்டும் அறிவின்றியே
பெம்மான் மவுனி மொழியையுந்
தப்பியென் பேதைமையால்
வெம்மாயக் காட்டி லலைந்தேனந்
தோவென் விதிவசமே.”

—(பாயப்புலி-36)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்காற் காண்க.

வெம்மாயக் காட்டில் அலைந்தேன்: என்றது, இந்திரிய வழிச் செல்லலால் விளையும் இன்னல்களை யுணராதது அவற்றின் நெறிப்பட்டு அவற்றினியல்பு தன்மாட்டு விளங்க நின்று அங்குமிங்கும் அலைந்து வாழ்நானே வீணாக்கினதைக் குறிக்கும். தூங்காமற் றூங்குவதாகிய யோக நிலைநிறைபெறும் பயனை வரும் மந்திரத்திற் கூறுகின்றார்.

17. தூங்கிக்கண் டார்சிவ லோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்சிவ யோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்சிவ போகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்நிலை சொல்லவெத் வாரே. (129)

(இ—ள்.) தம் உள்ளே—தங்கள் உள்ளத்தே; சிவ லோகமும் சிவயோகமும் சிவபோகமும்—சிவலோகத்தையும், சிவத்தோடு அத்துவிதமாய்ப் பொருந்தி நிற்பதாகிய யோக நிலையையும், (இவ்வாறு பொருந்தி நின்றலால் அனுபவிக்கும்) சிவபோகமாகிய பேரின்பத்தையும்; தூங்கிக் கண் டார்—தூங்காமற் றூங்குவதாகிய ஆனந்த நித்திரையிற்

கண்டார்கள்; தூங்கிக்கண்டார் நிலை சொல்வதெவ்வாறே — இவர்கள் எய்திய நிலையானது (மனவாக்குக்கு எட்டாதது : ஆதலான்) எவ்வாறு சொல்வதென்பதாம்.

சுத்தாவத்தையிற் றுரியநிலை யெய்தி நிட்டையி லமர்ந்திருத்தலே தூங்காமற் றாங்குவதென்பதும், சகலாவத்தையிற் றாங்கி விழித்தலால் யாதொரு பயனுமில்லை யென்பதும்,

“கட்டறுக்க வொண்ணு கருவிகர ணுதியெல்லாம்
சுட்டறுத்து நிட்டையிலே தூங்குவது மெக்காலம்”
—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 74)

என்னும் பத்திரகிரியார் திருவாக்காலும்,

“தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றாங்காமற் றாங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே”
—(பைங்கிளிக் கண்ணி, 30)

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்காலும் இனிது விளங்கும்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் ஞானச் சோம்பர்கட்கும், ஊனச் சோம்பர்கட்கும் உள்ள வேற்றுமை சாலப் பெரிதென்பது புலப்படும்.

தூங்காமற் றாங்கும் சுகாதீத அனுபவிகள் திருவருள் விலாஸப் பெருக்கை முற்றவுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சியைப் புறக்கரணங்களால் வெளியிட இயலாது,

“சொல்லுவ தறியேன் வாழி
தோற்றிய தோற்றம் போற்றி”

என்னும் நிலையிலுள்ளோராவர். அவர் அறிவின் பரப்பையும் ஆனந்தப் பெருக்கையும் அளவிட வல்லார் யாவர்? திருவருணெறியில் தவருது நின்றல்தானும் வேலை

கட்கெல்லாம் அரிய வேலையன்றோ. இத்தகைய பெரியாரைச் “சோம்பர்” என்று சிலர் இந்நாளில் இழித்துக் கூறுவது அறியாமையே யாகும். அது, மன்னுயிர்க்கிதம் செய்தலென்னும் சீரிய அறத்தை மேற்கொண்டு பெத்த நிலையினின்று புண்ணியஞ் செய்வோர் வாக்காலும், கரணத்தாலும், பொருளாலும், பிறர்நலம் குறித்துப் பாடுபடுதல்போல் ஞானிகள் உலோகோபகாரமாக உழைப்பதில்லை என்னுமோர் கருத்தேயாம். அது, ஆராய்ச்சிக் குறைவால் எழுங்கூற்றெனலாம். இவ்வாறு இழித்துக்கூறுபவர், சிவபெருமான் சனகாதி பெருந்தவத்தினர்க்கு, உண்மைப் பொருள்களைப் போதித்தருளியது, பிரசங்கத்தாலும் பொருளுதவியினாலும்ல்ல என்பதை அறியார்போலும். இஞ்ஞானச் சோம்பர்கள் “கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடும் அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு போமாறு” அமைந்தவர்கள். “இமையளவு முபகாரமல்லால் வேறென்றியக்கா” நற்குணக்கடலாயிருந்த ஒன்றாகிய இறைவனது “குறிப்பே குறிக்கொண்டு” நிற்கும் இச் சோம்பர்கள் உபகாரிகளாகாது ஒழிவது யாங்ஙனம்? ஆனால் அவர்கள் உபகரிக்கும் வழிகளிற் பல நமக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். திரிகரண சுத்தராய்த் தெய்வ நிச்சய புத்தியோடு வாழும் ஒருவன் பிரசங்கஞ் செய்யாவிடினும், பொருள் தராவிடினும், தன் வாழ்க்கைத் தூய்மையினாலேயே பலர்க்கும் பரம உபகாரியாகின்றான். திருமூலர், தாயுமானார், பட்டினத்தார் முதலியோர் இச்சோம்பர்கள் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவரன்றோ? இவர்கள் மன்பதைகள் உய்யுமாறுஈடும் எடுப்பும் அற்ற உபகாரத்தைத் தம் நூல்கள் வாயிலாகச் செய்தாரன்றோ? இங்ஙனமுமன்றி இறைவன் உயிர்கட்கு அருளுங்கால் நாமறியாவண்ணம் வேறு பல துறைகளில் இச்சோம்பர்கள் இறைவனுஞ்ஞைவழி நின்று பல உலகங்களில் பல சமயங்களில் உதவுதல் கூடும். சைவ சித்தாந்தம் மேலான ஆன்மாக்களைப் பாகுபடுத்தி அவர்கட்கு அலுவல்கள் விதித்திருப்பதை நோக்கின் இவ்வுண்மை தெற்றெனப் புலப்படும்.

இன்னும் ஓர் உண்மை கூறி இதனை முடிப்பாம். ஞானச் சோம்பன் ஒருவன் யாதாமொரு ஒதுக்கிடத்திருந்து உலக நன்மை கருதி ஓரெண்ணங் கொள்வானாயின் அதனால் விளையும் பயன் ஆயிரமாயிரம் பிரசங்கங்களாலும் சங்கங்களாலும் விளைவதரிதாம். ஆதலின் ஞானச் சோம்பர்க்கும் ஊனச் சோம்பர்க்கும் வேற்றுமை பெரிதென்க.

இந்நிலையை அருளுவது சிவபிரானே என்பதை வரும் மந்திரத்தினால் வற்புறுத்துகிறார்.

18. எவ்வாறு காண்பான் அறிவு தனக்கெல்லை
அவ்வாறு ருட்செய்வா னாதியன் றுனும்
ஒவ்வாத மன்றுள் உமைகாண ஆடும்
செவ்வானிற் செய்ய செழுஞ்சுடர் மாணிக்கம். (130)

(இ—ள்.) அறிவு தனக்கு எல்லை எவ்வாறு காண்பான்—தன் அறிவுக் கெட்டியபடி இறைவனை எந்தெந்த விதமாக எண்ணி ஒருவன் வணங்குகின்றானோ; அவ்வாறு அருள் செய்வான் ஆதியன் தானும்—அந்தந்த விதமாய் நின்று பயனையளிப்பவன் ஆதி பகவனே; (அவன்றான்) ஒவ்வாத மன்றுள் உமைகாண ஆடும்—உவமையற்ற கனகச் சபையின்கண்ணே உமாதேவி காணத் திரு நடனஞ் செய்யும்; செவ்வானிற் செய்ய செழுஞ்சுடர் மாணிக்கம்—செவ்விய சிதாகாயத்தில் செழிப்பாய்ப் பிரகாசிக்கும் மாணிக்க மணியாம்.

(பொழிப்பு) தன் அறிவுக்கு எட்டியபடி இறைவனை எந்தெந்த விதமாக எண்ணி ஒருவன் வணங்குகின்றானோ, அந்தந்த விதமாய் நின்று பயனை யளிப்பவன் ஆதி பகவனே. அவன்றான் உவமையற்ற கனகசபையின் கண்ணே உமாதேவி காண நடனஞ் செய்யும் சிதாகாயத்தில் செழிப்பாய்ப் பிரகாசிக்கும் மாணிக்க மணியாம்.

பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவோரும் சிவபிரான் ஏவல்வழி நின்று தங்கள் கிருத்தியங்களைச் செய்வதால் அவர்களை வழிபடுவதற்கேற்ற பயனை அளிப்பவன் சிவ பிரானே யாவன். சிவபிரான் என்பதை வலியுறுத்தவே, “செவ்வானிற் செய்ய செழுஞ்சுடர் மாணிக்கம்” என வோதியது.

இன்னும், பூதவிருளைக் கெடுப்பது ஆதித்தியன் ஒளி யாதலானும் அஞ்ஞானவிருள் கெட முதல்வனைச் செஞ் சுடராகவே பாவித்தல் வேண்டுமென்பது சகல சமயி களின் துணிபேயாம். இதுபற்றியே,

“செம்பொன் மேனிச் செஞ்சுடரே” எனவும்,

—(தாயுமா. பொன்னைமாதரை-11)

“முவுருவம் கண்டபோ தொன்றும் சோதி” எனவும்,

—(திருமங்கையாழ்வார்-திருநெடுந்தாண்டகம், 2)

“செம்பொருள் காண்ப தறிவு” எனவும்,

—(குறள், 358)

ஆன்றோர் திருவாய்மலர்ந் தருளியது. “செம்மை” என் னும் பண்படியினின்று “சிவப்பு” என்பது தோன்றியது போல், “சிவம்” என்பதுந் தோன்றியதென்பதே சித்தாந் திகளின் துணிபு. “சிவ” என்பதின் இரகசியப் பொருள் 10ஆவது மந்திரத்தின்கீழ் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவேயுமன்றி, காயத்திரி யென்பது தன்னை ஜபிப்ப வர்களை இரக்ஷிப்பதாகிய ஒரு தேவதையெனவும், அத் தேவதையானது ஓர் உன்னதமாகிய சிகரத்திலிருப்பதென வும், அதை வா வென்றழைத்து உபாசித்த பின்னர் மறு படியும் முன்னிருந்த தானத்திற்குப் போகும்படி அனுமதி கொடுப்பர் எனவும் கூறுப.

பிரமாணம்: —“உத்தமே சிகரே தேவி

பூம்யாம் பர்வத மூர்த்தனி

ப்ராமணேப்யோ ஹ்யநுஜ்ஞானம்

கச்ச தேவியதா சுகம்”

சிகரத்திலுள்ள தேவதையை வா என்றழைப்பதும் விதிப்படி சிவா என எண்ணுவதும் ஒரே இரகசியப் பொருளை விளக்கும்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் இறைவனுக்குச் சிவனென்னும் பெயர் சர்வ மத சம்மதமான பெயர் என்பது காண்க.

“எவ்வாறு காண்பான்”, “அவ்வாறருட் செய்வான்” என்பதின் கருத்து,

“வாது செய்து மயங்கு மனத்தராய்
ஏது சொல்லுவி ராகிலு மேழைகாள்
யாதோர் தேவ ரெனப்படு வார்க்கெலாம்
மாதே வன்னலாற் றேவர்மற் றில்லையே.”

—(ஐந்தாம் திருமுறை, 1009)

என்னும் அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கினும்;

“யாதொரு தெய்வங்கொண்டிர்
அத்தெய்வமாகி யாங்கே
மாதொரு பாகனூர்தாம் வருவர்”

என்னும் சிவஞான சித்தியார்ச் (சூ. 2-அதி. 2-பா. 25) செய்யுளினும்;

“எவரெவர்க ளெப்படிகண் டெந்தப் படிநினைத்தார்
அவரவர்க் கப்படிநின் றுனென்ப தெக்காலம்”

—(மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 227)

என்னும் பத்திரகிரியார் திருவாக்கினும் அமைந்துள்ளது.

சிவபிரான் அருளும் அருளின் பெருமையை வரும் மந்திரத்தால் விளக்குகிறார்.

19. மாணிக்கத் துள்ளே மரகதச் சோதியாய்
மாணிக்கத் துள்ளே மரகத மாடமாய்
ஆணிப்பொன் மன்று ளாடுந் திருக்கூத்தைப்
பேணித் தொழுதென்ன பேறுபெற் றுரே. (131)

(இ—ள்.) மாணிக்கத்துள்ளே மரகதச் சோதியாய் மரகத மாடமாய்—மாணிக்கமணியுள் மரகத மணியின் சோதியாயும் மரகத மாடமாயும் விளங்கும்; ஆணிப்பொன் மன்றுள் ஆடும் திருக் கூத்தை—உயர்ந்த கனசபையின் கண் நடிக்கும் திரு நடனத்தை; பேணித் தொழுது என்ன பேறுபெற்றார்—அன்போடு வழிபடுபவர்கள் பெறும் பேற்றை என்னென்று சொல்வது? மிகுந்த சிறப்புடைத்து என்றபடி.

(பொழிப்பு) மாணிக்கமணியுள் மரகதச் சோதியாயும் மரகத மாடமாயும் விளங்கும் உயர்ந்த கனசபையின்கண் நடிக்குந் திரு நடனத்தை அன்போடு வழிபடுபவர்கள் பெறும் பேற்றை என்னென்று சொல்வது? மிகுந்த சிறப்புடைத்து என்பதாம்.

ஏனைத் தேவர்கள்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடுகளையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டு அனுக்கிரகம் செய்பவன் சிவ பிரானையெனின் அவனையே வழிபடுபவர்கள் பெறும் ஆனந்தக்களிப்பானது மனவாக்குக்கெட்டாதது என்பார் “என்ன பேறு பெற்றாரே” என வியந்தோதி யருளினார். இக் கருத்து,

“பெற்ற பேற்றை யேதென்று சொல்வேன்”
என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கினும் அமைந்துள்ளது.

மாணிக்கமணி செக்கர்வான் நிறத்தோனாகிய சிவ பிரானைக் குறிப்பதாக முன்னரே கூறப்பெற்றுள்ளது. மரகதம் அவனை விட்டு நீங்காத இச்சாசத்தியைக் குறிக்கும்.

“மன்றும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்குன்றே”

—(தாயுமா. காண்பேனே—13)

“பச்சைநிற மாய்ச்சிவந்த பாகங் கலந்துலகை

இச்சையுட னீன்றானே யாங்காண்ப தெந்நாளோ”

—(தாயுமா. எந்நாட்—7

என்னுந் திருவாக்குகளும் இதனை வலியுறுத்தும்.

ஆதித்தியன் கதிர்களைத் தடுத்துத் திரும்பச்செய்து பார்க்கில் பல நிறங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தித் தோன்றாநிற்கும். அவைகளில் முக்கியமானவை ஐந்து. இவ்வைந்து நிறங்களுமே ஞானாதித்தியனாகிய சிவபிரான் கதிர்களாகிய பஞ்ச சத்திகளின் நிறங்களென முன்னர் ஓதப்பெற்றிருக்கிறது. இந் நிறங்களில் பச்சை நிறமே விசேடித்ததாதலான் இந்திர தனுவைப் பச்சை வில் என்பது மென்க. வெய்யிலின் வெப்பம் பசுமையான மர நிழலை யடைந்தவர்களுக்குத் தணிவதுபோல், பிறவி வெப்பமானது சிவபிரான் அருணிழலை யடைந்தவர்களுக்கு நீங்கும்.

“வெய்ய பிறவியெயில் வெப்பமெலாம் விட்டகல ஐயனடிநீழ லணையுநா ளெந்நாளோ”

—(தாயுமா. அருளியல்பு-13)

என்றார் பெரியோரும்.

“மாணிக்கத்துள்ளே ஹரகதச் சோதியாய்”

என்பதின் கருத்து,

“உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கும்”

—(திருவாசகம்-கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், 1)

என் னுந் திருவாக்கில் அமைந்துள்ளது.

கனகசபையின்கண் நடிக்கும் திரு நடனத்தை அன் போடு தெரிசித்தவர்கள் பெறும் பேற்றை என்னென்று கூறுவேனென்று வியந்தோதி, அப்பேற்றின் பெருமையை வரும் மந்திரத்திற் கூறுகின்றார்.

20. பெற்ற ருலகிற் பிரியாப் பெருநெறி
பெற்ற ருலகிற் பிறவாப் பெரும்பயன்
பெற்றாரம் மன்றிற் பிரியாப் பெரும்பேறு
பெற்ற ருலகுடன் பேசாப் பெருமையே. (132)

(இ—ள்.) உலகில் பிரியா பெருநெறி—இவ்வுலகத்தில் தங்களை விட்டு நீங்காத ஞான நெறியையும்; உலகில் பிறவா பெரும் பயன்—இவ்வுலகத்தில் இன்னும் பிறவா மையாகிய மேலான பயனையும்; அம் மன்றின் பிரியா பெரும்பேறு—அந்த ஒப்பற்ற கனக சபையினின்றும் நீங்காத முத்திப்பேற்றையும்; உலகு உடன் பேசா பெருமை—உலகத்தாரோடு பேசாத பெருமையுமாகிய இவைகளை; பெற்றார்—(முதல்வனைக் கனகசபையின்கண் வழிபட்டவர்கள்) பெற்றார்கள் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) இவ்வுலகத்தில் தங்களை விட்டு நீங்காத ஞான நெறியையும், இவ்வுலகத்தில் இன்னும் பிறவாமை யாகிய மேலான பயனையும், ஒப்பற்ற கனகசபையி னின்றும் நீங்காத முத்திப் பேற்றையும், உலகத்தா ரோடு பேசாத பெருமையுமாகிய இவைகளை முதல்வனைக் கனகசபையின்கண் வழிபட்டவர்கள் பெற்றார்கள் என்ப தாம்.

“பெற்றோம் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக் கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமேன்—சற்றேனு நீக்கற்ற விற்ப நிலைபொருந்தி ஏசற்று வாக்கற்றூற் பேசுமோ வாய்.”

—(தாயுமா. உடல் பொய்யுறவு, 42)

என்னுந் திருவாக்கினையும் கருதிக்கொள்க.

பெருநெறி யென்றது ஞானநெறியை. இதைவிட உலகத்தில் மேலான நெறியில்லை. “ஞானத்தின் மிக்க அற நெறி நாட்டில்லை” என்னுந் திருவாக்காற் காண்க;

ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் கெடும். அது கெட்டால் பிறவித் துன்பம் நீங்கும். ஆதலின், ஞானத்தின் பின் பிறவாமையாகிய பயனையும், பிறவாமை யெய்தினும் பேரின்பத்தை யனுபவிக்கச் சிவபிரான் திருவடியைவிட்டு

நீங்காத சாதனை புரிதல் வேண்டுமாதலின் பிறவாப் பெரும் பயனின் பின் மன்றிற் பிரியாப் பெரும்பேற்றையும், இவ்வாறு சிவபிரான் திருவடியை விட்டு நீங்காத உலகத்தை விட்ட நிலையானது மௌன நிலையை விளைக்கும். ஆதலின், மன்றிற் பிரியாப் பெரும் பேற்றின் பின் உலகுடன் பேசாப் பெருமையையும் வைத்து முறைப் படுத்தி யோதி யருளினர்.

வாயாற் பேசுபவர்கள் நிட்டையிலே நிலையார் என்பதும், நிட்டாபரர் வாயாற் பேசார் என்பதும், இதை விளக்கவே மௌனகுருவானவர் கல்லால விருஷத்தின் நீழலில் கைகாட்டிச் சமாதியிலிருந்தார் என்பதும்,

“சொன்னவர்தாம் நிட்டை தொகுத்திரார் நிட்டையிலே மன்னினவர் போதியார் மாமௌனன்—தன்னுள் விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்கவட நீழ் விருப்பா னிருவிகற்பத தே”

—(தாயுமா. உடல் பொய்யுறவு, 61)

என்னுந் திருவாக்கால் விளங்கும்.

பிறவாமைக்குக் காரணம் பேசாப் பெருமையே.

இதனை,

“பெரும்பிறவி சாராமற் கற்றோமே மோனக் கரு”

என்னுந் திருவாக்காற் காண்க.

• “செயலற் றிருப்பார் செகத்தோடுஞ் சேரார்”

என்றதும் மேற்கூறிய கருத்துப்பற்றியே.

உலகியல் மாறாதவர்களுடன் சேர்தலும் பேசுதலும் முதல்வன் பெருங் கருணையை மறக்கச் செய்யும்.

வரும் மந்திரத்தில் இந்திரியங்களை விடயங்களிற் செல்லாமல் அடக்குவதாகிய பெருமையை யறிந்து அதன் பயனாகிய பிறவாமையை முதல்வன் அளிப்பதை விளக்குகிறார்.

21. பெருமை சிறுமை யறிந்தெம் பிரான்போ
லருமை யெளிமை அறிந்தறி வாரா
ரொருமையு ளாமைபோ லுள்ளைந் தடக்கி
யிருமையுங் கேட்டிருந் தார்புரை யற்றே. (133)

(இ—ள்.) எம்பிரான் போல்—எமது இறைவனைப்போல்; பெருமை—(பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்குதலா லுளதாகும்) பெருமையையும்; சிறுமை—அவைகளை யடக்காததால் உளதாகும் சிறுமையையும்; அறிந்து—தெரிந்து; அருமை—(பெருமையின் பயனாகிய) கிடைத்தற்கரிதாகிய பிறவாமையையும்; எளிமை—(சிறுமையின் பயனாகிய) தாழ்வாகிய பிறப்பையும்; அறிந்தறிவார் ஆர்—அறிந்து முறையே இவற்றை அப் பெருமை சிறுமைக்குப் பயனாய் வரும்படிக்கும் திருவுளங் கொள்பவர் யார்? ஒருவருமில்லை; (இவ் வுண்மையை யுணர்ந்த ஞானிகள்) ஒருமையுள்—ஒரு பிறப்பின்கண்ணே; ஆமைபோல்—ஆமையைப் போல்; உள்ளந்தடக்கி—(பிறவித் துன்பத்துக் கேதுவாய் வரும் விடயங்களிற் போக லொட்டாது) ஐந்திந்திரியங்களையும் உள்ளே அடக்கி; புரையற்று—குற்றம் நீங்கப்பெற்று; இருமையும் கேட்டிருந்தார் -- பெருமை சிறுமையாகிய இரண்டின் தன்மையையும் ஆராய்ந்தறிந்து மௌனமாயிருந்தார் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்குதலாலாகும் பெருமையையும், அவைகளை யடக்காததாலாகும் சிறுமையையும் அறிந்து, அவைகளை யடக்குபவர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிதாகிய பிறவாமையையும் அடக்காதவர்களுக்குத் தாழ்வாகிய பிறப்பையும் அளிக்கவல்லார் எமது தி.—8

இறைவனைப்போல் யார் உளர் ? ஒருவருமில்லை ; (ஆதலின் இவ்வுண்மையை யுணர்ந்தவர்கள்) துன்பத்துக்கேதுவாய் வரும் விடயங்களிற் போகவொட்டாது ஆமைபோல் ஐந்திந்திரியங்களையும் உள்ளே அடக்கிக் குற்றம் நீங்கப் பெற்றுப் பெருமை சிறுமையாகிய இரண்டின் தன்மையையும் ஆராய்ந்தறிந்து நிட்டாபரராய் மௌனமாய் இருந்தார்கள்.

இக் கருத்தையொட்டியே எமது திருவள்ளுவ நாயனார் மனவாக்குக் காயங்களைத் தீயவழியிற் செல்லாமல் அடக்குவதாகிய அறம் தேவருலகத்திற் கொண்டுபோய் விடுமென்றும், அடங்காமையாகிய பாவம் நரகத்திற் செலுத்தி விடுமென்றும்; அடக்கமுடையவன் உயர்ச்சி மலையினும் மிகப் பெரிதென்றும்; ஒருவன் ஒரு பிறப்பின்கண்ணே ஆமையைப்போல் ஐந்தையும் அடக்க வல்லவனாகில் அவ் வல்லமை அவனுக்கு எழுபிறப்பின்கண்ணும் உறுதியுடைத்தென்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளியது :

(i) “அடக்க மமரரு ளுய்க்கும் அடங்காமை
யாரிரு ளுய்த்து விடும்” —(குறள், 121)

(ii) “நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றேற்றம்
மலையினு மாணப் பெரிது” —(குறள், 124)

(iii) “ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து” —(குறள், 126)

என்பவற்றிற் காண்க.

மேற்கூறிய கருத்து,

“ஆமை வருமாட்கண் டைந்தொடுக்கஞ் செய்தாற்போல்
ஊமை யுருக்கொண் டொடுங்குவது மெக்காலம்”

—(பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், 19)

என்னும் திருவாக்கினும்,

“செய்தற் கரிய செயல்பலவும் செய்துசிலர்
எய்தற் கரியதனை எய்தினார்—ஐயாநாம்
செய்யாமை செய்து செயலறுக்க லாயிருக்கச்
செய்யாமை செய்யாத வாறு”

என்ற திருக்களிற்றுப்படியார்த் (61) திருப்பாட்டினும்
அமைந்துள்ளது.

வரும் மூன்று மந்திரங்களில் முத்தியிலக்கணம்
உணர்த்தப்பெறுகிறது.

22. புரையற்ற பாலினு ணெய்கலந் தாற்போல்
திரையற்ற சிந்தையு ளாரிய னென்செப்பும்
உரையற் றுணர்வோ ருடம்பிங் கொழிந்தாற்
கரையற்ற சோதி கலந்த சத்தாமே. (134)

(இ—ள்.) புரை அற்ற பாலினுள் நெய் கலந்தாற்போல்
—குற்றமற்ற பாலில் நெய் கலந்தாற்போல்; திரை யற்ற
சிந்தையுள் ஆரியன் என் செப்பும்—சலனமற்ற சிந்தை
யுள் அத்துவிதமாய் நிற்கும் சற்குருவானவர் சொல்வது
யாதெனில்; உரை அற்று உணர்வோர் உடம்பு இங்கு
ஒழிந்தால்—பேச்சற்று மெளன நிலையில் நிற்கும் தெளி
வடைந்த உயிரானது வாழும் உடம்பானது நாசமானால்;
கரை அற்ற சோதி கலந்த சத்து ஆமே—எல்லையில்லாத
அருட் சோதியில் கலந்த சத்து ஆகுமென்பதாம்.

(பொழிப்பு) குற்றமற்ற பாலில் நெய் கலந்தாற்போல்
சலனமற்ற சிந்தையுள் அத்துவிதமாய் நிற்கும் சற்குரு
வானவர் சொல்வது யாதெனில், பேச்சற்று மெளன நிலை
யில் நிற்கும் தெளிவடைந்த உயிரானது வாழுதற்கிட
மாகிய உடம்பு நாசமானால் எல்லையில்லாத அருட்சோதி
யிற் கலந்த சத்தாகுமென்பதாம்.

இம் மந்திரத்தின் கருத்து: ஞானிகள் இந்தச் சரீரத் தோடும் கூடிநின்றே சிவபிரான் திருவடியே பற்றுக் கோடாக மௌனமாயிருந்து இந்தச் சரீரம் நீங்கினால் பரமுத்தி யடைவார்கள் என்பதாம்.

இதனே,

“கண்ணுத லதனிறை வதனிற் கலந்து
காயம் கழிந்தக்கால் எங்கும், கருதரன் போனிற்பர்”

என்னுந் திருவாக்காலும் காண்க.

23. சத்த முதலைந்துந் தன்வழித் தான்சாரிற்
சித்துக்குச் சித்தன்றிச் சேர்விடம் வேறுண்டோ
சுத்த வெளியிற் சுடரிற் சுடர்சேரும்
அத்த மிதுகுறித் தாண்டுகொ ளப்பிலே. (135)

(இ—ள்.) சத்தம் முதல் ஐந்தும் தன்வழி தான் சாரில் —சத்தமாத்ரி விடயங்கள் (ஆன்மாவை உபாதியாது) தங்கள் இனமாகிய அசத்தைச் சேர்ந்தவழி; சித்துக்கு சித்து அன்றி சேர்விடம் வேறு உண்டோ—உணர்த்த வுணரும் சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கு உணர்த்தும் சித்தாகிய இறைவன் திருவடியைவிட சேரும் இடம் வேறு உண்டோ? (இல்லை.) இதுபோல்; சுத்த வெளியில் சுடரில் சுடர் சேரும் — சிதா காயத்தில் சுயம் சோதியாகிய திருவருளில் ஆன்மப்பிரகாசம் சேரும்; அத்தம் இது குறித்து ஆண்டுகொள் அப்பிலே—இவ்வுண்மையைக் கடல் நீரிற் கண்டு கொள்க.

(பொழிப்பு) சத்தமாத்ரி விடயங்கள் (ஆன்மாவை உபாதியாது) தங்கள் இனமாகிய அசத்தைச் சேர்ந்தவழி உணர்த்த வுணரும் சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கு உணர்த்தும் சித்தாகிய இறைவன் திருவடியைவிடச் சேரும் இடம் வேறு உண்டோ? இல்லை. இதுபோல் சிதாகாயத்தில் சுயம் சோதியாகிய திருவருளில் ஆன்மப்பிரகாசம் சேரும். இவ்வுண்மை கடல் நீரிற் கண்டு கொள்க.

படிகமானது எவ்வாறு தன்னையடுத்த பஞ்ச வன்னங்களின் இயல்பே தன்மாட்டுக் காட்டிநிற்குமோ அவ்வாறு பெத்த நிலையில் ஆன்மாவானவன் பஞ்சேந்திரியங்களின் வசப்பட்டு அவைகளினியல்பே தன்மாட்டு விளங்க நிற்பான். திருவருளால் தத்துவசோதனை செய்து, ஞானத்தைத் தடைசெய்து நிற்கும் இந்திரியங்களின் வேறுவான் தன்னைக்கண்டால் ஆன்மாவுக்குச் சாதி முறைமையால் சேர்விடம் சிவபிரான் திருவடியே என்பதாம்.

இக் கருத்து,

- (i) “மாயா சகமீலையேல் மற்றெனக்கோர் பற்றுமில்லை
நீயேநா னென்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே”

—(தாயுமா. பராபர-107)

- (ii) “தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே”

—(தாயுமா. பராபர-94)

என்னுந் திருவாக்குகளில் அமைந்துள்ளது.

கடல் நீரிற் கண்டுகொள் என ஓதிய விடயத்தை வரும் மந்திரத்தில் விளக்கிக் கூறுகின்றார்.

24. அப்பினிற் கூர்மை யாதித்தன் வெம்மையால்
உப்பெனப் பேர்பெற் றுருச்செய்த வவ்வுரு
அப்பினிற் கூடிய தொன்றாகு மாறுபோல்
செப்பினிற் சீவன் சிவத்து ளடங்குமே. (136)

(இ—ள்.) அப்பினில் கூர்மை—கடல் நீரில் நுட்பமாயுள்ள உவர்ப்பானது; ஆதித்தன் வெம்மையால்—தூரியனது வெப்பத்தால்; உப்பு எனப் பேர் பெற்று—உப்பு என்னும் பெயரைப் பெற்று; உரு செய்த அவ் உரு—உரு

வத்தை யெய்திய அவ்வுப்பு; அப்பினில் கூடி அது ஒன்றாகும் ஆறுபோல்—அது மீளத் தண்ணீரிற் சேர்ந்து அதனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்றல்போல்; செப்பில் சீவன் சிவத்துள் அடங்கும்—சொல்லில் ஆன்மாவான வன் சிவபிரான் வியாபகத்துளடங்கி அத்துவிதமாய் நிற்பான் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) கடல் நீரில் நுட்பமாயுள்ள உவர்ப்பானது துரியனது வெப்பத்தால் உப்பு என்னும் பெயரைப் பெற்று உருவத்தை யெய்தியதானது மீளத் தண்ணீரிற் சேர்ந்த வழி அதனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்றல் போல் ஆன்மாவானவன் சிவபிரான் வியாபகத்துளடங்கி அத்து விதமாய் நிற்பான்.

இக் கருத்தையொட்டியே எமது பத்திரகிரியார்,

“அப்பி லுறையுமுப்பு மரனடியிற் சேர்ந்தோரும்
செப்பிலொன்றாய்த் தோன்றுமெனச் செப்புவது
மெக்காலம்”

—(மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல், 68)

எனவும்,

தாயுமான சுவாமிகள்,

“அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே”

—(பராபர—147)

எனவுந் திருவாய்மொலர்ந்தருளினர்.

சிவத்துளடங்கிய ஆன்மாவின் நிலைக்களத்தை வரும் மந்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

25. அடங்குபே ரண்டத் தணுவண்டஞ் சென்றங்
கிடங்கொண்ட தில்லை யிதுவன்றி வேறுண்டோ
கடந்தொறு நின்ற வுயிர்கரை காணிற்
றிடம்பட நின்றான் திருவடி தானே. (137)

(இ—ள்.) பேர் அண்டத்து அடங்கு அணு—பெரிய உலகில் நிறைந்துள்ள சட அணுக்கள்; அண்டஞ் சென்று—ஆகாயத்திற் சென்று; அங்கு இடம் கொண்டதில்லை—அங்கு வேறிடத்தைப் பற்றி நின்றதில்லை; இது அன்றி வேறுண்டோ—இது அல்லாமல் வேறு உண்மையுளதோ? இல்லை. இதுபோல்; கடந்தொறு நின்ற உயிர்—ஒவ்வொரு உடலின்கண்ணுமுள்ள ஆன்மாவும்; கரை காணில்—முத்திக்கரை யெய்தின்; திருவடிதான் திடம்பட நின்றான்—சிவபிரான் திருவடியையே பற்றி உறுதியாய் நிற்கும் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) பெரிய உலகில் நிறைந்துள்ள சட அணுக்கள் ஆகாயத்திற் சென்று அங்கு வேறிடத்தைப் பற்றி நின்றதில்லை; இதுவல்லாமல் வேறு உண்மையுளதோ? இல்லை. இதுபோல், ஒவ்வொரு உடலின்கண்ணுமுள்ள ஆன்மாவும் முத்திக்கரை யெய்தின் சிவபிரான் திருவடியையே பற்றி உறுதியாய் நிற்கும்.

(வி—ரை.) இவ் வுலகத்தின்கண் உள்ள அணுக்கூட்டங்கள் பூதாகாயத்துக்கப்பாற் போகுமறில்லை. அது போல் ஆன்மாக்கள் தணுவாதிகளைப் பெறலும், வளர்தலும், தேகம் நாசமடைதலும், இளைப்பாறுதலும், அணுக்கிரகம் பெறலும் திருவருளிலேயே. வேறிடத்திலல்ல.

“அருளிற் பிறந்திட் டருளில் வளர்ந்திட்
டருளி லழிந்தினைப் பாறி மறைந்திட்
டருளான வானந்தத் தாரமு தாட்டி
அருளாலென் னந்தி யகம்புகுந் தானே” (1800)

என்னும் மந்திரத்தானும்,

“எட்டுத் திசையுமொன்று யின்பமாய் நின்றவுன்னை
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறே பராபரமே” (பராபர-338)

என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும் காண்க.

பெத்த நிலை, முத்தி நிலை யிரண்டினும் திருவருளிலேயே இருப்பதானால் ஆன்மாக்கள் தவங்களைப் புரிந்து முத்தியடைய முயலுவானேன்? எனில், இவ்வுலகத்தில் படல விசேடத்தால் ஒளி மழுங்கிய கண்ணிடத்தும் அது நீங்கி ஒளி விளங்கிய கண்ணிடத்தும் வேற்றுமையின்றி ஆதித் தன் சமமாய் நின்றாலும், அவ்வாதித்தன் காட்சியில்லாத கண்ணுக்கு மாயையிருட்டாய்த் தோன்றுவானன்றி ஒளி விளங்கிய கண்ணுக்குத் தோன்றுமாறுபோல் விளங்கித் தோன்றான். அதுபோல் முதல்வன் பெத்தர்மாட்டும் முத்தர் மாட்டும் அத்துவிதமாய் ஒப்ப நின்றாலும் முத்தருக்கு விளங்கித் தோன்றிச் சிவானந்தம் மேலிடச் செய்வதுபோல் பெத்தருக்கு விளங்கித் தோன்றான் ஆதலின் என்க. இதை,

“அருட்கண் ணிலாதார்க் கரும்பொரு டோன்று
அருட்கண்ணி னோர்க்கெதிர் தோன்று மரனே
இருட்கண்ணி னோர்க்கிங் கிரவியுந் தோன்றுத்
தெருட்கண்ணி னோர்க்கெங்குஞ் சீரொளி யாமே.” (1808)

என்னும் மந்திரத்தினும் விளக்கியுள்ளார்.

முத்திக்கரை யெய்திய ஆன்மாக்கள் திருவடியைப் பற்றி நிற்பதன்றி வேறிடத்தைப் பற்றி நிற்பதில்லை யென்னும் உண்மையை வரும் மந்திரத்தினும் வற்புறுத்து கிறார்.

26. திருவடி யேசிவ மாவது தேரிற்
றிருவடி யேசிவ லோகஞ் சிந்திக்கிற்
றிருவடி யேசெல் கதியது செப்பிற்
றிருவடி யேதஞ்ச முட்டெளி வார்க்கே. (138)

(இ—ள்.) தேரில்—(நூல்களை) ஆராய்ந்தறியில்; சிவமாவது—சிவத்தன்மையெய்துதல் என்பதும்; சிந்திக்கில்—(நூல்களை ஆராய்ந்தறிந்த விடயத்தைச்) சிந்தித்துப் பார்க்கில்; சிவலோகம்—சிவலோகம் என்பதும்; சொல்லில்—(சிந்தித்துப் பார்த்த விடயத்தைச்) சொல்லில்; செல்கதி—(ஆன்மாக்கள்) முடிவிற சென்றடையும் குறிக் கோளாவதும்; தஞ்சம்—புகலிடமாவதும்; உள்தெளிவார்க்கு—(பதி பசு பாசங்களின் இயல்பை) உள்ளவாறுணர்ந்தவர்களுக்கு; திருவடியே—சிவபிரான் திருவடியே அதுவன்றி வேறல்ல என்பதாம். ஏ—பிரிநிலைப்பொருளது.

(பொழிப்பு) நூல்களை யாராய்ந்தறியில் சிவத்தன்மையெய்துதல் என்பதும், ஆராய்ந்தறிந்த விடயத்தைச் சிந்தித்துப் பார்க்கில் சிவலோகம் என்பதும், சிந்தித்துணர்ந்ததைச் சொல்லில் ஆன்மாக்கள் முடிவிற சென்றடையும் குறிக்கோளாவதும், புகலிடமாவதும், முப்பொருள்களின் இயல்பை உள்ளவாறுணர்ந்தவர்களுக்குச் சிவபிரான் திருவடியே என்பதாம். இம் மந்திரத்தின் கருத்தும்,

“சத்த முதலைந்துந் தன்வழித் தான்சாரில்” (135)
என வரும் மந்திரத்தின் கருத்தும்,

கீழ்வரும் தாயுமானார் (பொன்னை-69) திருவாக்கில் அமைந்துள்ளன :

“எங்கு மென்னை யிகலுற வாட்டியே
பங்கஞ் செய்த பழவினை பற்றற்றால்
அங்க ணுவுன் னடியினை யன்றியே
தங்க வேறிட முண்டோ சகத்திலே.”

வரும் மந்திரத்தில் ஓரோர் சமயம் சமாதி சலனம்வந்த காலத்தில் மீளச் சமாதி நிலையெய்தல் குருவாயெழுந்தருளி வரும் அருளானன்றி அமையா தென்பதை விளக்குகிறார்.

27. தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவுரு சிந்தித்த ருனே. (139)

(இ—ள்.) குருவின் திருமேனி காண்டல்—குருவின் திருமேனியைத் தெரிசித்தலும்; குருவின் திருநாமஞ் செப்பல்—அவர் திருநாமத்தை விதிப்படி உச்சரித்தலும்; குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்—அவர் அருளும் உபதேச மொழியைக் கேட்டலும்; குருவுரு சிந்தித்தல்—அவர் உருவமாகிய மந்திரத்தை விதிப்படி சிந்தித்தலுமே; தெளிவு—கலங்கிய சமாதிநிலையைத் தெளியச் செய்வனவாம். உம்மைகள் தொக்கன.

(பொழிப்பு) குருவின் திருமேனியைத் தெரிசித்தலும் அவர் திருநாமத்தை விதிப்படி உச்சரித்தலும், அவர் அருளும் உபதேச மொழியைக் கேட்டலும், அவர் உருவமாகிய மந்திரத்தைச் சிந்தித்தலுமே, கலங்கிய சமாதி நிலையைத் தெளியச் செய்வனவாம்.

இவ்வாறு குருவின் திருவருளைப் பெறின் அடையும் பயனை வரும் மந்திரத்திற் கூறுகிறார்.

28. தானேபுல னேந்தும் தன்வச மாயிடும்
தானேபுல னேந்தும் தன்வசம் போயிடும்
தானேபுல னேந்தும் தன்னில் மடைமாறும்
தானேதனித் தெம்பிரான் றன்னேச் சந்தித்தே. (140)

(இ—ள்.) தனித்து — ஐம்புலன்களின் வேறுவான் தன்னைக்கண்டு; (ஆன்மாவானவன்) எம்பிரான் தன்னைச் சந்தித்து - எமது இறைவனாகிய சிவபிரானைத் தெரிசித்தால்; புலனைந்தும் தானே தன்வசமாயிடும், தன்வசம் போயிடும், தன்னில் மடைமாறும்—ஐம்புலன்களும் வேறு

காரணம் வேண்டாது ஆன்மாவின் வசமாகி, ஆன்மா செலுத்தும் வழியிற் புகுந்து, அவன் திருப்பும் வழிகளி லேயே திரும்பும் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) ஆன்மாவானவன் ஐம்புலன்களின் வேறாவான் தன்னைக் கண்டு எமது இறைவனாகிய சிவ பிரானைத் தெரிசித்தால் ஐம்புலன்களும் அவன் வசமாகி அவன் செலுத்தும் வழியிற் புகு அ அவன் திருப்பும் வழி களிலே திரும்பும். அவனை மீறி ஒரு சிறிதும் சேட்டியா என்பதாம்.

ஐந்து குதிரை பூட்டிய தேரிற் செல்வோன் அக் குதிரைகள் ஈர்க்கும் வழியெல்லாம் தானேடி உழன்று, பின்னர் அவற்றைத் தன் வயப்படுத்தினால் தான் விரும்பு மிடத்திற்கு அவற்றைச் செலுத்தி நலமுறல் போல், ஐம்புலன்களும் திருவருளால் தன் வசமாயின் ஆன்மா திருவடியை அடைதல் திண்ணம். இக் கருத்து,

“இந்திரிய மெனைப்பற்றி நின்றேஎன் வசத்தி
 னிசையாதே தன்வசத்தே யெனையீர்ப்ப திவற்றைத்
 தந்தவன்ற னானைவழி நின்றிடலா லென்றுந்
 தானறிந்திட டவற்றினெடுந் தனையுடையான்
 வந்தனைசெய் திவற்றின்வலி யருளினால் வாட்டி
 வாட்டமின்றி யிருந்திடவும் வருஞ்செயல்க
 முந்தனுடைச் செயலென்று முடிந்தெழுக வினைகள்
 முளாவங் காளாகி மீளா னன்றே.”

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார்ச் (சூ. 10—அதி. 2—பா. 3)
 செய்யுளினும் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு ஐம்புலன்களும் தன்வசமாய் நிற்கும் சிவ ஞானியின் ஜீவன் முத்த நிலையை வரும் மந்திரத்திற் கூறுகிறார்.

29. சந்திப்பது நந்தி தன்திருத் தாளினை
 சிந்திப்பது நந்தி செய்ய திருமேனி
 வந்திப்பது நந்தி நாமமென் வாய்மையாற்
 புந்திக்குள் நிற்பது நந்திபொற் போதமே. (141)

(இ—ள்.) (ஐம்புலன்களும் என் வசப்படின) சந்திப்பது நந்திதன் திருத்தாளினை—நான் தெரிசிப்பது சிவபிரான் சீபாதமாகிய திருவருளையே; சிந்திப்பது நந்தி செய்ய திருமேனி—சிந்தனை செய்வது அவர் செவ்விய திருமேனியாகிய பஞ்சாக்கரத்தையே; என் வாய்மையால் வந்திப்பது நந்தி நாமம்—என் வாக்கால் புகழ்வது அவர் திருநாமத்தையே; நந்தி பொற்போதமே புந்திக்குள் நிற்பது—அவர் சிவஞான உபதேசமே எனது புத்தியில் நிலைத்து நிற்பது என்பதாம்.

(பொழிப்பு) ஐம்புலன்களும் என் வசப்படின நான் தெரிசிப்பது சிவபிரான் திருவடியாகிய திருவருளையே; சிந்தனை செய்வது அவர் செவ்விய திருமேனியாகிய பஞ்சாக்கரத்தையே; என் வாக்காற் புகழ்வது அவர் திருநாமத்தையே; என் புத்தியை விட்டு நீங்காமல் நிற்பது அவர் அருளிய சிவஞான உபதேசமே. இவையின்றி வேறொன்றினையும் காண்பதில்லை என்பதாம்.

சிவஞான சித்தியார் (சூ. 11—பா. 2-ல்)

“பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தார் பரமே
 டார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்”

எனவோதியதும் இம் மந்திரத்தின் கருத்தை விளக்கும்.

இந் நிலையை யெய்திய சீவன் முத்தர் அடையும் சாயுச்சிய நிலையை வரும் மந்திரத்திலுணர்த்துகிறார்.

30. போதந் தருமெங்கள் புண்ணிய நந்தியை
 போதந் தனில்வைத்துப் புண்ணிய ராயினோர்
 நாத னடத்தா னயனங் களிகூர
 வேதந் துதித்திடப் போயடைந்தார் விண்ணே. (142)

(இ—ள்.) போதந்தரும் எங்கள் புண்ணிய நந்தியை
 —சிவ ஞானத்தை அருளும் எமது இறைவனாகிய நின்மல
 சிவபிரானே; போதந்தனில் வைத்து புண்ணியராயினோர்—
 அருளே கண்ணாகத் தம் போதத்திற் பொருந்தப்பெற்ற
 புண்ணியர்; நாதன் நடத்தால்—நாதன் திரு நடனத்தால்;
 நயனம் களிகூர—கண்கள் இன்பமெய்தவும்; வேதம்
 துதித்திட—வேதம் துதிக்கவும்; விண்போய் அடைந்தார்—
 மேலான சிதாகாயத்தை அடைந்தார்கள் என்பதாம்.

(பொழிப்பு) சிவ ஞானத்தை அருளும் எமது இறைவ
 னாகிய நின்மல சிவபிரானே ஞானிகள் தங்கள் அறிவின்
 கண்ணே வைத்து அவன் திரு நடனத்தால் கண்கள்
 இன்பமெய்தவும், வேதம் துதிக்கவும், மேலான சிதாகா
 யத்தை அடைந்தார்கள் என்பதாம்.

ஈண்டு, “போதந்தனில் வைத்துப் புண்ணியராயி
 னோர் போயடைந்தார் விண்ணே” என்றதும்,

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரத்தில்,

“ஏற்ற தொண்டரை யண்டர்வெள்
 ளானையி னெதிர்வலங் கொண்டேற்ற
 நாற்ற டங்கடன் முழக்கென
 வைவகை நாதமீ தெழுந்தார்ப்பப்
 போற்றி வானவர் பூமழை
 பொழிந்திடப் போதுவா ருயிரெல்லாஞ்
 சாற்று மாற்றங்க ளுணர்பெருந்
 துணைவரை மனத்தினிற் கொடுசார்ந்தார்.”

என்னும் பெரிய புராணச் செய்யுள் (வெள்ளானை-34)
 கூறியதும் ஒரே சித்தாந்தக் கருத்தை விளக்கும்.

புண்ணிய நந்தியைப் போதந்தனில் வைத்துப் புண்ணியராயினோர் என்றதால் ஞானிகள் முடிவில் அவனையாகின்ற சாயுச்சிய நிலையையும், அழியாத விண்ணைப் போய் மீளாதவண்ணம் அடைந்தார் எனவே சத்தாகியும் (உண்மை), போதந்தனில் வைத்து என்றதால் சித்தாகியும் (அறிவு), நயனங் களிகூர என்றதால் ஆனந்தமாகியும், ஆக இறைவனது தன்மையாகிய சச்சிதானந்த சொரூபத்தை யடைகிறார்கள் என்பது குறிக்கப்பெற்றது.

ஆசிரியர், முதலிரண்டு மந்திரங்களில்,

(i) குருவாயெழுந்தருளிவந்து உபதேசம் அருளுவது சிவபிரானே என்பதையும்,

(ii) (மல மறைப்பான் முடப்பெற்றிருந்த அருட்கண்ணைத் திறக்கச் செய்தாலன்றி முதல்வன் உயிர்க்குயிராய் நிறுபுகரிப்பதும் அத்துவித நிலையும், பதி பசு பாசங்களினியல்பும் விளங்காவாதலான்) அருட்கண்ணைத் திறக்கச் செய்து உபதேச மொழிகளை யருளி முத்தி பயப்பிப்பதையும் தொகுத்துக் கூறி,

(iii) முன்னுவது மந்திரத்தில் முப்பொருள்களினியல்பையும்,

(iv) 4 முதல் 8 வரையுள்ள மந்திரங்களில் மல நீக்கம் செய்யுமாற்றையும்,

(v) 9ஆவது மந்திரத்தில் மலம் நீங்கப்பெற்றவர்களின் நிலையையும்,

(vi) 10ஆவது மந்திரத்தில் அவர்கள் அனுட்டிக்கும் சாதனைகளினியல்பையும்,

(vii) 11ஆவது மந்திரத்தில் அச் சாதனைகளாற் பெறும் பயனையும்,

(viii) 12 முதல் 17 வரையுள்ள மந்திரங்களில் அச் சாதனையிற் சித்தி பெற்றவர்களினியல்பையும்,

(ix) 13 முதல் 19 வரையுள்ள மந்திரங்களில், வேறு தேவர்களை வழிபட்டு முத்தியடைதல் கூடாதோவென்னும் ஆசங்கையை நீக்க, அத் தேவர்களெல்லாம் சிவபிரான் ஏவல்வழி நிற்பவர்களாதலான் அவ் வழிபாட்டுக்குத் தக்க பயனை யளிப்பது சிவபிரானும் அவனை விட்டு நீங்காத அருட் சத்தியுமே என்பதையும்,

(x) 20 முதல் 26 வரையுள்ள மந்திரங்களில், வேறு தேவர்களை வழிபடுபவர்கட்கு அவ் வழிபாட்டுக்குத் தக்க பயனை யளிப்பவர் சிவபிரானே யாதலான் அவனை நேரில் வழிபடுபவர்கள் பெறும் பேற்றின் விசேடத்தையும், இயல்பையும்,

(xi) 27ஆவது மந்திரத்தில் ஓரோர் சமயம் சமாதி சலனம் வந்த காலத்தில் மீளச் சமாதிநிலை யெய்தல் குருவா யெழுந்தருளி வரும் அருளை மன வாக்குக் காயங்களால் வழிபட்டா லன்றி அமையாதென்பதையும்,

(xii) 28ஆவது மந்திரத்தில் அருளை வழிபடுவதால் ஆம் பயனையும்,

(xiii) 29ஆவது மந்திரத்தில் அருளை வழிபட்டு ஐம் புலன்களும் தங்கள் வசமாயின் சிவபிரானையன்றி வேறொரு விடயங்களிலும் மனஞ் செல்லாதென்பதையும்,

((xiv) 30ஆவது மந்திரத்தில் இவ்வாறு அறிவின் கண்ணே சிவபிரானை வைத்திருக்கும் ஜீவன் முத்தர்கள் எமது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப்போல் சாயுச்சிய பதவி யடைவார்க ளென்பதையும் விளக்குகிறார்.

உபதேசவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமூல நாயனார் திருவடி வாழ்க.

மண்டல சைவ வேளாளர் மரடைச் சேர்ந்த இக் குடும்பமே நல்லிசைப் புலவர் பலரைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. சுந்தர முதலியார் அலுவல் பார்த்தது காவல் துறையிலாம். அந் நாளில் சேலத்தையும் அதனை அடுத்த பகுதிகளையும் கதி கலங்கச் செய்துவந்த கூளான் காலன் என்னும் கொள்ளைக் காரனை ஒற்றையாகச் சென்று பிடித்து வந்தமைக்காகச் சுந்தர முதலியார் அன்றைய அரசின் பாராட்டையும், 1911-ல் டில்லியில் ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவையொட்டி நடைபெற்ற விழாவில் 'அரசரின் போலீஸ் வீரப்பதக்கத்தையும்' பெற்றார்.

இன்றைய ஆந்திர மாநிலத்தின் பகுதிகளில் துணைப் போலீஸ் கண்காணிப்பாளராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் இந்துப் பத்திரிகையின் வயிர விழாவில் தலைமை தாங்கிய கூட்டி கேசவப் பிள்ளை, மற்றும் அவர் போன்ற பெரியோர் களின் பாராட்டுகளையும் பெற்றார். இந் நூலாசிரியர் அற்றை நாளில் நீதிமன்றத்தில் லஞ்சம் வாங்கிய ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட்டை அம் மன்றத்திலேயே கைது செய்த பெருமை இவருக்குண்டு.

மேற்கொண்ட அலுவல் துறையில் இத்தகைய அரிய பெரிய சாதனைகள் புரிந்த இப் பெருமகனார் சைவசமயத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டு சமய இலக்கியங்களில் தோய்ந்து வந்துள்ளார். இப் பெரு நூல் தவிர 'அண்ட பிண்ட சமத்துவ விளக்கம்', 'சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மான்மியம்' என்ற இரு நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

இவர் பிறந்த ஊராகிய புதுமதுரையில் கீலமடைந் திருந்த 'விருந்தீசர் திருக்கோயிலை'த் தம் சொந்தச் செலவில் புதுப்பித்தார். இவருடைய சந்ததியினர் இன்றும் அக் கோயிலைப் பராமரித்து வருகின்றனர். இத்தகைய அரும் பணிகள் பல புரிந்த இப் பெரியார் 1928-ல் இறையடி சேர்ந்தார்.

இவ்வுரை நூலின் ஆசிரியர் C. S. சுந்தர முதலியார்
கோவையை அடுத்த புதுமதுரையில் சுப்பராய முதலியார்
என்பவரின் மகனாகப் 1857-ல் பிறந்தார். தொண்டை

(பின் பக்கம் பார்க்க)